

Leden

S APOŠTOLEM PAVLEM DO NOVÉHO ROKU

Na začátku nového kalendářního roku vrůstáme do další části církevního roku dobou vánoční a liturgickým mezidobím. Zároveň pokračuje Rok sv. Pavla, v jehož rámci budeme brzy (25. ledna) slavit jeho obrácení.

V listopadovém farním listu jsme mohli sledovat některé duchovní podněty plynoucí z odkazu této nesmírně významné osobnosti z počátku křesťanství a církve.

Po zhodnocení celkového stylu jeho listů přikročíme k jejich souhrnnému rozlišení.

Jeho epištol se zachovalo čtrnáct. Bylo jich však jistě napsáno víc; svědčí o tom i poznámka v Kol 4,16. Dnešní pořad epištol je podle hodnosti adresátů: Římanům (Řím), 1. a 2. Korint'ánům (Kor), Galaťánům (Gal), Efesanům (Ef), Filipánům (Fil), Kolosanům (Kol), 1. a 2. Tesaloničanům = Soluňanům (Tes = Sol), 1. a 2. Timoteovi (Tim), Titovi

(Tit), Filemonovi (Flm) a Židům (Žid).

Ve všech je zřejmý časový věroučný vývoj. V listech Soluňanům (které se považují za nejstarší) ještě zaznívá ozvěna apokalyptických řečí synoptiků o nejistotě dne příchodu Páně. Bojují proti nesprávným představám o druhém Kristově příchodu a bývají označovány jako nejméně pavlovské.

Čtyři velké epištoly, napsané na vrcholu Pavlovy apoštolské činnosti, jsou hlavním pramenem jeho hluboké teologie. Prohlašují všeobecnost evangelia spásy a hlavně list Římanům a Galaťánům jsou živým apoštolským kázáním proti židům, kteří si stále dělali jako jediní nárok na spásu.

Epištoly ze zajetí – když už evangelium všeobecnosti spásy zvítězilo nad židovskou úzkoprsostí – jsou vystoupením proti jistým bludům, šířeným tentokrát ze strany pohanů. Týkaly se především osoby Kristovy. Proto ukazuje Pavel Pána v celé hloubce jeho přirozenosti božské i lidské, jako hlavu církve, s níž jsou věřící spojeni v jedno mystické tělo. Jsou tedy tyto listy (Ef, Kol, Fil) kristologické a jejich hloubku lze srovnávat s úvodem 4. evangelia.

Pastýřské listy předpokládají už založené církve s biskupy v čele. Pavel jimi odevzdává svoji pastýřskou službu nástupcům a dává (zvl. svým nejvěrnějším spolupracovníkům) poslední rady a napomenutí. (Poněvadž však předpokládání značně rozvinutou církevní organizaci s biskupy, staršími a jáhny, kloní se někteří novější biblisté k názoru, že by mohly pocházet až od některého Pavlova žáka.)

A list Židům má svůj zvláštní ráz a speciální charakter, takže bývá označován jako koruna pavlovských epištol pro krásnou formu a jakýsi slavnostní způsob podání. Dokazuje vznešenost Nového zákona nad Starým, Krista nad Mojžíšem, a novozákonní oběti nad oběťmi starozákonními.

Přitom je hluboká teologie sv. Pavla plodem osvícení, zbožného rozjímání a ponoření se do Písma. Chceme-li však poznat vývoj jeho myšlenky, je opravdu lépe číst listy v pořadí jejich dějinného vzniku. On sám nepodává křesťanskou nauku systematicky, přece však naukový obsah jeho listů je tak bohatý, že byly a budou vždy nevyčerpatelnou studnicí zjevené nauky.

Kdyby Šavel nepoznal Krista Pána u damašských bran, byli bychom nesmírně ochuzeni o obrovské bohatství nauky, kterou rozvinul ve svých epištolách. Naše obrácení a stálé obrácení se k Bohu Otci skrze Syna v Duchu svatém má i zde vydatný a spolehlivý zdroj, proto se v dalším pokračování na těchto stránkách důkladněji ponoříme do obsahu jednotlivých Pavlových listů. Má nás to podnítit k jejich četbě s co největším duchovním přínosem.

P.L.

Liturgický kalendář

leden 2009

1.	čtvrtek	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2.	pátek	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3.	sobota	Nejsvětějšího Jména Ježíš
4.	neděle	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
11.	neděle	Svátek Křtu Páně
13.	úterý	Sv. Hilária, biskupa a učitele církve
14.	středa	Sv. Gotfrída, řeholníka premonstrátského řádu
17.	sobota	Památka sv. Antonína, opata
18.		2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
20.	úterý	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka
21.	středa	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	čtvrtek	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24.	sobota	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25.		3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (v každém kostele se dnes může slavit jedna mše ze svátku Obrácení sv. Pavla, apoštola)
26.	pondělí	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	úterý	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	středa	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.	sobota	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

- ✓ **Ve čtvrtek 1. ledna na Slavnost Panny Marie, Matky Boží, bude v 11.00 hod. slavit mši svatou v kostele Nejsvětější Trojice světící biskup pražský Mons. Václav Malý.**
- ✓ **Slavnost Zjevení Páně, Tří králů budeme letos slavit v neděli 4. ledna.**
- ✓ **Další biblické katecheze o životě Páně budou následovat v sobotu 3. a 17. ledna.**
- ✓ **V týdnu od 18. do 25. ledna se spojíme v modlitbě za jednotu křesťanů.**
- ✓ **Svatost pomazání nemocných** bude udělována při společném slavení mše svaté v 17.30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice ve středu 11. února v den Památky Panny Marie Lurdské. Zájemci o přijetí této svátosti se mohou přihlásit v sákrstíích košířských kostelů.
- ✓ Od 4.1. do 10.1. se naše farnost zúčastní Tříkrálové sbírky. Zájemci nechť se nediví, až jim bude Václav Dráb volat. Pokud tomu budou chtít předejít, můžou se u něj dobrovolně přihlásit. Informace jsou i na našich webových stránkách.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 12. 12. 2008

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Elena Horáková

Program:

1. Opravy kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Drobné práce

1. Odvlhčení kostela Nejsv. Trojice

Uskutečnil se hydrologický průzkum, který potvrdil správnost opatření navržených v projektu představeném na listopadové schůzi p. Ing. Jaroslavem Fránou. Průzkum je také podmínkou pro případný finanční příspěvek od MČ Praha 5. Cena projektu a hydrogeologického průzkumu činí 30 000 Kč.

Jednalo se o konkrétním postupu ve věci položení asfaltové vrstvy chodníku v Plzeňské ulici tak, aby se změnil sklon a srážková voda odtud nezatékala na pozemek kostela. Ukazuje se, že bude v té souvislosti třeba zvýšit betonovou podezdívku plotu do této ulice. Bude se hledat řešení společně se Správou hřbitovů.

2. Práce v kostele sv. Jana Nepomuckého

Topné rohože

Instalované topné rohože v kostelních lavicích už jsou funkční. Ještě musí proběhnout odborná revize, což je nutnou součástí předávacího řízení.

Kolaudace budovy

P. Lohel seznámil výbor s obsáhlým písemným materiálem, souvisejícím s prokázáním vlastnických vztahů ke kostelu sv. Jana Nepomuckého. Informoval, že věc je na dobré cestě.

Oprava podlahy

Bude prohlédnuta keramická dlažba podlahy v chrámovém prostoru a poškozená místa budou opravena, především vyspárování dlaždic.

Opravy na rok 2009

Bude zadán stavební posudek na prasklou atiku a posouzení stavu západní stěny, tak aby byly podklady pro opravy v dalším období. V případě dostatku finančních prostředků se bude realizovat výměna svodu v prostoru nad varhanami (oratoř).

3. Drobné práce a farní život

Byly vyklučeny a prořezány křoviny za „domečkem“ u kostela Nejsv. Trojice.

Pan Hojek navrhl vyvézt zbytky nátěrových hmot u sv. Jana Nepomuckého, které je potřeba předat k ekologické likvidaci do sběrného dvora na Kotlářce.

Příští schůze výboru je naplánována na pátek 9. ledna 2009 v „domečku“ u Nejsv. Trojice, jak je obvyklé. Na schůzi bude určen koordinátor pro grantová řízení a dotace, navržen byl Ing. Jan Fridrich.

Zapsali Stanislav Dobeš a Ondřej Vaněček

Sv. Hilarius z Poitiers, biskup, Učitel Církve – památka 13. ledna

Sv. Hilarius se narodil kolem r. 310 v Poitiers ve vznešené, velmi pravděpodobně pohanské, rodině. Dostalo se mu velmi dobrého světského vzdělání. Ale pohanská filozofie ho neuspokojovala a hledání pravdy ho studiem Starého i Nového zákona přivedlo ke křesťanské víře. Byl pokřtěn r. 345 a někdy po r. 350 byl ve svém rodném městě zvolen biskupem. V následující letech napsal nejstarší latinský Komentář k evangeliu sv. Matouše. V r. 356 se účastnil synody v Béziers na jihu Francie. Tam měli většinu ariánští biskupové, kteří popírali Kristovo božství. Hilarius ji nazval „synodou falešných apoštolů“. Tito biskupové požádali císaře Konstance, který podporoval ariánství, aby Hilaria poslal do vyhnanství.

V létě téhož roku je poslán do Frýgie (v dnešním Turecku). Tam byl v prostředí zcela ovládaném ariánstvím. Pustil se do práce a sepsal svůj nejznámější spis De Trinitate (O Trojici). Ukazuje, že Písmo sv. dokazuje božství Syna a jeho rovnost Otci. Napsal také knihu O synodách, v níž pro biskupy v Galii komentuje vyznání víry a dokumenty synod konaných ve 4. stol. na Východě. Pro svou proslulost byl pozván na synodu v Seleukii (dnes

vrozvalinách poblíže Bagdádu). Většina biskupů byla ariánská a sv. Hilarius neohroženě obhájil víru biskupů v Galii.

Pak odešel do Konstantinopole a tam pokračoval ve svém boji proti bludnému učení. Ale většina ariánských biskupů požádala císaře, aby Hilaria poslal domů.

Vrací se tedy sv. Hilarius r. 361 do Poitiers a ujímá se pastorační činnosti. Brzy na to konaná synoda v Paříži přijala, zřejmě pod Hilariovým vlivem, pravověrnou nauku nicejského koncilu. V posledních letech života napsal Pojednání o Žalmech, komentář k 58 žalmům. Píše, že to, o čem mluví žalmy, je třeba chápat podle evangelia. V té době se také setkal se sv. Martinem, který toužil po setkání se sv. Hilariem již před jeho vyhnanstvím.

Podle římských pramenů zemřel 13. ledna 368. Tento velký západní biskup bojoval neustále proti ariánství slovem i perem. Položil základy křesťanského myšlení Západu. Vliv jeho spisů působil ještě dlouho do středověku. Papež Pius IX. jej prohlásil Učitelem Církve r. 1851.

Závěrem uvedme modlitbu sv. Hilaria, kterou citoval ve své promluvě v r. 2007 svatý otec Benedikt XVI: „Učiň, Pane, abych zůstal vždycky věrný tomu, co jsem vyznal v symbolu svého znovuzrození, když jsem byl pokřtěn v Otci, v Synu a v Duchu svatém. Abych se klaněl Tobě, náš Otče, a zároveň s Tebou Tvému Synu, abych si zasloužil Tvého Ducha svatého, který od Tebe vychází skrze Tvého Jednorozeného... Amen.”

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encykl., promluva sv. Otce, Heiligenkalender.)
M.P.

OKÉNKO VÍRY

182. Jaké je poslání papeže?

Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty církve. Je zástupcem Krista, hlavou biskupského sboru a pastýřem celé církve, nad níž má z Božího ustanovení plnou, nejvyšší, bezprostřední a všeobecnou pravomoc.

183. Jaký úkol má biskupský sbor?

Biskupský sbor, ve společenství s papežem a nikdy bez něho, také vykonává v církvi nejvyšší a plnou pravomoc.

184. Jak biskupové vykonávají své učitelské poslání?

Biskupové ve společenství s papežem mají povinnost všem věrně a s autoritou hlásat evangelium jako autentičtí svědkové apoštolské víry, vybavení autoritou Krista. Pod vedením živého učitelského úřadu církve Boží lid skrze nadpřirozený smysl víry neomylně lne k víře.

185. Kdy se uskutečňuje neomylnost učitelského úřadu církve?

Tato neomylnost se uskutečňuje, když římský biskup v síle své autority nejvyššího pastýře církve nebo biskupský sbor ve společenství s papežem, zvláště když je shromážděn na ekumenickém koncilu, vyhláší s konečnou platností nauku o víře a mravech. Také když papež a biskupové při řádném výkonu svého učitelského úřadu svorně předkládají nauku s konečnou platností. Každý věřící má přijmout takové učení poslušností víry.

186. Jak biskupové vykonávají svůj úkol posvěcovat?

Biskupové, jako správci Kristovy milosti, posvěcují církev službou slova, udílením svátostí, zvláště eucharistie, a také svou modlitbou, svým příkladem a svou prací.

187. Jak biskupové vykonávají svůj úkol řídit?

Každý biskup, jako člen biskupského sboru, se podílí na péči o všechny místní církve a celou církev společně s ostatními biskupy ve spojení s papežem. Biskup, jemuž je svěřena místní

církev, ji řídí autoritou posvátné moci, vlastní, řádnou a bezprostřední, vykonávanou jménem Krista, dobrého Pastýře, ve společenství s celou církví a pod vedením Petrova nástupce.

Životní jubilea našich farníků

V první dekádě ledna roku 2009 (10.1.) oslaví naše věrná košířská farnice paní

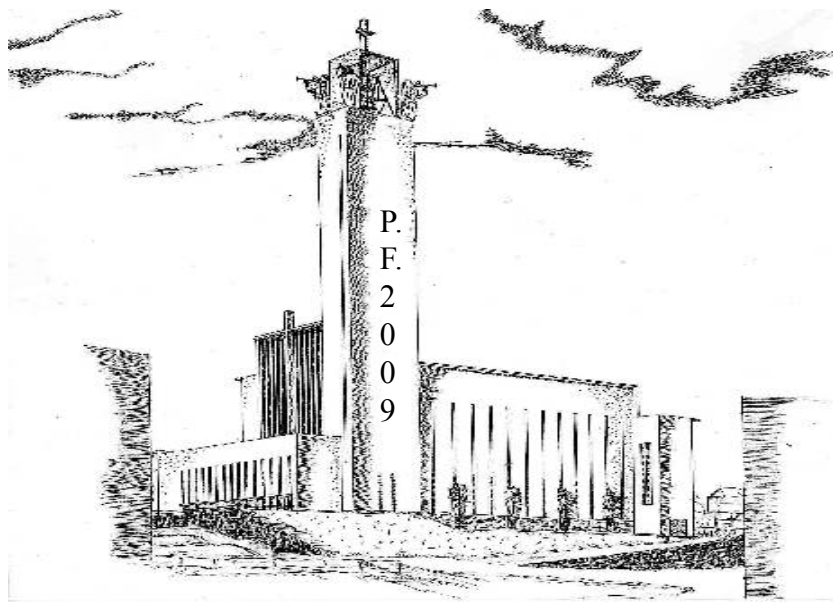
ing. Alexandra Průšová požehnaných 80 let.

Po maturitě v roce 1948 absolvovala Vysoké učení technické v Dejvicích (1952). Její profesní zájem se pak soustředil na zemědělskou půdu. Vychovala tři syny a dnes je již několikanásobnou babičkou. Vzhledem k zdravotním obtížím odešla do invalidního důchodu v roce 1978. Statečně nesla odchod na věčnost milovaného manžela a uznávaného odborníka v oboru lesnictví ing. Eduarda Průši v únoru 2002, jemuž byla značnou oporou. Přes veškeré životní peripetie si zachovává optimistický postoj k životu. Víra, motor její síly, ji přivádí do našeho společenství a nám umožňuje ji vidět v přední řadě košířského chrámu.

Ze srdce jí přejeme do dalších let Boží požehnání a zdraví, abychom se mohli společně i nadále setkávat.

MaMich.

Do dalšího roku přeje hojnost Božího požehnání všem našim farníkům redakční rada Farního listu.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger
15. každého měsíce
150 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: V.Dráb
Č.ú.: 125708379/0800
Neprodejné

Únor

VELKÉ EPIŠTOLY SVATÉHO PAVLA

Rok svatého Pavla pokračuje a nabízí nám pohled do bohaté novozákonní biblické dílny tohoto apoštola. Po souhrnném přehledu jeho epištol v lednovém Košířském farním listu nyní přikročíme k jeho velkým epištolám, které zaujímají první čtyři místa v sérii jeho listů.

Po evangeliích a Skutcích apoštolů je v novozákonním kánonu knih uveden nejprve LIST ŘÍMANŮM.

Když přivedl r. 63 př. Kr. Pompejus do Říma jako zajatce Aristobula II. a jeho syna Antigona, přišlo s nimi i mnoho židů. A když dostali svobodu, zůstali mnozí v Římě. Někteří Římané, hlavně ženy, poznali časem jejich monoteismus a přijali víru v jednoho Boha. Proto už o svátcích letnic, když Duch svatý sestoupil na apoštoly, byli v Jeruzalémě přítomni i mnozí římsí židé. Snad už tehdy někteří z nich po Petrově kázání uvěřili v Krista a přijali křest. Ti by potom byli prvním semínkem křesťanství v Římě.

Vlastním zakladatelem římské církve je však podle tradice sv. Petr, který tam přišel na začátku vlády císaře Claudia asi roku 42. Nejdříve kázal hlavně židům, ale když Claudius židy z Říma vyhnal (r. 49), opustil sv. Petr načas Řím a víra v Krista se stávala stále více záležitostí pohanokřesťanů. Takový byl tedy počáteční vývoj křesťanské církve v Římě.

Sepsání listu Římanům spadá do doby tříměsíčního pobytu sv. Petra v Řecku (Sk 20,2-3) ke konci jeho třetí apoštolské cesty. Bylo to asi na začátku roku 58 v Korintě. Pavel hledal nové pole působnosti. Zatoužil hlásat evangelium v druhé západní části římského imperia (až do Španěl je chtěl zanést, jak svědčí 15,23). A list Římanům byl jaksi ohlášením jeho příchodu s jakýmsi souhrnem celé Pavlovy věrouky.

Vlastní a hlavní cíl byl ukázat a dokázat římským křesťanům, jaký poklad mají v nové víře. vždyť evangeliem se projevuje „Boží moc ke spasení pro každého, kdo věří“ (1,16). A základní pravdy, které z toho plynou, jsou : **univerzalita spásy, rovnost všech vzhledem k podmínkám spásy, vztah mezi ospravedlněním a oslavením a konečně nutnost ospravedlnění pro všechny skrze víru v Krista Ježíše.**

Myšlenka ospravedlnění vůbec v celém listě převládá a její hlavní body jsou : Lidstvo se odcizilo Bohu. Pohané mohli poznat Boha ze stvořeného světa, nevycházeli však z toho důsledky a propadli modloslužbě. A židé se sice chlubí svým vyvolením, ale skutky se příliš od ostatního světa neliší. Boží milosrdenství se však slitovalo nade všemi. Jako skrze Adama přišel na svět hřích, tak *skrze Krista přišla spása*. Hřích byl poražen milostí. Člověk už není otrokem hříchu, ale synem ospravedlnění. Bůh udělal všechno, aby svému lidu ukázal cestu, která vede ke spáse.

Apoštol ukazuje na rozdíl mezi Starým a Novým zákonem a snaží se obojí uvést v soulad, neboť obojí pomáhá uskutečnit vykupitelské Boží plány, obojí směřuje ke Kristu a ústí v něm jakožto

v jediném prostředníku naší spásy. Kam dospěje lidstvo bez něho, ukazují dějiny minulých věků: Všechno lidstvo zabloudilo na cestu zla, dalo se do služby hříchu, a proto všichni lidé potřebují ospravedlnění.

Od dvanácté kapitoly začíná morální část, napomenutí a povzbuzení ke křesťanskému životu. Zvláště láska k bližnímu má pronikat životem věřících. Láska je přece vyplněním zákona. Je třeba procitnout z lhostejnosti (ze spánku), neboť každým dnem se blíží naše spása (smrt, soud, odplata). Příkladem a posilou ať je sám Kristus.

V závěru se zmiňuje apoštol o zamýšlené cestě do Španělska, připojuje pozdravy a končí Boží chválou. Pravost listu je potvrzena z tradice sv. Klementem Řím., Klementem z Alex., sv. Ignácem Antiošským a sv. Polykarpem, zlomkem Muratoriho, Tertuliánem i bludařem Marcionem.

Pavlův list Římanům vyniká hloubkou a vznešeností myšlenek a podává nejvěrněji obraz Pavlova vnitřního života. I když neobsahuje úplný katechismus Kristovy nauky, přece obsahuje výtah celého evangelia jak po stránce věroučné tak i mravoučné. Je také nejvýmluvnějším dokladem Pavlovy apoštolské horlivosti a jeho zápalu pro Krista a pro spásu všech lidí: židů i pohanů.

Podrobněji se s obsahem tohoto listu můžeme seznamovat při pravidelných pátečních posezeních v domečku u kostela Nejsvětější Trojice. Je možné jej také přijmout jako velmi užitečnou četbu a látku k rozjímání pro postní dobu, která letos začíná 25. února. Mnohé myšlenky tohoto Pavlova textu totiž velmi úzce souvisí s velikonočním tajemstvím našeho vykoupení, které nám Pán získal svou nejsvětější obětí kříže. Můžeme tedy čerpat poznání a vnitřní sílu z tohoto bohatého zdroje.

P.L.

Liturgický kalendář

únor 2009

1. neděle	4. neděle v mezidobí
2. pondělí	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. úterý	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. čtvrtek	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. pátek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
	První pátek v měsíci
7. sobota	První sobota v měsíci
8. neděle	5. neděle v mezidobí
10. úterý	Památka sv. Scholastiky, panny
11. středa	Panny Marie Lurdské
	Světový den nemocných
15. neděle	6. neděle v mezidobí
17. úterý	Sv. Evermoda, biskupa premonstrátského řádu
22. neděle	7. neděle v mezidobí
23. pondělí	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
25. středa	POPELEČNÍ STŘEDA

Oznámení

Sobotní katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 7. a 21. února po večerních bohoslužbách ve farním sále.

Pomazání nemocných

Ve středu 11. února na Světový den nemocných bude společné udělení svátosti pomazání nemocných při bohoslužbách v 17.30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice. Ti, kteří se rozhodli pro přijetí této svátosti, se mohou přihlásit předem v sákrístii u P. Lohelia. Příprava se uskuteční v tématických promluvách v pátek 6. a v sobotu 7. února při večerních bohoslužbách.

Návštěva kardinála Vlk

V neděli 15. února se uskuteční pastorační návštěva Otce kardinála Miloslava Vlk. Po slavení eucharistie v kostele sv. Jana Nepomuckého v 9. 00 hod. bude příležitost k besedě. Protože jde o událost, která se týká celého farního společenství, jsou zváni i farníci, kteří běžně navštěvují mši sv. v 11. 00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice, která z těchto důvodů nebude slavena.

Začátek postní doby

Od Popeleční středy - 25. února - vstoupíme do postní doby nejen přísným půstem, ale také úsilím o vnitřní duchovní obnovu, větší soustředěnost, sebeovládání, kajícího a smírného odčiňování hříchů.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 9. ledna 2009 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Elena Horáková, Václav Funda, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Host: Ing. Jaroslav Frána

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Koberce

V prvních lednových dnech byla podlaha chrámového prostoru opatřena koberci. Směřují od bočního vchodu k soše sv. Jana Nep. a kolmo od této osy k oltáři; týž druhem koberce byly nahrazeny i původní koberce v presbytáři. Stejný druh krytiny pokrýval i zadní kostelní lavice, k nimž budou upevněny pomocí tkalounů. U bočního vchodu kostela je nová rohož.

Opravy

Stavební posudek na prasklou atiku a stav západní stěny vypracuje společnost Inženýrské a stavební práce, s. r. o., pana ing. Frány.

Údržba

Kontrola a oprava dlažby v interiéru chrámu byla přeložena na teplejší období roku.

Bylo rozhodnuto, že bude obnoven nátěr kovové konstrukce plotu od branky ke schodům do ul. Nepomucká.

Bude očištěno sklo vývěsky od barvy nastříkané sprejery.

2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Oprava chodníku

Proběhlo jednání na odboru dopravy Technické správy komunikací Praha o možnostech řešení ve věci položení asfaltové vrstvy chodníku v Plzeňské ulici tak, aby se změnil sklon a srážková voda odtud nezatékala na pozemek kostela.

Financování oprav

Byly zjištěny možnosti získání prostředků od úřadů místní a státní samosprávy na stavební zásahy v kostele Nejsv. Trojice, které mají havarijní povahu z důvodu zatékání srážkové vody pod stavbu. Budou podniknuty rychlé kroky pro možné získání těchto prostředků.

Vytápění

Vzhledem k potížím s teplovzdušným vytápěcím systémem pro vyhřívání lavic v bohoslužebném prostoru bude objednána revize plynového kotle a příslušné vzduchotechniky.

Drobné práce

Odpad z klučení křovin bude rozštěpkován či spálen.

3. Farní život a obecná rozprava

Jak bylo určeno na prosincové schůzi výboru, Ing. Jan Fridrich byl vyrozuměn o svém jmenování koordinátorem pro grantová řízení a dotace, s čímž souhlasil.

Koordinátor Tříkrálové sbírky Václav Dráb informoval o úspěšném průběhu sbírky a odevzdání zapečetěných kasiček s penězi organizátorovi.

Bylo kladně hodnoceno zpracování lednového čísla Košířského farního listu, první od Václava Drába, na kterého tato práce přešla od přelomu roku.

Cílem tradiční farní vycházky za pražskými církevními pamětihodnostmi bude benediktinský klášter Na Slovanech, tzv. Emauzy.

Příští schůze výboru je naplánována na pátek 13. února 2009 v „domečku“ u Nejsv. Trojice, jak je obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Polykarp, biskup a mučedník

památka 23. února

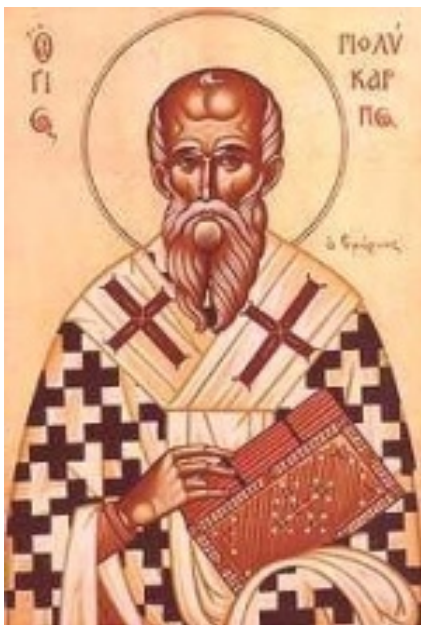
Sv. Polykarp patří mezi tzv. Apoštolské otce, tj. mezi ty osobnosti, které převzaly svou víru přímo od apoštolů. Narodil se asi r. 69, byl žákem apoštola Jana, který působil v Efezu a který ho ustanovil biskupem v nedaleké Smyrně.

Sv. Polykarp byl ve styku s vynikajícími osobnostmi té doby, byl to zejména Ignác z Antiochie, jeho o trochu starší současník, s nímž se osobně sešel (při transportu Ignáce do Říma, kde byl pak Ignác r. 107 umučen) a Irenej z Lyonu, který byl jeho žákem.

Mezi současníky platil za Skálu pevné víry. Musel bojovat proti falešné nauce, kterou hlásal Marcion. Ten stavěl proti sobě Jahve Starého zákona a Krista Nového zákona a tvrdil, že Kristus přijal tělo pouze zdánlivě. Sv. Polykarp svou obec povzbuzoval k pevné víře i za cenu mučednictví.

Zastupoval biskupy Malé Asie při jednání s papežem Anicetem o určování data Velikonoc. Neshodli se, ale rozešli se ve vzájemné úctě a přátelství.

Mučednictví musel sám na konci svého dlouhého života podstoupit. Byl zatčen a předveden do stadionu plného lidí, kteří toužili po jeho smrti. Když byl vyzván, aby se zřekl Krista, statečně vyznal svou víru takto: „Osmdesát šest let jsem Mu sloužil a nikdy mi neublížil. Jak bych tedy mohl zapřít svého Krále, který mě spasil.“

Sv. Polykarp

Prokonsul ho nenechal předhodit šelmám, protože tato část programu her byla již uzavřena, ale dovolil ho upálit. Podle legendy mu plameny neublížily. Proto byl nakonec proboden mečem. Bylo to nejspíše v r. 155 nebo 156. Ve Smyrně je katolický kostel sv. Polykarpa ze 17.stol.

Sv. Polykarp je autorem *Listu Filippanům*. Cennou památkou starokřesťanské literatury je *Dopis církve ve Smyrně církvi ve Filomeliu* o Polykarpově umučení.

Zprávy o životě sv. Polykarpa jsou dále čerpány z *Listů sv. Ignáce Antiochijského* nebo z různých částí *ve spisech sv. Ireneje z Lyonu*.

Všechny zde uvedené spisy vyšly v češtině knižně pod názvem *Spisy apoštolských Otců* v nakladatelství Kalich. Kromě toho jsou česky v elektronické podobě k dispozici na internetové adrese www.patrologie.fatym.com.

Podle Internetu (Cath.Encykl., Heiligenlexikon aj.) a Franzen: Církevní dějiny.

MP

Návštěva biskupa Václava Malého v košířském kostele Nejsvětější Trojice

Na slavnost Matky Boží Panny Marie 1.1.2009 navštívil kostel Nejsvětější Trojice **P. Václav Malý, světící biskup pražský**. Otec biskup koncelebroval novoroční mši sv. spolu s naším duchovním správcem P.Lohelem, Th.D, O.Praem. Věřícím, kteří zcela zaplnili chrámový prostor, přinesla účast na bohoslužbě hluboký duchovní prožitek. V promluvě zdůraznil Otec biskup v návaznosti na evangelijní úryvek bezvýhradnou poslušnost betlémských pastýřů, jejich přijetí narozeného Dítěte a vzdávání úcty spolu s hlubokým klaněním. Jejich příklad by se měl promítnout i do našeho křesťanského života.

Zvláštní pozornost věnoval přítomným dětem, které povzbuzoval k vytrvalosti ve víře.

Po skončení bohoslužby čerstvá „prvňáčka“ Klárka Zborníková předala Otcí biskupovi kytici a ten v poděkování ocenil i květinovou výzdobu kostela a popřál Otcí Lohelovi zdar a sílu ve vedení farnosti. Závěrem pak Otec biskup před kostelem stiskl ruku každému z odcházejících farníků – velmi hřejivé gesto.

Díky za biskupovu návštěvu a díky všem,, kteří se podíleli na jejím zdařilém vyznění- ministrantům, varhaníkovi p.Plíškovi, oběma MUDr. Horákovým, které soustavně pečují o květinovou výzdobu chrámových prostor (nejen při zvláštních příležitostech), statečné Klárce Zborníkové, všem zúčastněným farníkům a v neposlední řadě našemu duchovnímu pastýři P. Lohelovi, který se tak vzorně stará o svěřený Boží lid.

(Autorem fotografií je Václav Funda)

OKÉNKO VÍRY

188. Jaké je povolání věřících laiků?

Vlastním povoláním věřících laiků je sloužit Božímu království tím, že prozařují a pořádají časné záležitosti podle Boha. Uskutečňují tak povolání ke svatosti a apoštolátu, jež se týká všech pokřtěných.

189. Jak se věřící laici podílejí na kněžském úřadu Krista?

Podílejí se na něm tím, že vlastní život se všemi skutky, modlitbami a apoštolskými iniciativami, rodinný život a každodenní práci, životní obtíže snášené trpělivě a tělesný i duševní odpočinek přinášejí jako duchovní oběti „Bohu příjemné skrze Ježíše Krista“ (1 Petr 2,5), především ve spojení s eucharistickou obětí. Tak také laici, oddaní Kristu a posvěceni Duchem svatým, zasvěcují Bohu sám svět.

190. Jak se laici podílejí na Kristově prorockém úřadu?

Podílejí se na něm tím, že stále více přijímají ve víře Kristovo slovo a hlásají je světu svědectvím života a slovem, evangelizační činností a katechezí. Tato evangelizační činnost nabývá zvláštní účinnosti tím, že je prováděna v běžných světských podmínkách.

191. Jak se laici podílejí na Kristově královském úřadu?

Laici se na Kristově královském úřadu podílejí prostřednictvím Kristem udělované moci zvítězit na hříchem v sobě i ve světě, a to sebezáporem a svatostí svého života. Vykonávají různé služby pro společenství a naplňují mravními hodnotami časné aktivity člověka a společenské instituce.

192. Co je to zasvěcený život?

Je to životní stav uznaný církví. Je to svobodná odpověď na zvláštní Kristovo volání, jíž se zasvěcení pod vlivem Ducha Svatého zcela oddávají Bohu a usilují o dokonalost lásky. Toto zasvěcení se vyznačuje zachováváním evangelijních rad.

193. Čím zasvěcený život přispívá k poslání církve?

Zasvěcený život se podílí na poslání církve prostřednictvím úplné oddanosti Kristu a bratřím, která je svědectvím o naději v nebeské království.

Smíme prosit! Aneb o tanci, víře a o tom, jak vše souvisí se vším

Nastává čas plesů a bálů. Ačkoli by leckdo mohl na tomto místě očekávat spíše naléhavé promluvy mravokárce se vztyčeným ukazovákem, aby lidé při plesání a na zábavách nezapomínali na pravou míru v jídle a pití či na zdvořilost, nestane se tak. Naopak, následující řádky chtějí laskavého čtenáře k příležitostné účasti na taneční zábavě vybídnout a podnítit jej, aby i v tomto druhu na první pohled veskrze světských radovánek spatřil střípek nadpřirozena, který se zde může ukrývat.

Víra se podobá tanci, k němuž zaznívá líbezná melodie, Duch svatý. A lidská duše se podobá spanilé tanečnici. K hudbě každý člověk tančí svůj part. Ze všeho nejdůležitější je při tom zachovat rytmus a dodržovat dané kroky. Sama tanečnice jim nemusí rozumět, spíše záleží na jejich okamžitém a bezvýhradném provedení, tedy na tom, jak se tanci poddá a nakolik se nechá hudbou vést. Podobně i lidé doopravdy zbožní nemusejí vždy plně rozumět všemu, co si Bůh žádá. Ale poslechnou, neboť vědí, že jednájí v souladu s Jeho vůlí. Tanec se skládá z rozličných figur a kroků – může se stát, že chvíli je třeba skoro běžet rychle vpřed, chvíli zas kráčet pomalu a někdy se docela zastavit. Jindy zas tanec vyžaduje kroky zpátky, jindy točení kolem dokola. Stejně tak se může v určitých obdobích života lidská mysl a bystrost v duchovní oblasti vyznačovat hbitostí lesní laně, a snad každý už zažil rovněž stavy opačné, kdy měl pocit, že našlapuje docela ztěžka, nebo že se točí v kruhu a neví, kudy kam. To vše nicméně k tanci, navenek krásnému, nutně patří.

Konečně všichni z nás již zažili situaci, kdy se na tanečním parketě sešlo poněkud více lidí, což s sebou obvykle nese, že jednou utržíme šťouchanec od jakéhosi souseda a podruhé zas sami někoho při tanci kopneme nebo mu šlápneme na střevíc. Může k tomu ovšem dojít také tehdy, vybočí-li kdosi z rytmu a nedrží-li se kroků vyžadovaných daným tancem.

Bůh má s každým člověkem jedinečný a obdivuhodný plán pro jeho život. Když člověk tomuto plánu dokonale odpovídá, dochází svatosti. Vše nejkrásnější se ukrývá v tiché melodii Ducha sv. a v líbezném tanci něžné duše. Bůh-Otec přihlíží a pozoruje bedlivě všechny kroky tančících duší a nachází v každé z nich zalíbení. Pro Něj a pro nebešťany vytváří taneční hemžení velkolepou podívanou. Smysl tanečních kroků, který na tanečním parketě nachází své jediné ospravedlnění v rozmilé hudbě, se duším plně odkrývá v nebi.

jlm

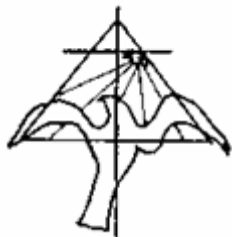
Prameny a podněty:

Odpolední vysílání německého křesťanského rádia Horeb, 18.12.2008, výklad Písně písní (www.horeb.org)

Speringer, Bernard: „Chcete se stát svatým?“ In: Světlo 50 (14.12.2008), s.11.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné

Košířský farní list

Březen

DALŠÍ VELKÉ EPIŠTOLY SV. APOŠTOLA PAVLA

Ještě několik měsíců bude pokračovat Rok sv. Pavla, který je spojen s dvoutisíciletým výročím jeho narození. Jeho přetransformování evangelia do vlastního života i do biblických novozákonních epištol je jedinečné a neztrácí hodnotu ani po tolika letech.

Pro tento měsíc březen, který letos vykrývá téměř celou postní dobu, si po listu Římanům z minulého čísla všimneme dalších velkých epištol apoštola národů, jejichž četba a rozjímání nám jistě mohou poskytnout velmi užitečnou látku pro svatopostní přípravu na velikonoce.

Listy Korintským: Korint, hlavní město provincie Achaje, měl výhodnou polohu při moři, která byla příčinou jeho bohatství, ale i mravní bídy (kult Afrodity, Venuše). Korintští křesťané i po křtu upadali často do starých hříchů, jak se to odráží právě v Pavlových listech.

PRVNÍ LIST KORINTSKÝM: Brzy potom, co Pavel opustil Korint, tam přišli jiní kazatelé, kteří zavdali podnět k roztržkám a stranictví. To působilo rušivě na jednotu a mír, z rozporu klíčila pýcha, vynášení se a pohrdání jedněch druhými. Kromě toho se vyskytly i jiné zlořády a pohoršení, hříchy smilstva. Vznikaly též různé pochybnosti ohledně manželství a vzkříšení z mrtvých. To vše zavdalo podnět k napsání prvního listu.

V první části urovnává Pavel roztržku a vystupuje proti smilstvu a proti předkládání sporů před pohanské soudce. Ve druhé části odpovídá na dotazy ohledně manželského života a panenství, ohledně toho, jak se mají křesťané dívat na maso obětované modlám, hovoří o postavení ženy (zvl. při bohoslužbě), vytyká nešvary při slavení eucharistie, poskytuje také poučení o charismatech (mimořádných darech Ducha svatého) a končí zdůrazněním zmrtvýchvstání Páně jakožto základu naší víry. Celý list je z nejobsáhlejších a je skutečnou normou křesťanského života.

V apoštolově stanovisku k jednotlivým otázkám vidíme, že se díval na křesťany jako na "poutníky mezi dvěma světy", jako na lidi žijící životem ducha a životem těla, se všemi problémy, které z toho plynou. Vidí sice ospravedlněného člověka jako toho, který byl s Kristem pozvednut k novému životu („oblékl Krista“), ale vidí také, že hřích existuje dál, že křesťan žije dál v napětí polaritý dobra a zla. Přece se však snaží položit v listě základy křesťanské mravnosti (zvláště pohlavní a manželské) a klade základy spravedlivého křesťanského sociálního řádu.

Hlavní pro něj byla mravní výchova jemu svěřených duchovních dětí. Přeje si, aby mohl brzy přijít do Korinta, ale ne s metlou, nýbrž s láskou.

O listě máme svědectví už u sv. Klementa Řím., Muratoriho zlomku, u sv. Ireneje a Tertuliana.

DRUHÝ LIST KORINTSKÝM: Pavel chtěl vědět, jaký účinek měl v Korintě jeho první list. Poslal tam Tita. Ten mu přinesl zprávy radostné i bolestné. Pavlovi nepřátelé se zase snažili vším možným způsobem podryt jeho autoritu: vytykali mu, že žije podle těla, že je ubožák a jeho řeč nestojí za nic, a sbírky že dělá pro sebe (pro svoji potřebu). Bylo nebezpečí, že těmi řečmi budou svedeni i věrní věřící. Proto píše Pavel druhou epištolu, kde líčí charakter a oprávněnost svého apoštolátu, napomíná korintské a hájí se proti výtkám a útokům odpůrců.

List byl složen při třetí apoštolské cestě v Makedonii, krátce po prvním listě. Je to jeden z nej osobitějších a nejvzrušenějších Pavlových listů.

Předmětem prvních sedmi kapitol je Pavlova osobní obrana a vyznání nejčistších úmyslů. Druhá část (8. a 9. kap.) se týká sbírky ve prospěch jeruzalémské církve. A třetí část (10. až 13. kap.) je jakousi ofenzívou proti jeho nepřátelům: je donucen mluvit o sobě a nesmírných obětech svých apoštolských prací (zvl. 11. kap.) a právě ze svého utrpení dokazuje cenu a oprávněnost svého apoštolátu.

Zdá se, že účinek listu byl dobrý. Klement Řím. ve svém listě Korint'ánům velmi chválí tamější církevní obec. A pravost listu je potvrzena i jiným starými svědky církevní tradice: Muratoriův zlomek, Theofil z Alex., sv. Hipolyt, sv. Irenek, Klement Alex., Tertulián, ba i Marcion.

LIST GALATSKÝM: Ve 4. stol. př. Kr. pronikli Keltové z Galie Germanií, Itálií a Řeckem až do Malé Asie a obsadili krajinu, která dostala podle nich jméno Galatia. V době Pavlově byla římskou provincií a patřila k ní všechna místa, kde apoštol s Barnabášem hlásali křesťanství při první apoštolské cestě. Pavel však procházel tuto krajinu i při dalších cestách, Galat'ané ho pěkně přijímali, zamilovali si ho a i víru ochotně přijali.

Ale po jeho odchodu zase přišli židokřesťané a učili, že křesťané z pohanství, chtějí-li dojít spásy, musejí zachovávat předpisy Mojžíšova zákona. Odvolávali se na autoritu „sloupů církve“ (Petra a Jakuba) a o Pavlovi říkali, že to pohanům zamlčel, aby je získal; prý je jeho evangelium nedokonalé a musí být zdokonaleno.

Tím ovšem Pavlova autorita utrpěla a někteří Galat'ané již téměř uvěřili jeho odpůrcům a byli ochotni (pomalu začínali) zachovávat některé rituální obřady a židovské zvyky. Proto jim Pavel píše ostrý list a v něm hájí spolehlivost svého apoštolátu, pravdivost svého kázání a dokazuje, že zachovávání Mojžíšova zákona nejen že není nutné ke spáse, ale mohlo by být i škodlivé.

List má po stránce historické i věroučné nesmírný význam. Je prohlášením pravé křesťanské svobody. Psán je takřka jedním dechem. Mnohá slova lze vysvětlit jen svatým hněvem (výrazy bezmezného překvapení a zděšení, dvojí prokletí zvěstovatelů jiného evangelia), mnohé přerývané věty svědčí o mocném citovém vzrušení. Obsahuje podrobnosti o Pavlově obrácení, o jeho poměru k ostatním apoštolům, jeruzalémské obci i vlastnímu národu.

Měl hlavně dokázat pravost Pavlova apoštolátu a znovu připomenout dřívější Pavlova kázání v Galatii.

O pravosti listu svědčí sv. Polykarp, sv. Justin, zlomek Muratoriův, sv. Irenej, Klement z Alex., Tertulián aj.

P.L.

Liturgický kalendář

březen 2009

1. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
8. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
15. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
19. čtvrtek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
22. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
25. středa	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
29. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ

Slavnost Zvěstování Páně

Oznámení

Sobotní katecheze

Další biblické katecheze o životě Pána Ježíše budou v sobotu 7. a 21. března po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Duchovní obnova

Postní duchovní obnova farnosti se uskuteční v sobotu 28. března. Bude zahájena 1. promluvou od 15.00 hod. Potom bude následovat příležitost ke sv. smíření a pobožnost křížové cesty. Na závěr bude 2. rekolekční promluva se slavením eucharistie.

Křížová cesta

Pobožnost křížové cesty se budou konat pravidelně po celý měsíc březen každý pátek a sobotu od 17.00 hod.

Tříkrálová sbírka

Počátkem ledna 2009 vyšli do ulic koledníci se zapečetěnými pokladničkami. Dobročinná akce Tříkrálová sbírka se v celostátním měřítku konala již podeváté. Rekordní částku se podařilo letos vybrat v pražské arcidiecézi. Přes tři a půl milionu korun. Je to nejvíc v celé historii tříkrálového koledování v pražské arcidiecézi. Díky minulým ročníkům lidé této sbírce důvěřují. Celkem se vybralo

přes 64 milionů.

I naše farnost měla na tomto úspěchu zásluhu. Vybrali jsme 10 167kč. Oproti loňským 12 860ti korunám je to méně, ale na to, že jsme venku na mrazu vybírali kratší čas než jindy, je to myslím pěkný výsledek. Také letos bychom vlastními farními silami nestačili, a tak nám již třetím rokem pomohli skauti ze střediska Mawadani z Prahy 5. Byl jsem moc rád, že se jich podařilo sehnat celkem deset. Někteří už měli zkušenosti z minula, ale většina koledovala poprvé a po úvodních obavách je to s přibývajícímí milými dárci začalo bavit. Moc si jich vážím za výdrž ve velké zimě a děkuji hlavně vůdcům oddílů: Marjánci S. a Martinu P., kteří se rozhodli v čase schůzky věnovat prostor charitě což ostatně ke skautingu patří.

Všem dárcům upřímné Zaplat' Bůh.

Václav D.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 13. února 2009 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Elena Horáková, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Sklo vývěsky bylo vyčištěno od barvy nastříkané sprejery. Vandalské útoky tohoto druhu se projevují i na zděných částech plotu.

2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Oprava chodníku

Proběhlo další jednání na odboru dopravy Technické správy komunikací Praha (TSK) o možnostech řešení ve věci položení asfaltové vrstvy chodníku v Plzeňské ulici tak, aby se změnil sklon a srážková voda odtud nezatékala na pozemek kostela. TSK přislíbila, že chodník na jaře opraví.

Financování oprav

Žádosti na Magistrát HMP a Národní památkový ústav kvůli zařazení do dotačního Havarijního programu Ministerstva kultury ČR byly včas podány. V současnosti však ještě pokračuje doplňování potřebné dokumentace (instrukce jednotlivých institucí ohledně požadovaných dokladů se totiž liší a také mění v čase).

Finanční podpora oprav od MČ Prahy 5 je už domluvena a přislíbena.

Vytápění

Průzkum stavu teplovzdušného vytápěcího systému pro vyhřívání lavic v bohoslužebném prostoru ukázal, že zařízení bylo špatně nastaveno, ale jinak je v pořádku. Revize této technické starožitnosti bude objednána i tak.

3. Farní život a obecná rozprava

Tradiční jarní farní vycházka, jejímž cílem je tentokrát benediktinský klášter Na Slovanech (tzv. Emauzy), se uskuteční v neděli 26. dubna.

Květnový farní autobusový výlet zatím nemá datum ani cíl. Přítomní se dohodli, že si do příští schůze připraví tipy, kam vyrazit. Námetry farníků jsou vítány; mohou je sdělit osobně členům výboru SPKK nebo vhodit lísteček do schránky u vstupu do chrámu.

Příští schůze výboru je naplánována na pátek 13. března 2009 v „domečku“ u Nejsv. Trojice, jak je obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Jan z Boha – památka 8. března

Sv. Jan z Boha, vlastním jménem Joao Cidade (španělsky Juan Ciudad), se narodil v portugalském městě Montemor-o-Novo r. 1495. Ve věku osmi let odešel, snad se španělským knězem, do španělského města Oropesa, nedaleko Toleda. Tam ztrávil velkou část svého života. Ujala se ho rodina, která pěstovala dobytek a Juan byl u ní dvacet let pastýřem. Byl pro svou přesnost, věrnost a zbožnost u všech oblíben.

Dvakrát Oropesu opustil, aby se stal vojákem. Po prvé ve válce proti Francii v Pyrenejích a po druhé vstoupil do regimentu, který šel bojovat k Vídní proti Turkům. Odtud se ale už do Oropesy nevrátil.

Přes Španělsko se vrátil do svého rodiště, ale tam už nenašel nikoho známého. Pak se zdržoval na různých místech. Cítil v sobě povolání, ale nevěděl ještě k čemu. Byl v Seville, v Ceutě (v Maroku), chtěl vykupovat lidi z arabského zajetí. Pak se vrátil do Gibraltaru, kde prodával knihy a obrázky, a tak šířil slovo Boží. To byla necelých sto let od vynálezu knihtisku stále novinka. Asi v té době měl vidění Jezulátka, dostal od něj jméno, pod nímž se pak stal známým, Jan z Boha, a na jeho pokyn odešel asi v r. 1537 do Granady.

Tam na něj velmi zapůsobila kázání sv. Jana z Ávily. Rozdal svůj majetek a chodil ulicemi města, bil se v prsa a prosil hlasitě Boha o smilování. Lidé ho považovali za pomateného a byl zavřen do městského špitálu. Tam ho Jan z Ávily navštívil a přiměl ho, aby zanechal lamentací a našel jiný způsob, jak odčinit dřívější život. Jan pak vykonal pouť k Panně Marii v Guadalupe a tam získal jasno o tom, k čemu je povolán.

Vrátil se do Granady, oddal se službě nemocným a chudým. Začínal z ničeho. Po čase si pronajal si dům, který vybavil vším potřebným, a tam pak chudáky na ramenou snášel. Nějaký čas byl úplně sám. V dne se staral velice pečlivě o nemocné, v noci sháněl prostředky. Sbíral a prodával dřevo,

žebрал. Volal po ulicích: „Čiňte dobro sami sobě, čiňte dobro, bratři“. Brzy se k němu přidávali mladí muži a podporovali ho dobrodinci. Každý nemocný měl své lůžko, potřebnou lékařskou péči a příkladné byly hygienické podmínky. Druhý dům mu poskytl arcibiskup.

Mezi mnoha zázraky, které sv. Jan vykonal, je nejznámější jeho záchrana všech obyvatel velkého špitálu v Granadě při požáru, kdy sám procházel plameny bez zranění. Po třinácti létech přísné askeze, neustálé modlitby a úcty ke svým trpícím, zemřel po nemoci, kterou dostal při záchraně topícího se mladíka. Bylo to 8. března 1550.

Šlechtici i vážení měšťané se sešli u jeho úmrtního lože a byl pohřben s knížecí nádherou. Za blahoslaveného byl prohlášen Urbanem VIII. v r. 1618 a kanonizován byl Alexandrem VIII. v r. 1690. Papež Lev XIII. ho prohlásil patronem nemocnic a umírajících.

Dochovalo se šest dopisů sv. Jana. Z nich jeden citát: „Milujte našeho Pána Ježíše Krista nade vše. Čím víc jej milujete, tím víc vás miluje i On.“

Ze společenství jeho spolupracovníků vznikl řád Milosrdných bratří, který přijal řeholi sv. Augustina a získal v r. 1586 papežské schválení. Řád působí na celém světě, u nás na Moravě, kde je v Brně provinciálát.

● *Karmelitánské nakladatelství vydalo knihu evangelického ctitele světců W. Nigga: Sv. Jan z Boha. Podle pramenů z Internetu (Cath.Encykl., Heiligenlexikon, stránky Milosrdných bratří).* M.P.

KARDINÁL MILOSLAV VLK V KOŠÍŘSKÉ FARNOSTI

Primas český kardinál Miloslav VLK vykonal 15.2.09 pastorační návštěvu v naší farnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Otec kardinál celebroidl spolu s naším duchovním správcem P.Lohalem Th.D. O.Praem. pravidelnou nedělní bohoslužbu. Po ní pak odpovídal v chrámovém prostoru na dotazy věřících. Dotazy jen pršely, jindy studená atmosféra našeho kostela se jakoby proteplila vzájemnou vstřícností vpravdě křesťanského společenství. Otec kardinál trpělivě a věčně odpovídal na otázky obecného charakteru, jako např. jaký je současný stav sporu církve a státu v otázce vlastnictví svatovítské katedrály, jak je v médiích zkresleně podáváno jeho

stanovisko ve věci snění exkomunikace z neplatně vysvěcených biskupů – lefevbristů, jaký je přístup církve k otázce euthanasie, proč se v některých kostelech platí vstupné atd. Nevynechal ani odpověď na osobní otázku, které modlitby se modlí nejraději (jsou to zejména některé žalmy).

Setkání s Otcem kardinálem pak pokračovalo ve farním sále již v menším společenství P.Lohela, ministrantů, pana varhaníka a některých vytrvalejších farníků.

Osvědčený tým našich žen k tomu připravil malé pohoštění.

Toto bezprostřední besedování ukončil až zvuk kostelních zvonů, které vyzvaly ke společné modlitbě Anděl Páně.

Díky, Otče kardinále, za návštěvu a povzbuzení k plnému prožívání Boží lásky. Spolu s Vámi si budeme připomínat: Bůh o nás ví, Bůh nás má rád!

OKÉNKO VÍRY

Věřím ve společenství svatých

194. Co znamená výraz společenství svatých?

Tento výraz označuje především společnou účast všech členů církve na svatých věcech (*sancta*): na víře, svátostech, zvláště eucharistii, charismatech a jiných duchovních darech. Základem společenství je láska, která „nemyslí jen na sebe“ (1 Kor 13,5), ale vybízí věřící, aby „měli všechno společné“ (Sk 4,32) a také z vlastního majetku dávali ve prospěch chudších.

195. Jaké jsou další významy výrazu *společenství svatých*?

Tento výraz označuje také společenství svatých osob (*sancti*), to je těch, kteří jsou skrze milost spojeni s Kristem zemřelým a zmrtvýchvstalým. Někteří putují po této zemi; jiní již zemřeli a očišťují se, a to i přispěním našich modliteb; a další už se těší z Boží slávy a přimlouvají se za nás. Ti všichni společně tvoří v Kristu jedinou rodinu, církev, ke chvále a slávě Nejsvětější Trojice.

Maria, Matka Kristova, Matka církve

196. V jakém smyslu je blahoslavená Panna Maria Matkou církve?

Blahoslavená Panna Maria je Matkou církve v řádu milosti, protože porodila Ježíše, Božího Syna, jenž je hlavou těla, církve. Když Ježíš umíral na kříži, dal Marii za matku učedníkovi těmito slovy: „To je tvá matka“ (Jan 19,27)

197. Jak Panna Maria pomáhá církvi?

Po nanebevstoupení svého Syna pomáhala Panna Maria svými modlitbami prvotní církvi. Také po svém nanebevzetí se nadále přimlouvá za své děti, pro všechny je vzorem víry a lásky a uplatňuje svůj spasitelný vliv, který plyne z nadbytku Kristových zásluh. Věřící v ní vidí obraz a předzvěst svého budoucího vzkříšení a vzývají ji jako přímlovkyni, pomocnici, ochránkyni a prostřednici.

198. Jaký způsob úcty náleží svaté Panně?

Je to jedinečná úcta, ale podstatně se liší od úcty klanění (*adorace*), která se vzdává pouze Nejsvětější Trojici. Tato mimořádná úcta se vyjadřuje zvláště v liturgických svátcích, zasvěcených Matce Boží, a v mariánské modlitbě, jako je svatý růženec, souhrn celého evangelia.

199. V jakém smyslu je Maria eschatologickým obrazem církve?

Když církev hledí na Marii, celou svatou a již oslavenou s tělem i duší, rozjímá o tom, k čemu je ona sama povolána zde na zemi a čím bude v nebeské vlasti.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Duben

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

Největší tajemství vykoupení lidstva slaví církev každoročně od večerní mše na památku Večeře Páně na Zelený čtvrtek až do nešpor neděle Zmrtvýchvstání Páně. Toto časové rozmezí se vhodně nazývá triduum ukřižovaného, pohřbeného a vzkříšeného Pána; říká se mu také velikonoční triduum, protože se v něm zpřítomňuje a koná velikonoční tajemství, to je přechod Páně z tohoto světa k Otci.

(Kongregace pro bohoslužbu a svátosti: oběžník: Příprava na velikonoční svátky a jejich slavení, čl. 38)

ZELENÝ ČTVRTEK

TRVALÝ ODKAZ

Když se někdo loučí se svými drahými přáteli, chce jim ještě v posledních chvílích života věnovat nějaký vzácný dar, který si připravil až pro tuto příležitost. Může také jít o nějaké závažné sdělení, myšlenku, která se má trvale vryt do jejich srdcí.

Když se Pán Ježíš loučil se svými učedníky počínal si podobně. Věnoval jim obojí - dar i slovo.

Tím darem nebyla nějaká drahocenná věc, která by se potom vystavila v nějakém světovém muzeu a lidé ze všech končin země by se tam mohli za vzácným pokladem vypravit. Nešlo také jen o slovo, myšlenku, řeč na rozloučenou, která by se slavnostně předčítala při mimořádné příležitosti. Boží láska je vynalézavější.

Apoštol Pavel svědčí o této vynalézavosti nejstarší zprávou o ustanovení eucharistie, jak ji sám přijal a jak o ní učil: „Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: 'Toto je moje tělo, které se za vás (vydává). To číňte na mou památku.' Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: 'Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, číňte to na mou památku.'"

(1 Kor 23-26)

Pán Ježíš tedy nezanechává svým milovaným jen něco, ale SEBE SAMA, ve způsobách chleba a vína chce přicházet, být stále zpřítomňován prostřednictvím slov, která k tomu stanovil. Stalo se tak před Jeho utrpením – „právě tu noc, kdy byl zrazen“, aby se tím vyjádřila jasná souvislost s Obětí, která se bude nekrvavě zpřítomňovat při každém pozdějším slavení Večeře Páně.

Dnešní večerní mše svatá se kromě obřadu mytí nohou nijak zvlášť neliší od jiného slavení eucharistie. Je však jednou v roce zvláštní svým zaměřením na začátek, původ a zdroj veškerého eucharistického života. Máme si výrazněji uvědomit kdy a jak to podivuhodné dění začalo. S vděčností, úžasem a láskou vnímat, jak se projevila Boží dobrotivost a moudrost.

VELKÝ PÁTEK

SÍLA MLČENÍ

I ticho má v bohoslužbě velký význam. Nejen slova a gesta, nejen různé materiální prostředky jako je voda, oheň, kouř kadidla, posvátná roucha a nádoby, ale i chvíle mlčení mají svou nesmírnou výmluvnost.

V bohoslužbě Velkého pátku to platí zvláště o úvodní tiché prostraci kněze a ministrantů a potom také o zmlknutí všech účastníků liturgie během pašijí bezprostředně po zprávě o Kristově skonu.

Pokud nejsme otupělí a cyničtí, pak se nás v hloubi srdce dotýká smrt každého člověka, zvláště toho, který je nám blízký. Na Velký pátek však nezemřel jen jeden z vynikajících a mimořádných lidí, ale na kříži se za nás obětoval Boží Syn, Pán a Spasitel. Nezemřel Bůh. To by odporovalo jeho podstatě, která je neporušitelná. Zemřel však Bohočlověk ve své lidské přirozenosti, díky které nás vykoupil.

Nad touto úžasnou skutečností umlká každý lidský komentář. Mlčíme před tím, co nás přesahuje, poklekáme před tak šokujícím projevem Boží lásky...

VELIKONOČNÍ VIGILIE

NOVÝ ŽIVOT

„A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“ (Řím 6,4)

Z plného srdce zpíváme „Aleluja“ – chvalozpěv Boha. Je blízký jinému chvalozpěvu: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, nyní i vždycky a na věky věků. Amen.“ Věčný Bůh si zaslouží naši stálou chválu. Nelze ji odkládat, čekat na nějakou zvláštní budoucí příležitost. Se zvláštní naléhavostí se můžeme zaměřit na přítomnou chválu, která je připomenuta slovem *nyní* podobně jako je ve velikonoční epištole sv. Pavla zdůrazněna výzva pro naši přítomnost: „A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my *teď* musíme žít novým životem.“ (Řím 6,4)

Co je příznačné pro nový život toho, který se nechal uchvátit radostnou zvěstí o Kristově vzkříšení? Jakou má mít teď a stále tento jeho život podobu? Nemusí jít o život okázalý, nějak provokativní. Člověk pokračuje dál v každodenním povinnostech, věnuje se stejné činnosti, setkává se stejnými lidmi. V jeho srdci však zní aleluja a sláva Bohu, které motivují jeho myšlenky a jednání. Je pro Boží slávu vnitřně zapálen, i když působí celkem obyčejně a nenápadně. Otcova sláva, která zazářila zvláště vzkříšením Krista, je jeho radostí. Přestal se honit za vlastní slávou a zviditelňováním mezi lidmi, ale hledá a nachází slávu Boží. Je vidoucí, a proto vděčný. Všímá si Boží slávy v docela prostých a obyčejných věcech. Je si vědom toho, že cokoliv dobrého uskuteční, může přispět k podpoře Boží slávy. Zároveň se vyhýbá zlu, které je s Boží slávou v rozporu. Už nechce žít bez důvěrného spojení s Otcem skrze Vzkříšeného Syna v Duchu svatém – nyní i vždycky a na věky věků. Amen. Aleluja.

P.Lohelius

Liturgický kalendář

duben – 2009

5.	neděle	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
6.	pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
7.	úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
8.	středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
9.	čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
10.	pátek	VELKÝ PÁTEK
11.	sobota	BÍLÁ SOBOTA
12.	neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
13.-18.		PONDĚLÍ AŽ SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
19.	neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
23.	čtvrtek	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.	pátek	Sv. Jiří, mučedníka, Sv. Fidela ze Sigmaringy, kněze a mučedníka
25.	sobota	Svátek sv. Marka, evangelisty
26.	neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
28.	středa	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
29.	středa	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve patronky Evropy
30.	čtvrtek	Sv. Zikmunda, mučedníka; Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Farní rada

Pravidelná schůze farní rady (VPKK) bude mimořádně posunuta na pátek 3. dubna 2009 v 18.30 hod. v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Sobotní katecheze

V sobotu 18. 4. bude v 18,15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. závěrečná biblická katecheze o životě Pána Ježíše. Další katecheze v měsících květnu a červnu budou tematicky zaměřeny k Roku sv. Pavla.

Farní výprava

Farní výprava na posvátné místo Prahy se uskuteční v neděli 26. dubna do areálu kláštera a kostela benediktinského opatství v Emauzích. Sraz účastníků tam bude v 15.00 hod. před kostelem.

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle

(5. dubna)

kostel sv. Jana. N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Zelený čtvrtek

(9. dubna)

kostel sv. Jana N.

17,30

Velký pátek

(10. dubna)

Nejsv. Trojice

15,00 křížová cesta

kostel sv. Jana N.

17,30

Vigilie Vzkříšení

(11. dubna)

kostel sv. Jana.N.

20,00

Boží hod velikonoční

(12. dubna)

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Velikonoční pondělí

(13. dubna)

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

OPRAVA

V minulém farním listě na měsíc březen došlo k nepřesnosti v textu o návštěvě kardinála Vika v košířské farnosti. Nešlo o „snětí exkomunikace z *neplatně* vysvěcených biskupů – „lefebvristů“, ale *nedovoleně* vysvěcených biskupů – lefebvristů. Jelikož Mons. Lefebvre předal v roce 1988 biskupská svěcení bez „apoštolského mandátu“, následovala *ipso facto* exkomunikace, neboť nikdo nemůže vysvětit biskupa bez papežského svolení.

Samo svěcení však bylo *platné*, i když zároveň *nedovolené*.

Redakce farního listu se čtenářům omlouvá a doufá, že tímto byl problém časté laické záměny termínů *neplatný* a *nedovolený* vysvětlen. Zároveň vítá jakékoliv další upozornění na případné chyby. Errare humanum est.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 13. března 2009 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Elena Horáková, Václav Funda, Vít Bobysud, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí P. Marie
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Financování oprav kostela Nejsv. Trojice
4. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí P. Marie

Zatékání do sakristie

V pondělí 2. března bylo v sakristii viditelné zatékání vody od stropu po stěně až k podlaze. Zdálo se, že problém je způsoben nečistotami nahromaděnými v úžlabí střechy nad sakristií v místě, kde přiléhá ke stěně lodi a boční lodi. Klempíři místo vyčistili a prohlédli, měli za to, že zatéká náledkem tání zledovatělého sněhu, který se udržel v úžlabí kvůli nevyčištěnému nánosů listů a větví.

O týden později po deštivém počasí se zatékání opakovalo. Klempíři místo opět prohlédli a objevili porušení měděného plechu, které vyspravili.

Bude pokácen strom

Do 31. března bude pokácen jeden ze vzrostlých akátů na pozemku patřícím ke kapli (č. parc. 3980); rozhodlo tak město na základě důkladného dendrologického posudku.

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Zatékání do kostela

Únorové tání způsobilo zatékání také v kostele sv. Jana Nepomuckého. Mokré skvrny byly patrné v rohu nad kazatelnou. Neprodleným odstraněním ledu tajícího ve žlabu a sněhu ze střechy se zřejmě podařilo minimalizovat promáčení zdiva a poškození výmalby.

Klempíři diagnostikovali v místě u výstupu z věže na střechu sešlapaný plech ve žlabu, takže se v něm držela voda, a porušení letování u odtokového kotlíku svodu, kudy voda vnikala pod krytinu. Z toho důvodu platí od nynějška přísný zákaz stoupání do žlabu pro každého, kdo vstupuje z věže na střechu (bude na to upozorňovat cedule pod žebříkem).

Klempíři přiletovali k prošlapaným plechům měděné pásky, plechy zvedli a pásky přiletovali k okraji střechy tak, že je přidržují. Rovněž opravili letování kotlíku a zběžně zkontrolovali stav krytiny střechy nad chrámovou lodí.

Oprava západního průčelí

Na základě statického posudku byl vypracován projekt a rozpočet celkové rekonstrukce západní stěny kostela, které zatím poslouží jako podklad pro žádost o finanční dotaci na opravu. Podle statika jsou viditelné praskliny v atikách způsobeny „sedáním“ stavby.

3. Financování oprav kostela Nejsv. Trojice

Byla podána žádost o dotaci na MČ Praha 5. Ještě k ní zbývá doplnit několik úředních podkladů.

V dokumentaci k žádosti o příspěvek z havarijního programu ministerstva kultury je třeba ještě nahradit potvrzené podání žádosti o stavební povolení rozhodnutím o něm, až bude k dispozici. Novinkou opravňující k střízlivé naději je skutečnost, že Národní památkový ústav naši žádost doporučil a postoupil ministerstvu kultury.

4. Farní život a obecná rozprava

Proběhla informace a krátká diskuze o budoucích možnostech návštěvnického provozu Malostranského hřbitova (nepočítá se s tím, že by se měl nějak týkat farnosti a kostela).

Květnový farní autobusový výlet dosud nemá napevno stanovené datum a cíl, ale tematicky by se měl vztahovat k „Roku sv. Pavla“. Stále je možné podávat návrhy; lze je sdělit osobně O. Lohelovi, členům výboru SPKK nebo vhodit lísteček do schránky u vstupu do chrámu.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Petr Chanel, kněz a mučedník – památka 28. dubna

Tento francouzský světec se narodil r. 1803 v obci Cuet (asi 70 km severně od Lyonu) v rolnické rodině. Místní kněz si povšiml jeho nadání, Petr šel na studie, v 21 letech vstoupil do semináře a r. 1827 byl vysvěcen na kněze. Pak konal pastorační službu ve své diecézi.

Již od dob semináře cítil povolání k misionářské službě. V té době vznikla ve Francii řeholní společnost maristů (Societas Mariae, zkr. S.M.). V jejich programu byla - pod ochranou Panny Marie - výchova mládeže a misie. K nim se Petr v r. 1831 připojil. Vedl pak chlapecký seminář.

V té době Svatá stolice začala organizovat misie v Oceánii a měla v nich působit i Mariina společnost. Po jejím potvrzení r. 1836 papežem Řehořem XVI. složil Petr i další společníci řeholní sliby a ještě téhož roku odjel do misí. Na ostrovech Tahiti a Tonga působili již evangeličtí misionáři a proto se Petr s jedním mladým laickým bratrem vylodili na malém ostrově Futuna, v dnešní francouzské Polynézii, severně od ostrovů Fidži.

Nikdo z domorodců ještě o křesťanství neslyšel. Pomalu a trpělivě se misionáři sžívali s novým prostředím, naučili se domorodý jazyk, pečovali o nemocné a získali si důvěru mnoha, zejména mladších lidí. Petrovi říkali „muž s laskavým srdcem“. To vzbudilo ale nelibost starší generace, která vyvrcholila, když se Petrovým žákem stal i syn kmenového náčelníka. Ten dal pak Petra Chanela, v době, kdy jeho mladší společník byl v jiné části ostrova, zavraždit. Bylo to dne 28. dubna 1841.

V r. 1842 obnovili dva misionáři maristé misii na Futuně a jejich hlásání evangelia bylo neobyčejně úspěšné. Dnes jsou obyvatelé ostrova skoro na 100% katolíci a spolu se sousedním Wallisovým ostrovem mají samostatné biskupství. Od r. 2005 je biskupem Msgr. de Rasilly, marista, který působí v Oceánii od r. 1973.

Petr Chanel byl papežem Lvem XIII prohlášen blahoslaveným v r. 1889 a kanonizován papežem Piem XII v r. 1954. V římském martyrologiu se mimo jiné uvádí: „ Přesto, že musel překonat mnoho překážek, svou vytrvalostí a vynikající mírností dosáhl toho, že se mnozí obrátili na víru, mezi nimi i syn krále, který ho dal usmrtit, a tak z něj učinil prvomučedníka Oceánie..“

Neměli bychom zapomenout, že možná i dnes a včera, ale jistě loni a v minulých deseti létech byli křesťané v misiích v Africe, Indii i jinde pronásledováni a položili své životy. Obracejme se na sv. Petra Chanela, aby i nám vyprosil odvahu a sílu k oběti.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encykl., santiebeati.it, catholica.cz, aj.).

MP

OKÉNKO VÍRY

„VĚŘÍM V ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ“

200. Jak jsou odpuštěny hříchy?

První a hlavní svátostí pro odpuštění hříchů je křest. Pro odpuštění hříchů spáchaných po křtu Kristus ustanovil svátost smíření, nazývanou také svátost pokání, již je pokřtěný smiřován s Bohem a církví.

201. Odkud pochází moc církve odpouštět hříchy?

Církev dostala posláním i moc odpouštět hříchy od samého Krista: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,22-23)

„VĚŘÍM VE VZKŘÍŠENÍ TĚLA“

202. Co označuje výraz *tělo* a jaká je jeho důležitost?

Výraz tělo označuje člověka v jeho stavu slabosti a smrtelnosti. „Tělo je stěžejním bodem spásy“ (Tertulián). Vždyť věříme v Boha, stvořitele těla; věříme ve Slovo, jež se stalo tělem, aby vykoupilo tělo; věříme ve vzkříšení těla, dovršení stvoření a vykoupení těla.

203. Co znamená „vzkříšení těla“?

Znamená to, že konečný stav člověka nebude pouze duchová duše oddělená od těla, ale že jednoho dne se vrátí k životu i naše smrtelná těla.

204. Jaký je vztah mezi Kristovým a naším vzkříšením?

Jako Kristus opravdu vstal z mrtvých a žije navždy, tak i nás všechny vzkřísí v poslední den s neporušitelným tělem: „ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení“ (Jan 5,29).

205. Co se stane s naším tělem a duší při smrti?

Při smrti dochází k oddělení duše od těla, tělo propadá rozkladu, zatímco nesmrtelná duše jde vstříc Božímu soudu a čeká na opětné spojení s tělem, až vstane proměněné při druhém příchodu Pána. Pochopit, *jak* dojde ke vzkříšení, přesahuje možnosti naší představivosti a našeho rozumu.

206. Co znamená zemřít v Ježíši Kristu?

Znamená to zemřít v Boží milosti, bez smrtelného hříchu. Křesťan může podle Kristova příkladu proměnit svou smrt v úkon poslušnosti a lásky k Otci. „Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít“ (2 Tim 2,11).

K přemýšlení

"Zdržovat se svatého přijímání jen proto, že nepocítíme sladké útechy, by bylo asi něco takového, jako kdyby chtěl někdo zemřít hladem proto, že nemá k jídlu sladkosti."

Tělesnému zdraví neprospívají vždy více ty pokrmy, které lahodí jen chuti. Ani svaté přijímání, které je doprovázeno lahodnými pocity, nesmí se pokládat za prospěšnější pro duši.

Obyčejný chléb sytí a dodává novou sílu. Vybraná jídla prospívají jen chuti, ne žaludku. Pravá zbožnost se projevuje živou vírou, silnou nadějí a opravdovou láskou. Obejde se bez něžných slz a citového rozechvění.

Něžné citové rozechvění při pobožnostech je tělesným prožitkem, ne duchovním. Kdo po něm touží, nehledá Boha, nýbrž sebe. Pouze dětem jsou sladkosti velkou pochoutkou. Eucharistie je pokrmem srdce a duše a ne lahůdkou pro chuť a ústa.

Kdo se zranil, hledá ošetření. Nehledí na to, je-li to nemilé, jen když mu to pomáhá. Jak nemoudrým by byl ten, kdo by chtěl užívat jen sladké léky.

dle pramenů Sv. Ignáce z Loyoly

„Marie!“ – „Rabbuni!“

Láska je němá. Ne snad proto,
že by neuměla mluvit,
ale protože mluvit
nepotřebuje.

Láska

je

nemá.

Hovoří

činy.

Hlasitěji nelze promlouvat.

jlm

Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie“! Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „Mistře“.

(J 20,15-16)

Hodně velikonoční radosti a hojnost darů a milostí od Vzkříšeného Krista přeje všem košířským farníkům

redakce Farního listu

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

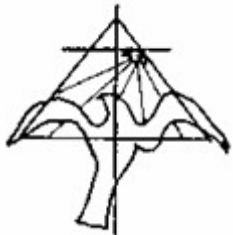
<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Košířský farní list

Květen

LISTY SV. APOŠTOLA PAVLA ZE ZAJETÍ

Pokročil rok sv. Pavla a my pokročíme v našem pohledu na jeho listy. Jako další poklady z jeho literárního odkazu jsou to listy ze zajetí: Efezanům, Filipánům, Kolosanům a Filemonovi. Jako místo Pavlovy vazby přicházejí v úvahu Efez, Césarea a Řím. Tyto listy patří časově i obsahově k sobě (kromě soukromého dopisu Filemonovi).

Sv. Pavel v nich zdůrazňuje hlavně Kristovo jedinečné postavení jako Hlavy všeho tvorstva a jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi. Je v nich soustředěno nejvíce nauky o Kristu a o církvi, tajemném Kristově těle.

LIST EFEZSKÝM: Je zahalen jakousi záhadou, protože (ačkoli měl Pavel k Efezským tak srdečné vztahy – pobyl tam na třetí apoštolské cestě téměř tři roky) má jakýsi neosobní charakter, jakoby vůbec adresáty neznal (ani je nepozdravuje). Proto se někteří domnívají, že byl původně určen jako okružní list církvím v Malé Asii (v římské provincii asijské byl Efez hlavním městem), anebo že to byla původně epištola poslaná do Laodiceje (podle narážky v Kol 4,14). Zdá se také, že nebyl list vyvolán žádnou zvláštní okolností ale že jde spíš o abstraktní teologický traktát o mystickém Kristově těle, napsaný jen z pastorální horlivosti (když se v maloasijských církvích začaly šířit kristologické bludy).

List má opět dvě části: dogmatickou (věroučnou) a morální. V dogmatické části rozvádí Pavel nauku o církvi, mystickém Kristově těle, v němž Kristus je hlavou a církev jeho tělem a „plností“. Dík by měl proto naplňovat naše srdce za toto povolání všech, aby byli spoludědici Kristových milostí. Proto končí Pavel tuto část prosbou: „Aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání a dát se prostoupit vši plností Boží“ (3,16-19).

V morální části píše, co z toho plyne pro život křesťanů a udává velmi konkrétní rady k novému životu: zachovávat jednotu ve smýšlení a žít v pokojném soužití, odložit „dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovit se duchovním smýšlením, obléci nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (4,17-5,20); nakonec pak ukazuje povinnosti členů rodiny a společnosti žen, mužů, dětí, rodičů, otroků i pánů, (5,21- 6,9) a uzavírá plastickým líčením duchovního boje a jeho zbraní (6,10-20).

LIST FILIPANŮM: Skutky apoštolů líčí v 16. kapitole příchod Pavlův do Filip a založení tamější církevní obce. Ve Filipech byl Pavel mrskán, vězněn, mnoho vytrpěl a z toho utrpení se zrodila církev silná ve víře a vždy vděčná svému zakladateli. Filipští křesťané se věrně drželi evangelia, jak jim je Pavel hlásal, a přilnuli k němu upřímnou láskou. Je to vidět i z toho, že mu několikrát hmotně vypomohli (4,16).

A u příležitosti toho jim Pavel posílá list, v němž jim ukazuje něžnou otcovskou lásku. Píše nenuceně a velmi osobně. List je nejsrdečnější mezi všemi. Je z něho vidět, že filipští křesťané nebyli také uchráněni nebezpečí nesprávných nauk, ale zůstali věrni tomu, co jim Pavel hlásal, takže o nich mohl napsat, že „svítí jako hvězdy, které osvěcují svět“ (2,15). Drželi se Pavla a pomáhali mu. On se však nerad dával podporovat. A tak když učinil tuto výjimku Filipánům, byl jistě přesvědčen o jejich spolehlivosti. Vždyť u nich nebylo třeba něco dávat do pořádku, ale stačilo je jen povzbudit, aby se snažili o dokonalost stále více.

Děkuje jim za pomoc, píše o sobě a pobízí je k dokonalosti, pokoře a pravé duchovní radosti.

(Hlavně ta se táhne celou epístolou jako červená nit), vyzývá k vzájemné lásce a hledání všeho toho, „co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (4,8).

LIST KOLOSANŮM: Když kázal Pavel v Efezu, přilákal posluchače i z dalekého okolí a mezi nimi byli i dva kolosští občané Epafras a Filemon.

Epafras, bohatý koloský občan, se stal apoštolem rodného města a založil tam křesťanskou obec. Jeho působení se vztahovalo i na okolí (Laodicea a Hierapolis). Ten právě přišel k Pavlovi podávat zprávu: sděloval, že je náboženský život v Kolosách krásný a plodný, že jsou věřící horliví ve víře a lásce (2,5), ale zároveň že hrozí i nebezpečí bludů; a chtěl se poradit, jak jim čelit.

Začínaly se tam totiž projevovat všelijaké nezdravé spekulace: že prý mezi neviditelným Bohem a viditelnými bytostmi je jakýsi střední stupeň, souhrn andělského světa, a že Kristus stojí níže než tento souhrn, i když prý předčí některé jednotlivé skupiny andělů; hlásali, že prý Kristus byl sice dřív než svět viditelný, ne však dříve nežli svět neviditelný; a konečně někteří nutili věřící, aby přijali mojžíšské obřadnictví, zachovávaní soboty a jiných židovských svátků (bludaři také hlásali nesprávnou askezi).

Apoštol proti tomu všemu vystupuje, uvádí vše na pravou míru a zvláště stanoví základní nauku o naprosté nadřazenosti Kristově: že je původce, střed a cíl všeho stvoření, protože je pravým Bohem a jeho výkupná oběť za lidstvo že má tedy nekonečnou cenu. Celá epistola je charakteristická hloubkou spekulace. Zdůrazňuje však také morální hledisko: že jsme byli křtem přivtěleni ke Kristu a stali se účastnými jeho božského života, a proto že máme Kristův život vyjadřovat svým životem; zvl. vzájemná láska a pokoj mají charakterizovat křesťanské obce. A v závěru připojuje zvláštní . napomenutí manželům, dětem, služebným a pánům. (List je určen i Laodicejským.)

LIST FILEMONOVI: Je jakýmsi uměleckým dílem, jaké nemá v celé antické literatuře obdoby.

Filemon byl bohatý koloský občan, kterého Pavel obrátil na víru. Utekl mu otrok Onezimos a ještě mu cosi ukradl. Časem se dostal do Říma, kde začal navštěvovat Pavla. Ten ho s láskou přijal, obrátil ke Kristu a položil základy jeho křesťanskému životu. Tím se stal Onezimos bratrem svého pána a k němu ho Pavel posílá zpět, dává mu pro Filemona list, aby ho přijal ne jako otroka, ale jako spolubratra.

Vidíme zde Pavlovo sociální citění a vidíme také, jak se církev stavěla k instituci otroctví: nenařizovala křesťanským pánům ihned otroky propustit (to by se nebylo obešlo bez pohrom), ale hlásala křesťanské zásady o tom, že jsme si před Bohem všichni rovni, takže křesťanští páni začali otrokům dávat svobodu sami.

I Pavel uznává antický právní řád, a tím i právo Filemonovo na Onezima; proto nenařizuje, ale prosí. List je sice kratičký, ale myšlenkami bohatý a krásný. (Rozhodně stojí za přečtení stejně jako ostatní uvedené listy, neboť právě proto si je přibližujeme.)

P.L.

Oznámení

Sobotní katecheze

Biblická katecheze na téma: „Myšlenky sv. Pavla v listě Římánům“ bude v sobotu 2. května po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Poutní slavnost

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, patrona našeho kostela, bude v sobotu 16. května v 17,30 hod. zahájena slavením eucharistie s následným uctěním ostatků světce. Potom bude následovat tradiční malé občerstvení před kostelem.

Obnovení májové tradice

V sobotu 30. května bude v 10.00 hod. mimořádná mše sv. za duše zesnulých, jejichž těla byla pohřbena na Malostranském hřbitově. Tuto mši sv. bude sloužit strahovský opat J.M. Michael Pojezdný O.Praem. Dále bude pokračovat program na hřbitově, kde budou zastavení u některých hrobů známých osobností s modlitbou a odborným historickým komentářem. Obnovení této májové tradice pořádá společnost Svatobor ve spolupráci se Strahovským klášterem.

Májové pobožnosti

Májové pobožnosti budou ve všedních dnech měsíce května od 17,30 hod.

Farní zájezd

Farní zájezd do kláštera Nová říše, Dačic, Kostelního Vydří a Telče se uskuteční v sobotu **13. června** 2009. Odjezd autobusem bude od kostela sv. Jana Nep. v 7.00 hod.

Zájemci se co nejdříve mohou zapsat v sakristiích.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 3. dubna 2009

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí P. Marie
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Financování oprav kostela Nejsv. Trojice
4. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí P. Marie

Práce klempířů v úžlabí střechy vzápětí prověřily vytrvalé deště. Do sakristie už nezatéká.

K pokácení jednoho ze vzrostlých akátů na pozemku patřícím ke kapli (č. p. 3980), které plánovala MČ Praha 5, nakonec nedošlo.

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Oprava západního průčelí

Projekt a rozpočet pro celkovou rekonstrukci západní stěny kostela je hotov a připraven jako podklad pro žádost o finanční dotaci. Pro letošní rok se však počítá s tím, že všechny síly a prostředky budou směřovány na odvlhčení kostela Nejsvětější Trojice.

3. Financování oprav kostela Nejsv. Trojice

Žádosti o dotace a granty na opravu kostela jsou na dobré cestě, čeká se na úřední dopisy o rozhodnutí.

Navzdory této finanční pomoci ze strany státu a obce nemá farnost dostatek prostředků. Bude chybět asi 250 tisíc korun, bez kterých nelze začít s pracemi, což by znamenalo vrátit nevyužité dotace institucím. Bylo rozhodnuto, že farníci budou vyzváni k mimořádným darům s tím, že jim bude vystaveno potvrzení, aby si výši daru mohli odečíst ze základu daně. Zájemci si též budou moci prohlédnout projektovou dokumentaci a nechat si celou záležitost vysvětlit.

Proběhla též krátká rozprava o možnosti financovat stavební etapu, na které by se pracovalo ve druhém pololetí letošního roku, z grantu Magistrátu hl. m. Prahy na opravy památek pro rok 2010 (podmínky Magistrát oznámí v září, do konce listopadu se pak musí podat žádost).

4. Farní život a obecná rozprava

Byla opravena sekačka na trávu a pořízeny koberce do kaple v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Květnová schůze výboru by se měla konat v pátek 14. května 2009 v „domečku“ u kostela Nejsv. Trojice.

Zapsal Ondřej Vaněček

Liturgický kalendář

květen 2009

1.	pátek	Sv. Josefa, Dělníka
První pátek v měsíci
2.	sobota	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
První sobota v měsíci
Svátek Přenesení ostatků sv. Norberta z Magdeburgu na Strahov
3.	neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
6.	středa	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8.	pátek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
10.	neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12.	úterý	Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha
14.	čtvrtek	Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	sobota	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA
NEPOMUCKÉHO, KNĚZE
A MUČEDNÍKA, HLAVNÍHO PATRONA
ČECH A NAŠEHO KOŠÍŘSKÉHO KOSTELA
17.	neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
18.	pondělí	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20.	středa	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
21.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ –
doporučený svátek
Začíná devítidenní příprava na slavnost SESLÁNÍ DUCHA SV.
22.	pátek	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24.	neděle	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25.	pondělí	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve
Sv. Řehoře VII., papeže
Sv. Marie Magdalény de 'Pazzi, panny
26.	úterý	Památka sv. Filipa Netuho, kněze
30.	sobota	Památka sv. Zdislavy
31.	neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Návštěva papeže Benedikta XVI. V České republice.

Čeští a moravští biskupové oznámili ve svém pastýřském listě na závěr velikonočního týdne příjezd Benedikta XVI. V ČR. Datum třídní papežské návštěvy bylo stanoveno na 26.-28. září t.r.

Naši biskupové vyzývají již nyní k duchovní přípravě na tuto mimořádnou, radostnou událost a k prosbám za její plodný a zdárný průběh. V rámci přípravy na návštěvu byla vydána malá brožurka (nyní již obecně dostupná) s krátkými modlitbami, myšlenkami a inspiracemi, které by věřící měli během pětiměsíční přípravy pokud možno denně používat.

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že nás navštíví Svatý otec Benedikt XVI. Ved' nás svou láskou, abychom se dobře připravili na setkání s tím, kdo řídí celou církev. Abychom ho přijali jako Marta a naslouchali mu jako Maria, když je navštívil Kristus.

Dej nám: ať se zpevní naše víra, abychom pozorně naslouchali jeho slovům;

ať se s nadějí otevřou naše srdce, neboť nám jistě přináší dobrou zvěst; ať se rozhoří naše láska, aby se u nás cítil dobře.

Dopřej nám, abychom mu mohli ukázat mnoho dobrých činů a udělali mu tím radost.

Dej, aby dny, které v naší vlasti stráví, byly pro něho i pro nás a celou společnost přínosem a povzbuzením.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Sv. Beda Ctihodný, kněz a učitel církve – památka 25. května

Sv. Beda Ctihodný je anglický světec raného středověku. Pro pochopení jeho doby, díla i významu, zde připomeneme něco málo z historie. Anglie byla část římské provincie Britania a již v době římské říše se tam křesťanství rozšířilo a církev měla své biskupy. Po tom, co římské legie opustily r. 407 Britanii, pronikli do země pohanští germánští Anglové a Sasové a křesťanství vymizelo. Z iniciativy papeže Řehoře Velikého začaly v Anglii mezi těmito novými obyvateli působit misie. Jejich úspěch byl vynikající. Místní králové začali křesťanství podporovat a po krátké době byla země opět křesťanská. Zakládaly se zde benediktinské kláštery, kde kvetl duchovní život a rozvíjela se teologie a vzdělanost.

Sv. Beda se narodil r. 672 nebo 673 v Northumbrii, krajině kolem dnešního Newcastleu v severovýchodní Anglii, která dosahuje až ke skotským hranicím. V sedmi letech jej rodiče dali na vychování do blízkého kláštera Wearmouth. Asi po deseti letech přešel do nově založeného kláštera v blízkém Jarrow. V 19 letech byl vysvěcen na jáhna, knězem se stal ve 30 letech. A sám píše: „V tomto klášteře jsem od té doby nepřetržitě žil a intenzivně se věnoval studiu Písma, zachovával jsem řeholi a každodenní závazek zpěvu v kostele, bylo mi vždy potěšením studovat nebo vyučovat nebo psát.“

Zemřel v předvečer svátku Nanebevstoupení Páně, 25. května 735. Jeho ostatky jsou uctívány v katedrále v Durhamu.

Jeho nejznámějším dílem jsou „Církevní dějiny národa Anglů“. Začíná dobytím Anglie Caesarem a dovádí je až do r. 731. Z poslední kapitoly tohoto díla jsou známy jeho životopisné údaje. Český překlad vyšel r. 2008 v nakladatelství Argo.

Ale důležitější jsou zřejmě jeho studium a komentáře k Písmu svatému. Text Písma studoval kriticky, znal řečtinu a částečně hebrejštinu. Písmo vykládá z kristologického hlediska. Chce pochopit samotný text a je přesvědčen o tom, že klíčem k pochopení Písma jako Božího slova je Kristus. Měl přístup k mnoha cenným rukopisům svých opatů, kteří mu je přiváželi ze svých četných cest na kontinent a z Říma. Psal životopisy svatých a zajímal se i o liturgickou teologii.

Ale jeho zájmy byly ještě širší. Zabýval se gramatikou a přírodními vědami, o nichž napsal traktát „O přirozenosti věcí“ (De natura rerum). Velký vliv měly ve středověku jeho úvahy chronologické v souvislosti se stanovením data Velikonoc.

Psal latinsky, ale doporučoval používat při výkladu Písma i národní jazyk. Na konci života překládal evangelium sv. Jana do jazyka Anglosasů, ale už jej nestačil dokončit.

Rozsah jeho díla (a nezachovalo se celé!) je úctyhodný. Učení a věhlas jeho spisů mu získaly mnoho přátel mezi hlavními osobnostmi té doby. Titul Ctihodný se začal objevovat asi dvě generace po jeho smrti. Jeho díla si, mezi jinými, vážil svatý Bonifác i opat Notker ze Sankt Gallen, kteří si nechávali posílat jeho spisy. Beda svým dílem účinně přispěl k vybudování křesťanské Evropy, v níž se stmelily různé národy a kultury.

Učitelem Církve byl prohlášen papežem Lvem XIII r. 1899.

Letos v únoru přednesl sv. Otec na generální audienci katechezi o sv. Bedovi, z níž jsme zde čerpali a která je uvedena na webových stránkách Radia Vaticana.

Podle Internetu (RaVat, Heiligenlexikon), Franzen: Malé církevní dějiny a R.Ondruše, SJ.:Blízky Bohu il ud'om. M.P.

OKÉNKO VÍRY

207. Co je to věčný život?

Věčný život je život, který začíná hned po smrti. Je bez konce. Věčný život každého člověka následuje po soukromém soudu, který vykonává Kristus, soudce živých i mrtvých, a bude potvrzen posledním soudem.

208. Co je to soukromý soud?

Je to soud o bezprostřední odplatě, kterou každý člověk dostává od Boha ve své nesmrtelné duši hned po své smrti, podle své víry a svých skutků. Touto odplatou je buď vstup do nebeské blaženosti – a to bezprostředně, či po náležitém očišťování – anebo věčné zavržení v pekle.

209. Co se rozumí výrazem „nebe“?

Výrazem „nebe“ se rozumí stav nejvyššího a nepomíjivého štěstí. Ti, kdo umírají v Boží milosti a nepotřebují další očišťování, jsou shromážděni kolem Ježíše, Marie, andělů a svatých. Vytvářejí nebeskou církev, kde vidí Boha „tváří v tvář“ (1 Kor 13,12), žijí ve společenství lásky s Nejsvětější Trojicí a přimlouvají se za nás.

„Skutečný a pravý život je Otec, který skrze Syna vylévá v Duchu Svatém své dary na všechny, nevyjímaje žádného. A z jeho milosrdenství se i nám lidem dostalo nepomíjejícího zaslíbení věčného života“ (sv. Cyril Jeruzalémský)

210. Co je to očistec?

Očistec je stav těch, kteří umírají v Božím přátelství, ale i když jsou si jisti svou věčnou spásou, před vstupem do nebeské blaženosti musí ještě projít očišťováním.

211. Jak můžeme pomáhat očišťování duší v očistci?

Na základě společenství svatých mohou věřící ještě putující na zemi pomáhat duším v očistci obětováním modliteb za zemřelé, zvláště eucharistické oběti, ale také almužen, odpustků a kajících skutků.

Televize Noe slaví tři roky vysílání

Je to již 5 let, co jsem si u nás vzadu v kostele sv. Jana Nepomuckého všiml podpisových archů na podporu vzniku křesťanské televize. Tehdy tato myšlenka působila sice jako krásný, ale téměř nereálný projekt křesťanské televize, která by celý den vysílala hodnotné duchovní pořady. Nemyslel jsem si tehdy, že by se tato televize mohla tak rychle rozjet. A už vůbec by mne nenapadlo, že v ní budu jednou pracovat jako kameraman a to ještě k tomu na druhém konci naší republiky.

Před třemi lety 10. května se tento smělý projekt stal skutečností a začalo vysílání Tv Noe. Mnozí, zvláště starší lidé pamatující minulou dobu, to berou jako zázrak. Mohou např. sledovat každou středu v přímém přenosu z Vatikánu audience s papežem Benediktem XVI., v neděli se připojit k modlitbě Anděl Páně a vyslechnout si pozdrav k poutníkům na Svatopetrském náměstí. Se Svatým otcem mohou slavit vyvrcholení liturgických období o Vánocích, Velikonocích, Letnicích či naživo sledovat celý průběh jeho apoštolských návštěv. (Poslední se uskutečnila předminulý měsíc do afrických zemí Kamerunu a Angoly. A další se uskuteční tento měsíc od 8. do 15. do Svaté země.) Nemocní a starší lidé oceňují pravidelné přenosy mší svatých a jsou rádi přítomni pomocí televize při významných událostech v různých koutech naší republiky např. při svěcení nových kostelů, kaplí, zvonů. Nenechají si ujít svěcení kněží a jejich primic nebo výročí našich biskupů. Jiným divákům se zase líbí klidné vysílání a lákají je hlavně cestopisné či přírodopisné pořady anebo dokumenty o církvi v různých zemích.

Toto vysílání je možné jedině díky podpoře diváků. Tv Noe má svůj klub přátel a ráda přijme další nové členy, neboť k plnému financování chodu televize je potřeba 12 tisíc členů a zatím jsou pouze 4 tisíce.

Způsob příjmu Tv Noe je možný několika způsoby:

- přes satelit z družice Astra 3A,
- prostřednictvím mnoha kabelových rozvodů a IPTV,
- přes vysokorychlostní internet (www.tvnoe.cz)
- v Praze a okolí prostřednictvím zemského digitálního vysílání DVB-T pomocí set-top boxu.

U čtvrtého způsobu příjmu však je jen otázkou času, kdy bude v Praze ukončen hlavně z finančních důvodů. Proto doporučuji příjem přes satelit, případně přes kabelovou televizi.

A které pořady rád natáčím a vám, milí farníci, mohu doporučit? Talkshow se známými osobnostmi cyklus Cesty k andělům, povídání se zajímavými lidmi Pro vita mundi, Misijní magazíny, pořad Bez hábitu, kde se představují církevní řády. Magazíny pro kluky GOODwillBOY a pro děvčata a slečny V posteli. Duchovní přednášky v pořadu Noční univerzita, zpravodajství do pořadu Zpravodajské Noeviny.

Dále rád točím přímé přenosy, které mají zvláštní příchut' neopakovatelné chvíle: Kulaté stoly na různá témata, pořad Otazníky, Noemovu poštu s dotazy od diváků, pořad o folklóru U nás, o filmařských amatérech Říkají to filmem či Modlitby z Taizé. Rád také vyjždím s přenosovým vozem, díky kterému pro vás můžeme natáčet pěkné koncerty, hudební festivaly či církevní slavnosti. A která místa mi utkvěla v paměti? Především přímé přenosy z celonárodních setkání mládeže v Klokotech u Tábora 2007 a Velehradu 2008, primiční mše svaté na jižní Moravě a svěcení nového litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta v Litoměřicích.

Na závěr bych vás ještě chtěl pozvat, až budete mít cestu okolo, na návštěvu do televize Noe v Ostravě. Rád vás tam všude provedu. A také vás srdečně zvu na slavnostní narozeninové vysílání ve dnech 22. až 24. května. Kdy v pátek 22. 5. bude od 20 hodin Noemova pošta speciál s hosty z italského Telepace. V sobotu 23. 5. od 11:30 přímý přenos z Pouti rádia Proglas a televize Noe na Svatém Hostýně a od 20 hodin pořad Noe, to je odpočinutí. V neděli 24. 5. pak zakončí oslavy přímý přenos Galavečera díků.

Přeji vám pěkné zážitky s televizí Noe, televizí dobrých zpráv.

Václav Plíšek

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejně

červen

PAVLOVY LISTY DO SOLUNĚ

Na konci tohoto měsíce června bude ukončen rok sv. Pavla, který byl vyhlášen v souvislosti s dvoutisíciletým výročím jeho narození. Svatý Pavel z Tarsu si určitě zaslouží naši pozornost, kterou jsme neomezili jenom na jeden den jeho narozenin, ale prokládáme ji celým tímto jubilejním rokem. Nejde však jen o projevy obdivu a úcty k jeho mimořádné osobě apoštola národů, ale výraznější vnímavost k jeho bohatému duchovnímu a teologickému dílu, které je zachyceno formou dopisů dokonce v kánonu Písma svatého. V Košířském farním listě jsme si stanovili za cíl postupně provázet jeho čtenáře celým Pavlovým písemným odkazem a povzbudit je k soukromé četbě jeho listů. V tomto červnovém listu se dostáváme k epištolám, které Pavel napsal do Soluně. Letní košířský list bude sledovat zbývající Pavlovy epištoly.

Tesalonika, Soluň byla hlavním městem římské provincie a vynikala obchodem a bohatstvím. Název města pocházel od sestry Alexandra Velikého – Thessaloniké.

Svatý Pavel tam přišel při své druhé apoštolské cestě asi r. 51 a nejdříve během tří sobot diskutoval v synagoze s místními židy. Ale když poznal, že to k ničemu nevede, obrátil se k pohanům a mnoho jich získal.

PRVNÍ LIST SOLUŇANŮM: Solunští křesťané zůstávali i přes pronásledování věrni církvi a Pavlovi. Avšak někteří přece upadali do starých pohanských neřestí, zvláště do nečistoty a lakomství (jak tomu v bohatých obchodních městech bývalo).

Jiní zase při pronásledování a příkoří často vzpomínali na Pavlova slova o konci světa a Kristově příchodu a pod dojmem těchto řečí se ve svém trápení domnívali, že už nastává poslední hodina. Někteří se do těchto představ tak vžili, že přestávali pracovat a oddávali se nečinnosti a stávali se přítěží pro své okolí.

A byli dokonce i takoví, kteří špatně pochopili Pavlova slova a byli blízko bludu: domnívali se totiž, že těm, kdo už zemřeli nebo ještě zemřou před příchodem Páně, se dostane odměny později nežli těm, kteří se příchodu Páně dočkají, a zbytečně se rmoutili nad domnělým neštěstím svých drahých zesnulých.

Bylo vidět, že všichni berou křesťanství vážně, i když si je poněkud přizpůsobovali své pokažené přirozenosti.

A toto všechno se svatý Pavel dozvěděl od Timoteje. Proto napsal Soluňanům první list. Říká v něm, že nevíme, kdy Pán přijde, jisté však je, že „přijde jako přichází zloděj v noci“ (5,2), náhle a že je třeba, aby byl každý na jeho příchod připraven.

DRUHÝ LIST TESALONICKÝM: Pavlova slova Soluňany sice uklidnila, ale zároveň vznikly pochybnosti nové a ještě horší a nebezpečnější. Někteří byli ještě víc přesvědčeni a utvrzeni v tom, že se den Páně blíží, že už je přede dveřmi. A to zase vedlo ke zmatkům, úzkostem a nečinnosti, proti nimž psal Pavel už v prvním listě. Proto je nucen napsat list druhý.

Říká v něm, že neznáme den příchodu Páně, ale udává znamení, která jej budou předcházet. Je jaksí doplněním prvního (oba mají mnoho společného).

Ale protože v soluňské církevní obci nebyly jen stíny, nýbrž i světla (kvetla tam víra a byla zde účinná láska), mohl Pavel Soluňany nejen poučovat, případně kárat, ale také chválit. A zřejmě právě oni si zasloužili víc pochvaly než mnozí jiní, proto k nim měl Pavel i jakýsi zvlášť něžný vztah (je to vidět i ve způsobu psaní: i napomínání jsou podávána způsobem přátelským a otcovským).

List vznikl pravděpodobně brzy po prvním listě.

Je dobře známo, že ze Soluně do našich slovanských krajů přišli hlásat evangelium naši věrozvěstové sv. Cyril a Metoděj. I to by nás mohlo motivovat k důkladné četbě uvedených listů. Hlavním důvodem naší četby a rozjímání však zůstává touha po Kristu a jeho následování horlivým duchovním životem podle Božího slova.

P.L.

Liturgický kalendář

Červen 2009

1. pondělí	Památka sv. Justina, mučedníka
2. úterý	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. středa	Památka sv. Karla Langy a druhů, mučedníků
5. pátek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. sobota	Slavnost SV. NORBERTA, biskupa a zakladatele řádu
7. neděle	Poutní slavnost košířského farního kostela
NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
9. úterý	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
doporučený svátek
13. sobota	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze
a učitele církve
14. neděle	11. neděle v mezidobí
Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
15. pondělí	Sv. Víta, mučedníka
19. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
20. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
21. neděle	12. neděle v mezidobí
22. pondělí	Sv. Paulína Nolánského, biskupa
Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. středa	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. sobota	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. neděle	13. neděle v mezidobí
29. pondělí	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ,
doporučený svátek
30. úterý	Svatých prvomučedníků římských

Obráz z kapličky sester premonstrátek ve Vrbovom.

Panna Maria odevzdává bílé roucho se slovy: Synu můj Norberte, přijmi toto bílé roucho jako odznak mého neposkvrněného Početí.

Oznámení

Svatonorbertská slavnost

Letošní svatonorbertská slavnost je spojena s 875. tím výročím Norbertovy smrti. Tradiční oslavy světe, biskupa zakladatele řádu a našeho zemského patrona, jehož ostatky jsou uloženy ve strahovské bazilice budou v den jeho úmrtí provázeny pontifikálním slavením eucharistie v 10.00 a v 18.00 hod. v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově. V následujících dnech pak budou během dne adorace Nejsvětější svátosti oltářní v kapli u Norbertova hrobu.

P. Lohelius zve košířské farníky na dopolední bohoslužbu v 10.00 hod. na Strahově, kde bude koncelebrovat. Večerní mše sv. v 17.30 hod. u sv. Jana Nep. v Košířích bude beze změny. Po ní bude následovat katecheze k listu sv. apoštola Pavla Římanům.

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice

Poutní slavnost košířského farního kostela NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE bude v neděli 7. června zahájena mší svatou v 11.00 hod. Po skončení bohoslužby bude následovat malé občerstvení v domečku u kostela.

Farní výprava

Farní autobusová výprava do Nové Říše, Kostelního Vydří a Telče se uskuteční v sobotu 13. června. Odjezd účastníků je v 7.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Návrat se předpokládá do 21.00 hod. Z těchto důvodů nebude večerní mše sv. v kostele sv. Jana Nep., ale během putování.

Sobotní katecheze

Biblické katecheze k listu sv. apoštola Pavla Římanům budou v sobotu 6. a 20. června po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude v kostele sv. Jana Nepomuckého od pondělí 22. června do čtvrtka 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod. s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude mše svatá ve středu 24. června v kostele Nejsvětější Trojice.

Táborák

Děkovná bohoslužba za uplynulý školní rok bude ve čtvrtek 25. června v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Potom bude následovat tradiční táborák pro děti, rodiče, učitele a všechny ostatní farníky. Bude připraven hudební program a občerstvení ve formě uzenin a nealkoholických nápojů.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 15. května 2009

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Václav Funda, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Opravy kostela Nejsv. Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Proběhla krátká rozprava o opravě západního průčelí kostela sv. Jana Nepomuckého, ztužujícího věnce stavby a prasklin v atikách.

2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Opravy kostela Nejsv. Trojice

Na účtu košířské farnosti se sešlo potřebných 250 tisíc korun, a tak opravy kostela Nejsv. Trojice mohou (a také musejí) být zahájeny.

Proto se ve středu 13. května uskutečnilo setkání zástupců košířské farnosti jakožto investora (O. Lohel, V. Bobysud) s autorem projektu pro řešení odvlhčení kostela ing. Fránou a zástupcem stavební firmy p. Kovaříkem, která bude opravy provádět. První etapa by měla trvat asi 15 pracovních dnů. Během nich bude v pracovní době potřeba zajistit dozor farnosti na staveništi – toho by se měli ujmout dobrovolně farníci.

V pátek 15. května zkontroloval odborník na ventilaci větrací zařízení v kostele. Je potřeba vyměnit elektrický ventilátor za oltářem, neboť stávající zařízení už je nefunkční. Vytápění – kotel i k němu příslušná vzduchotechnika – jsou v pořádku. Podle odborníka je tak možné použít ventilátor i rozvody teplovzdušného vytápění nejen k vyhřívání prostoru kostela, ale také jen k samotnému nucenému větrání interiéru, což přispěje k jeho odvlhčení.

„Domeček“

Na jižní straně „domečku“ v areálu kostela Nejsv. Trojice byla zjištěna závada na odvodnění střechy: rozpojený žlab. Poruchu se nepodařilo opravit improvizovaně, je třeba zajistit opravu kvalifikovanými silami.

3. Farní život a obecná rozprava

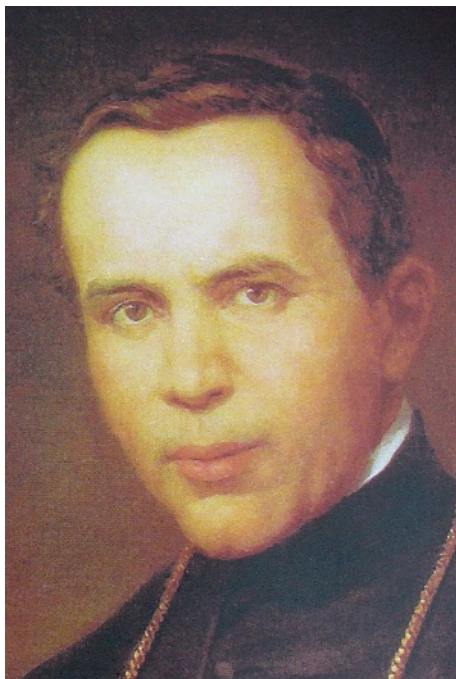
Pan Václav Funda oznámil, že už byl objednáán autobus pro farní výlet.

Tradiční farní táborák k oslavě ukončení školního roku a nadcházejících prázdnin se bude konat ve čtvrtek 25. června.

Červnová schůze výboru by se měla uskutečnit v pátek 13. června 2009 na obvyklém místě. Avšak vzhledem k možným probíhajícím stavebním pracím budou možná čas i místo schůze ještě upřesněny ústně.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup – památka 19. června

Narodil se v Prachaticích v r. 1811. Jeho otec byl Němec, který se do Prachatic přistěhoval z Německa. Byl punčochářem. Matka byla českého původu, v rodině se mluvilo německy. Jan byl třetí ze šesti dětí. Jedna z jeho sester byla mezi prvními sestrami boromejkami v Čechách. Byl nadaný a proto ho dali rodiče studovat. Seminář pak studoval v Českých Budějovicích a v Praze. Jeho svěcení na kněze však bylo odloženo, protože v Čechách byl přebytek kněží. V té době už Jan cítil povolání ke službě misionáře a postupně se vykrystalizovalo místo určení: Spojené státy.

Jan se rozhodl odjet do Ameriky sám, na vlastní pěst, aby tam požádal o vysvěcení a pak pracoval mezi přistěhovalci. Newyorský biskup John Dubois ho uvítal, protože pro 200.000 katolíků v New Yorku a okolí pracovalo pouze 36 kněží. Na kněze byl vysvěcen 25. června 1836. Čtyři roky strávil jako misionář mezi přistěhovalci, zejména německými. Znal mnoho cizích jazyků (údaje uvádějí osm až dvanáct).

Působil v pastoraci na venkově v okolí Buffala. V r. 1840 vstoupil do kongregace Redemptoristů. Pak působil v Baltimore a

v Pittsburgu. A byl prvním redemptoristou, který složil sliby ve Spojených státech. Byl superiorem redemptoristů v USA v r. 1847-49.

V r. 1852 byl povolán na biskupský stolec ve Filadelfii. Jeho biskupským heslem bylo: *Kristovo utrpení, posilni mě!* Založil ve své diecézi 50 kostelů. Ve Filadelfii zahájil stavbu katedrály. V době jeho příchodu byly v diecézi jen dvě církevní školy. V době jeho úmrtí už asi sto. Sepsal populární katechismus, který vyšel v mnoha vydáních.

Mnoho energie věnoval péči o chudé a sirotky. Zemřel náhle 5. ledna 1860 ve Filadelfii na ulici v necelých 49 letech. Když se baltimorský arcibiskup Kenrick dozvěděl o jeho smrti řekl: „Takový biskup jako Neumann nemohl zemřít jinak než na cestě. Jeho život byl ustavičným pochodem...” Pohřben je ve Filadelfii v kostele sv. Petra. Blahoslaveným byl prohlášen papežem Pavlem VI v r. 1963 a týž papežem kanonizován 19. června 1977.

Ve svém projevu Pavel VI, mezi jiným řekl, řekl: „Co je svatost? Je to lidská dokonalost, lidská láska pozdvihnutá k svému nejvyššímu vrcholu v Kristu, v Bohu.”

Sv. Jan Neumann byl účastníkem vyhlášení dogmatu Neposkrvněného Početí Panny Marie r. 1854 v Římě a při té příležitosti navštívil Čechy, Prahu a rodné Prachatice.

Ve světě se jeho památka slaví 5. ledna.

Životopis i dílo tohoto světce jsou dnes v Čechách již dosti známy. Neškodí si je však znovu připomenout. Tento světec věděl vždy, co je potřeba udělat, uměl to udělat dobře a jeho vytrvalost byla příkladná. Je takřka vidět, že náš Pán si ho vyvolil a provázel ho stále.

Může to být příležitost k zamyšlení nad naší zemí, nad Evropou a jejími obyvateli i k srovnání situace ve Spojených státech kdysi a dnes. Víme, že se při tom můžeme na patrona české země sv. Jana Nepomuckého Neumanna s důvěrou obrátit.

Na adrese http://www.kohoutikriz.org/data/w_neuma.php najdeme část vlastního životopisu sv. Jana a na stránkách českých redemptoristů <http://cssr.cz/cz/template/65> je o něm článek. Podle pramenů z Internetu (catholic online, saints.sqpn.com a j.)

M.P.

ŠLI JSME DO EMAUZ...

Tradiční jarní výprava košířské farnosti na některé duchovně či církevněhistoricky významné místo v Praze se uskutečnila podle plánu v neděli 26. dubna odpoledne. Tenokrát se cílem stal klášter Na Slovanech neboli Emauzy, který nemá významné místo jenom v novoměstském panoramatu při pohledu z nábřeží, ale také v dějinách církve, národa, českého jazyka a také v historii umění.

Ohlédněme se tedy, kde jsme to vlastně byli, neboť bezprostřední dojmy z návštěvy samotné, jimiž je člověk mnohdy štědře zavalen zvláště při prohlídce církevní pamětihodnosti, někdy nedovolí, aby si naše mysl uvědomovala všechny souvislosti místa v běhu času a významných souvislostech. A to by pak vycházka měla jen poloviční užitek...

Jméno je branou

Zastavme se nejprve u jména kláštera. „Na Slovanech“ je nazýván proto, že zde žili a pracovali benediktinští mniši východního obřadu, povolání z Dalmácie a Chorvatska (tzv. hlaholáši), kteří se zabývali slovanskou liturgií a písemnictvím, zvláště prací na biblických překladech (byl zde do češtiny pořízen první úplný překlad Jeronýmovy Vulgáty – oficiálního latinského znění Bible). Byl to záměr zakladatele tohoto kláštera – císaře a krále Karla IV., který si od toho počínal hodně sliboval. Usiloval

totiž šířeji o slovanskou, především pak českou biblickou tradici, protože si byl vědom, že povolením slovanské bohoslužby se tak jazyku, ke kterému se on sám hlásil, dostává privilegia, které ostatní národy v římské říši neměly. Papež Kliment VI., jeho přítel z mládí, mu vyhověl. (Jak je dobré mít kamarády na správném místě, že? Ale prý dost váhal...) Údajně bylo úmyslem císaře také upevnit slovanské vztahy a přispět k odstranění rozkolu mezi západní a východní církví. Byl to jediný slovanský klášter a jediné nelatinské sdružení v západním křesťanstvu Karlovy říše.

Další jméno – „Emauzy“ – se vykládá tak, že při vysvěcení kostela a kláštera dne 29. března 1372 arcibiskupem Očkem z Vlašimi za přítomnosti Karla IV., jeho syna Václava IV. a významných hostů se četlo evangelium o setkání Krista s učedníky v Emauzích.

Historie vždy zajímavá...

Klášter fungoval i v době husitské, kdy unikl vyplnění. Husité jej v roce 1419 převzali a jako v jediném českém klášteře se zde praktikovalo přijímání podobojí, a to až do roku 1589. Počátkem 17. století za vlády Rudolfa II. byl klášter obnoven jako katolický. Za vpádu pasovských vojsk byl vyplněn lůzou.

V roce 1636 sem přišli benediktini z katalánského kláštera Montserrat, kteří setrvali až do roku 1880, kdy je vystřídali benediktinští mniši kongregace sv. Martina, vyhnání z kláštera v Beuronu v Německu (Beuron čti *bojron*). Po vyhoštění komunity z Československa v roce 1919 byl klášter krátce v majetku hudební konzervatoře. O rok později se beuronští benediktini vrátili a obnovili slovanskou liturgii. V roce 1942 gestapo mnichy vyhnalo a klášter sloužil jako vojenský lazaret.

Při spojeneckém náletu na Prahu 14. února 1945 byla poničena budova kostela a klenby klášterní budovy, opravy proběhly v 1. polovině 50. let. V roce 1950 byl klášter zestátněn a v 50. letech připadl Československé akademii věd. Část řeholníků tehdy odešla do Itálie. Po roce 1989 získalo zpět budovy kláštera i kostel Benediktinské opatství v Emauzích. (Právě včas, z kostela se prý mohly stát i garáže.) V roce 1995 byla ukončena jedna etapa rekonstrukce kláštera. V roce 2003 byla dokončena rekonstrukce kostela, posvěcen nový oltář a první mše sv. se konala symbolicky na velikonoční pondělí 21. dubna 2003.

Dům Boží

Srdcem klášterního areálu je vždy kostel. Je to jediná monumentální architektura na Novém Městě, která byla za vlády „otce vlasti“ dokončena. Stavba pochází z let 1348–1372, stavitel však není znám. Přitom se jedná o vývojově významný architektonický počín, protože trojlodní emauzský chrám se stal až do konce gotiky vzorem pro četné další středoevropské stavby, zejména svým trojdílným závěrem presbytáře s trojicí pětibokých apsid. Vnitřek chrámu je zcela zbaven tendencí zvýrazňovat vertikality, což je pro sakrální gotickou architekturu jinak typické (viz např. sv. Vít na Hradčanech). Světlý prostor je rozvržen štíhlými osmibokými pilíři do tří souběžných lodí se stejně vysokými stropy; ze sloupů přímo vyrůstají lomené arkády, nesené žebry bez konzol a hlavic, i tzv. vítězný oblouk je potlačen, aby prostor působil jako jeden celek.

Věže, které ke kostelu byly přistavěny v rámci barokní přestavby, byly zničeny i s částí kostela při spojeneckém náletu na Prahu v květnu 1945. Nahradila je architektonická kreace z betonových skořepin s proskleným štítem uprostřed a zlatými hroty. Autorem díla, které má nenápadně symbolizovat rozpjatá andělská křídla, je architekt František Maria Černý.

Emauzy – pokladnice umění

Z umělecké výzdoby zaujal košířské farníky především oltář s reliéfem Poslední večeře a s robustním kovovým krucifixem, který se vznášel nad ním. Oltář pochází z roku 2003, vytvořil ho sochař Karel Stádník. Silný dojem zanechal v poutnicích i neobvyklý prosvícený svatostánek ze skla a kovu v jižní (pravé) apsidě.

V závěru severní lodi pak návštěvníci obdivovali kamennou sochu montserratské Panny Marie. Tato skulptura nahradila dřevěný barokní originál. Před poškozením kostela v roce 1945 byla tato kamenná socha umístěna na průčelí kostela.

Nemohli jsme také neobdivovat fresky tzv. beuronské školy, které zde vytvořili benediktini, kteří přišli do Emauz z německého Beuronu. Jejich dílo – už vytříbenějšího stylu – můžeme obdivovat také v dalších pražských kostelech: sv. Gabriela a Sacré Coeur na Smíchově, sv. Anny na Žižkově a sv. Rodiny v Řepích. Emauzské fresky jsou jejich prvotinou v této zemi, prý tehdy Pražany šokovaly. Beuronská škola však výrazně ovlivnila secesní výtvarné umění, např. proslulého Alfonse Muchu nebo architekta Josipa Plečnika (autora kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech a hlavního architekta Pražského Hradu za první republiky).

Zakladatele Beuronské umělecké školy P. Desideria Lenze (1832–1928) přivedlo ke studiu proporcí lidského těla posvátné egyptské umění, které se řídilo kánonem (pravidly), a také výrok v knize Moudrosti: „Bůh stvořil všechno podle míry, čísel a váhy“ (Mdr 11,20). Kánon nového uměleckého směru – „geometrické teologie“ – pak vytvořil na prvcích umění staroegyptského, řeckého, římského, byzantského a raně křesťanského. Při vytváření obrazů používá přísné matematické a geometrické formy, přičemž je oživuje orientální barevností a dekorativními prvky. Někomu může právem připomínat sakrální umění východních ortodoxních křesťanů. Beuronskými freskami jsou vyzdobeny stěny kněžiště, baldachýn nad vstupem do konventu a celá tzv. Císařská kaple.

Obraz s nápisem: „MANE NOBISCUM DOMINE“

Pane, zůstaň s námi

K nejcenějším pokladům malířské výzdoby patří také monumentální fresková výzdoba ambitu z dob Karla IV. Odráží se v ní biblická tradice kláštera. Jedná se o obsahově nejnáročnější nástěnný cyklus na sever od Alp. Původně měl 85 výjevů, obvykle umístěných ve dvou pásech nad sebou. Většina výjevů čerpá náměty ze Starého a Nového zákona, a tak konfrontuje související témata a odkrývá vztahy mezi nimi – jedná se tedy vlastně o obrazový výklad Písma, zvláště souvislostí obou částí Bible. Snaha o vyjádření složitých symbolických obsahů se však nutně projevuje odchylkami od tradice i od přesného znění Bible (např. obraz kamenování Krista na vinici vychází z podobenství o zlých vinařích, které se na něj vztahuje – obraz je zde tedy výkladem).

Cyklus vytvořilo několik mistrů, zejména Mikuláš Wurmser ze Štrasburku, avšak větší díl maloval anonymní „Mistr emauzského cyklu“. Je autorem fresek v celém západním a severním křídle křížové chodby. Odborníci soudí, že se zřejmě jedná o umělce z českého prostředí. Je velmi pokročilý, oproti dobovým zvyklostem třeba staví postavy na obraze za sebe, a tak vzniká dojem prostoru. Dílo tohoto mistra je v celé střední Evropě výjimečné a vzácné pro svou kompoziční složitost a mimořádnou výpravnost (např. hluboké interiéry, krajinné motivy, velké stromy, les, složité pohyby postav, tělesné perspektivní zkratky – tím vším převyšuje své současníky). Jedná se také o hodně realistického malíře, pro něhož byla důležitější zraková zkušenost než v té době mnohem obvyklejší symbolické znázornění věcí a racionální a schematické uspořádání obrazu – právě tyto tendence jsou u Mistra emauzského cyklu potlačeny. Způsob zobrazování i malířské techniky se podobají malbám Mistra Teodorika v kapli sv. Kříže na Karlštejně, což znamená, že na Teodorika silně zapůsobil právě neznámý emauzský mistr. Ostatně dílo Mistra emauzského cyklu výrazně ovlivnilo malířství ve střední Evropě na téměř dvě století. Viděli jsme tedy opravdový unikát, významné dílo. A to nakonec můžeme říci také o celém klášteře.

+ + +

Na konci těchto řádků, jež nám měly připomenout určité důležité momenty a souvislosti naší jarní výpravy, s vděčností vzpomeňme také obyvatel emauzského kláštera a milého přijetí, kterého se nám spolu se zasvěceným průvodcovstvím dostalo od převora P. Mariána Klenara OSB. Vzpomeňme na ně s modlitbou a na přímluvu sv. Benedikta, patrona Evropy, vyprošujme jim a jejich komunitě i celé benediktinské rodině ochranu a požehnání – i pro bohaté duchovní dědictví, které střeží a z něhož všichni žijeme.

O. V.

Poznáváme naše farníky

Unavená, leč neúnavná poutnice, **paní Ludmila Dušková.**

Tentokrát putovala do Emauz v předvečer svých teprve osmdesátých narozenin. Přejeme jí ještě hodně dalších a zdravých životních putování pod ochranou Boží.

OKÉNKO VÍRY

212. V čem spočívá peklo?

Peklo spočívá ve věčném zavržení těch, kteří umírají ve smrtelném hříchu v důsledku svého svobodného rozhodnutí. Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze v Bohu může mít člověk život a štěstí, pro které byl stvořen a po němž touží. Kristus tuto skutečnost vyjadřuje slovy: „Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně“ (Mt 25,4)

213. Jak se slučuje existence pekla s nekonečnou Boží dobrotou?

Bůh „chce, aby se všichni dali na pokání“ (2 Petr 3,9), avšak respektuje rozhodnutí člověka, kterého stvořil ke svobodě a zodpovědnosti. Je to tedy sám člověk, který se zcela nezávisle, z vlastní vůle vylučuje ze společenství s Bohem až do okamžiku své smrti, když tvrdošíjně lpí na smrtelném hříchu a odmítá milosrdnou Boží lásku.

214. V čem bude spočívat poslední soud?

Poslední (všeobecný) soud bude spočívat v rozsudku blaženého života nebo věčného zavržení, který Pán Ježíš, soudce živých i mrtvých, vynese nad „spravedlivými i nespravedlivými“ (Sk 24,15), až před ním při jeho návratu budou všichni shromážděni. Po tomto posledním soudu se vzkříšené tělo bude podílet na odplatě, kterou duše dostala při soudu soukromém.

215. Kdy nastane poslední soud?

Tento soud nastane na konci světa, jeho den a hodinu zná pouze Bůh.

216. Co je to naděje v nové nebe a novou zemi?

Na posledním soudu se sám vesmír, osvobozený od otroctví porušení, bude podílet na Kristově slávě, proměněn v „nová nebesa a novou zemi“ (2 Petr 3,13). Tak bude dosaženo plnosti Božího království, definitivně se uskuteční spásonosný Boží plán „sjednotit v Kristu vše, co je na nebi i na zemi“ (Ef 1,10). Pak bude Bůh „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), ve věčném životě.

„Amen“

217. Co znamená *amen*, jímž končí naše vyznání víry?

Hebrejské slovo amen, jímž končí také poslední kniha Písma svatého, některé modlitby Nového zákona i liturgické modlitby církve, znamená naši plnou důvěru a bezvýhradné „ano“ ke všemu, co jsme vyznali, že věříme, v naprosté důvěře tomu, který je definitivní „amen“ (Zj 3,14): Kristu Pán.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

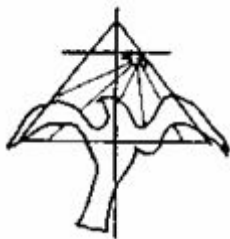
Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

7 a 8

červenec
srpen
2009

Košířský farní list

Červenec Srpen

PASTÝŘSKÉ LISTY SV. PAVLA

Nastává doba letního odpočinku, který je provázen nejen cestami do přírody a k památným posvátným místům u nás nebo v zahraničí, ale také chvílemi ztišení v četbě a meditaci Božího slova.

V červnu sice skončil jubilejní rok k výročí 2000 let od narození sv. apoštola Pavla, můžeme však sledovat určitý dozvuk tohoto požehnaného roku v závěrečném připomenutí posledních listů z jeho redakce, které nám Písmo Nového zákona poskytuje. Tak se můžeme ještě duchovně vydat na letní cestu po stopách tohoto velkého Kristova učedníka, apoštola a mučedníka, když budeme tyto duchovně bohaté texty pročit a rozjímat se zřetelem k našemu osobnímu duchovnímu prospěchu.

Pastýřské listy sv. Pavla tvoří dva listy Timoteovi a jeden Titovi. Mají svoje zvláštní osobité znaky, jsou psány jednotlivým osobám a mají také poněkud odlišný sloh, nová slova a jsou prostší a klidnější. Není však potřeba se těm zvláštnostem příliš divit, protože byly napsány už za jiných okolností. Ale i přes ty osobité znaky slohové a slovní mají stejnou naukovou základnu s ostatními Pavlovými listy.

Měly Timoteje a Tita poučit o tom, jak se má chovat vrchní pastýř (proto pastýřské). Pojednávají o správě církve, o církevní hierarchii a kultu. Jeví se v nich zřetelně odraz nových potřeb církevních obcí (věroučné otázky ustupovaly do pozadí a stávaly se naléhavějšími otázky vnějšího řízení a správy obcí), a proto mají i jiný charakter než ostatní Pavlovy listy.

A celá křesťanská tradice nezná jiného autora než Pavla (sv. Klement Řím., sv. Polykarp, sv. Irenej, Tertulián, Klement z Alex., Muratoriův zlomek a všichni pozdější otcové).

PRVNÍ LIST TIMOTEOVI: Snad žádný z Apoštolských žáků mu nebyl tak milý jako Timotej z Lystry. Když tam apoštol podruhé přišel (asi roku 50, Sk 16,1-3), vzal ho s sebou a od té doby byl Timotej s Pavlem stále až do jeho smrti (leďa načas ho opouštěl, když bylo potřeba vyřídit nějakou záležitost).

Timotej byl asi chatrnějšího zdraví i tělesně slabý, ale přímý, mírný a tichý; snad i proto si ho Pavel velmi vážil a zahrnoval ho chválami.

Ustanovil ho biskupem v Efezu, a aby ho v zodpovědné službě posílil, poslal mu první list. Dává mu pokyny, jak vést církevní obec, jak chránit čistotu víry proti falešným kazatelům a jaké vlastnosti má požadovat od světců; vybízí ho k vytrvalé zbožnosti a dává rady, jak zacházet s jednotlivými stavy, i zvláštní pokyny a napomenutí speciálně pro něho.

DRUHÝ LIST TIMOTEOVI: Pavel touží Timoteje ještě jednou uvidět, a proto ho volá do Říma. Ale poněvadž není jisté, zda Timotej přijde včas, píše nový list a v něm shrnuje všechno, co mu leží na srdci.

Dovídá se, že nepřátelé evangelia a bludaři ničí jeho dílo a že upadá horlivost některých křesťanů. Proto povzbuzuje a vyzývá Timoteje, aby dobře užíval svěřených milostí, věrně vykonával svou službu, bojoval za pravdu víry a pevně se jí držel a vybíral si jen dobré učitele nové víry.

Má v něm starost o Timoteovo zdraví a chce, aby jeho žáci měli u lidí dobré jméno. Mluví jako otec, který tuší blízkost smrti (4,6) a dává svému milovanému synovi poslední napomenutí a rady.

Tento list je velmi dojemný. Apoštol vzpomíná na jemu drahé osoby a projevuje jímavou vděčnost všem, kdo pro něj něco dobrého vykonali. Ukazuje vůbec ctnosti hodné velkého apoštola: trpělivost, věrnost Bohu (1,12), důvěru, že netrpí nadarmo (2,10) a že mu Pán vše vynahradí. A nad tím vším se vznáší podivuhodná radost.

LIST TITOVÍ: Titus Justus byl původně pohan a pocházel z Antiochie Syrské. Provázel Pavla na jeruzalémský sněm a konal s ním třetí apoštolskou cestu.

Měl přímou povahu, pevný charakter, byl dobrý organizátor, horlivý a nesobecký; sv. Pavel mu velmi důvěřoval a nemusel se o něho bát jako o bázlivého Timoteje.

Ustanovil ho na Krétě, aby tam zřídil (nebo doplnil) církevní organizaci. Potřebné rady a směrnice mu dal sice ústně, ale pak mu ještě o týchž věcech napsal list. (je podobný jako 1 Tim).

Píše mu, jak má po vnější stránce uspořádat církevní obec, jaké vlastnosti mají mít svěcenci, k čemu má nabádat věřící (hlavně k poslušnosti k představeným a k blíženské lásce), jak je má varovat před heretiky a nakonec mu dává několik osobních sdělení.

Mezi Pavlovými listy je na posledním místě v kánonu knih Nového zákona.

LIST ŽIDŮM: Je značně odlišný od ostatních. Vyniká nade všechny řeči i slohem, formou i myšlenkami. Ale přece je vidět, že autor byl v jádru semitou. Dělá dojem spíš duchovní přednášky než skutečného dopisu.

Důvod, proč byl zařazen až na poslední místo mezi Pavlovy listy, způsobil částečné pochybnosti. Teprve ve 4. stol. totiž převládlo přesvědčení, že patří mezi knihy Písma.

Byl zřejmě určen židokřesťanům, protože autor předpokládá znalost židovských obřadů, kultu v chrámě, Písma i historie židovského národa. Je téměř jisté, že byl adresován obyvatelům Palestiny a hlavně Jeruzaléma.

Příležitostí k sepsání bylo pronásledování ze strany židů a nebezpečí odpadu těch, kdo byli ještě slabí ve víře. A tomu tak tehdy skutečně bylo jednak pronásledováním a jednak tím, že starozákonní kult nabýval krátce před zánikem Jeruzaléma na okázalosti a nádheře.

Hlavním obsahem listu je přednost Nového zákona před zákonem Starým. Autor poukazuje na vznešenost Krista: je vznešenější než andělé (1,5-2,18), vyniká nad Mojžíše (3,1-4, 13), jeho kněžství nad kněžství Aronovo, je velebnějším na způsob Melchizedechův, jeho oběť je nejdokonalejší (4,14-10,18).

A z této dogmatické pravdy pak dělá mravní závěr: I v pronásledování je potřeba zachovat Kristu věrnost (10,19-39) podle četných příkladů hrdinské víry mužů a žen Starého zákona (11,1-40) a podle příkladu Kristova, který s radostí vzal na sebe kříž (kap. 12).

Autor sám nazývá epistolu „slovem útěchy a povzbuzení“. Zřejmě obojího tehdy čtenáři potřebovali, a právě tímto listem se jim toho mělo dostat.

Autorství Pavlovo bylo uznáváno hlavně na východě: např. Klement Alex. (jak to přijal ze starších dob). Ale většina starokřesťanských Otců a spisovatelů (sv. Irenej, Tertulián, sv. Cyprián, římský kněz Cajus, sv. Jeroným, Origenes aj.) nepotvrzují Pavlovo autorství. A Origenes to vyjádřil takto: „Řekl bych, že myšlenky jsou od Apoštola, ale řeč a složení je od někoho, kdo dobře znal jeho učení“.

P.L.

Oznámení

Bohoslužby na Klamovce

Během letních měsíců července a srpna nebudou bohoslužby v kostele Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce s výjimkou *poutní slavnosti, která se uskuteční v sobotu 15. srpna v 17.30 hod.* slavením eucharistie. Po skončení bohoslužby jsou všichni účastníci srdečně zváni na malé pohoštění před kostelem.

Návštěva sv. Otce

V pondělí 28. září jsou všichni farníci srdečně zváni na společnou výpravu do Staré Boleslavi, k návštěvě svatého Otce. Podrobnosti k uspořádání výpravy budou uvedeny průběžně v měsíci září.

Liturgický kalendář

Červenec 2009

3.	pátek	Svátek sv. Tomáš, apoštola první pátek v měsíci
4.	sobota	Památka sv. Prokopa, opata
5.	neděle	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy doporučený svátek
6.	pondělí	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9.	čtvrtek	Sv. Ariána a Jakoba, kněží premonstrátského řádu a druhů Gorcomienských mučedníků
11.	sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12.	neděle	15. neděle v mezidobí
13.	pondělí	Sv. Jindřicha
14.	úterý	Bl. Hroznaty, mučedníka
15.	středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16.	čtvrtek	Panny Marie Karmelské
17.	pátek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
19.	neděle	16. neděle v mezidobí
20.	pondělí	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.	úterý	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22.	středa	Památka sv. Marie Magdalény
23.	čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24.	pátek	Sv. Šarbela Makhlufa, kněze
25.	sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.	neděle	17. neděle v mezidobí
27.	pondělí	Sv. Gorazda a druhů
29.	středa	Památka sv. Marty
30.	čtvrtek	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31.	pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2009

1.	sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2.	neděle	18. neděle v mezidobí
4.	úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6.	čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
7.	pátek	Sv. Sixta II., papeže, a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze První pátek v měsíci
8.	sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9.	neděle	19. neděle v mezidobí
10.	pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	úterý	Památka sv. Kláry, panny
13.	čtvrtek	Bl. Gertrudy, panny premonstrátského řádu
14.	pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.	sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE Poutní slavnost košířského kostela Na Klamovce • doporučený svátek
16.	neděle	20. neděle v mezidobí
19.	středa	Sv. Jana Eudese, kněze
20.	čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22.	sobota	Památka Panny Marie Královny

23. neděle	21. neděle v mezidobí
24. pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. úterý	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiana, mučedníků Sv. Ludvíka Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27. čtvrtek	Památka sv. Moniky
28. pátek	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. sobota	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
30. neděle	22. neděle v mezidobí

Poděkování

Den 21.6.2009 byl pro nás nejkrásnějším dnem hned po narození našeho syna Alexandra Arnd Oeckinghause. Narodil se totiž tento den znovu, tentokrát z vody a byl přijat mezi nás, křesťany. Děkujeme Ježíši Kristu a otci Lohelovi, ministrantům, paní varhanici a všem přítomným, že s námi a našimi nejbližšími byli při této krásné mši sv. Zvláště bychom chtěli poděkovat otci Lohelovi za to, že připravil texty a písně také v německém jazyce tak, aby se členové naší rodiny z manželovy strany mohli též aktivně zúčastnit této slavnosti.

S poděkováním a úctou manželé Lenka Marie a Arnd Christoph Oeckinghausovi

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 12. června 2009

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Odvhlčení kostela Nejsv. Trojice

Byla ukončena 1. etapa prací na odvlhčení kostela. Následovat bude 3. etapa, která bude zahájena koncem června až začátkem července. Etapa č. 2 byla odložena – bylo totiž potřeba využít dostupných finančních prostředků na již zmíněné etapy, které jsou investičně náročnější.

V ukončené 1. etapě byly z jižní strany kostela (tj. ze dvora) zhotoveny nové izolace a zpevněné betonové povrchy vyztužené ocelovými „kari“ sítěmi. Dále byly zhotoveny drenáže a zrekonstruována stávající kanalizace.

Případní zájemci o prohlídku dokončené stavební etapy si mohou „exkurzi“ domluvit s knězem nebo se členy Výboru SPKK.

Financování prací na odvlhčení kostela Nejsv. Trojice

...Práce jsou hrazeny z významné části z prostředků od MČ Praha 5 a ze sbírky farníků. Třetí etapa bude zaplacená i za pomoci příspěvku z havarijního programu Ministerstva kultury ČR. Bylo konstatováno, že jsme v situaci, kdy je každá stokoruna dobrá. Proto další finanční dary od farníků – třeba i drobnější – jsou velmi vítány!

„Domeček“

„Domeček“ v areálu kostela Nejsv. Trojice porůstá břečťanem, bude jej potřeba zredukovat, aby nenarušil některé stavební prvky objektu.

Bude potřeba lépe zabezpečit přístup do zahrádky za domečkem, kde opět narůstá nečistota.

2. Farní život a obecná rozprava

...Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 11. září.

Zapsal Ondřej Vaněček

Jarní putování košířských farníků

Cílem letošního putování byl kostel s klášteřem premonstrátů **v Nové Říši**, kostel a klášter karmelitánek **v Kostelním Vydří** a historické **město Telč**.

Trasa byla zřejmě zvolena velmi dobře, atraktivní místa přilákala řadu poutníků a tak v sobotu 13.6.09 vyjížděl v krásném slunečném ránu zcela zaplněný autobus na své první zastavení.

Po ranních chválách a pavlovském rozjímání podal P.Lohel poutníkům krátký výklad o historii premonstrátského kláštera v Nové Říši, kde autobus „přistál“ ve stanovený čas u kostela sv. Petra a Pavla a premonstrátského kláštera **v Nové Říši**.

Poutníci se nejprve shromáždili v kostele ke slavení liturgie, kterou koncelebrovali převor kláštera a P.Lohel. Po mši sv., jako obvykle doprovázené naším varhaníkem panem Plíškem, došlo na prohlídku kostela a klášterních budov.

Obětavým průvodcem se nám stal převor premonstrátského kláštera.

Kostel sv. Petra a Pavla byl založen na místě starého kostela z r.1504.Se stavbou bylo započato v r. 1676 (stavitel Pavel Weinberger), dokončena byla až po velkém požáru r.1683 stavitelem Bartolomějem Hasslerem. Kostel je barokní jednolodní stavba, se dvěma bočními kaplemi a dvěma kvadratickými věžemi.K nejvýznamnějšímu vybavení kostela z doby jeho dostavby patří obraz sv. Petra a Pavla nad hlavním oltářem od benátského malíře Adama Enze z r.1705, chórové lavice z r.1996 s pozdějšími dodatky a zejména kazatelna z doby kolem r.1700, mistrovské dílo řezbářského řemesla.Nejstarším dílem je milostný obraz

Panny Marie v jižní boční kapli, který byl po zmiňovaném požáru v roce 1683 nalezen zázračně ohněm netknutý.Strop i stěny kostela jsou vyzdobeny freskami a obrazy (Johann Lukas Kracker). Klenbu presbytáře kryje výjev, kdy Kristus předává sv. Petrovi klíče od nebeského království. Freska na klenbě hlavní lodi ukazuje úžasnou duchovní proměnu člověka Šavla z Tarzu na jeho cestě do Damašku.

Varhany pocházejí z dílny novoříšského varhanáře Bedřicha Semráda z let 1764-1765. V boční kapli Panny Marie Bolestné s ostatky sv. Kandidy bývala místem meditací básníka a zdejšího učitele Otokara Březiny.

Historie premonstrátského kláštera. Novoříšský Klášter byl založen roku 1211 vojenským velitelem Markvardem z Hrádku a jeho ženou Vojslavou. Klášter byl zasvěcen Matce Boží a určen pannám sv. Norberta-premonstrátkám a stal se místem šíření víry a proudu milostí až do husitských válek (1419-1431), kdy byl klášter několikrát vypálen. Na středověkou epochu dnes upomíná jen socha sv. Anny Samotřetí z druhé poloviny 14.století v překrásně zdobené kapli stejného jména.

Ženský konvent se přes mnohá snažení po neutěšených poměrech poválečně rozdělené země nepodařilo zachránit. (Traduje se i dojemná historka o dobrovolné smrti utonutím v nedalekém rybníku několika premonstrátských sester, které tak unikly zneuctění plenícími vojsky a snad i zachránily klášterní poklad.) Ženský klášter zanikl s osobou poslední řádové převorky, která byla r.1596 převedena do Chotěšova v Čechách.

Nicméně již v r.1598 složili první dva premonstráti z opatství v Zábrdovicích (nyní součást Brna) řeholní sliby pro klášter v Nové Říši a začátkem 17.stol. byl klášter definitivně přeměněn na klášter mužský a posléze do něj bylo slavnostně uvedeno sedm premonstrátů ze Zábrdovic. Klášter duchovně i hospodářsky velmi prospíval a r. 1733 byl povýšen na opatství. V klášteře bylo zřízeno i gymnasium, ale další kulturní vzestup byl zbrzděn velkým požárem r. 1833, přesto však klášter po zbytek 19. a až do poloviny 20. stol. vždy plně dostal svému duchovnímu poslání.

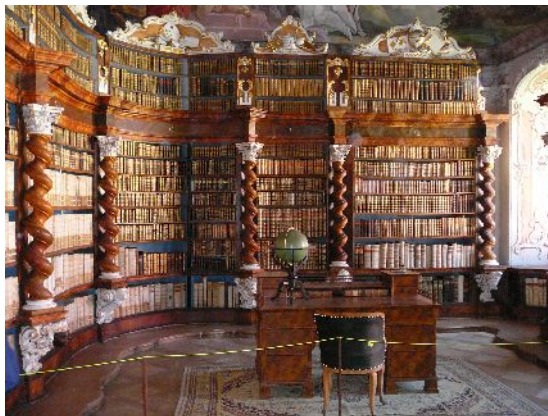
Nová série pohrom stihla klášter v r. 1942, kdy po atentátu na říšského protektora Heydricha byl klášter v květnu 1942 přepaden jednotkami SS a přeměněn ve středisko mládeže Hitlerjugend. Premonstráti byli odvezeni do Kounicových kolejí v Brně, pak do Osvětimi, kde s výjimkou 3 noviců všichni zahynuli v plynových komorách (na náměstí před kostelem mají vzpomínkové pomníky).

Krátce po skončení války se stal sotva obnovený klášter terčem tentokrát komunistického násilí. V únoru 1950 byli řeholníci zatčeni a v zinscenovaném monstrprocesu odsouzeni k mnoha letům vězení a pracovních táborů. Z kláštera se stalo na 40 let vojenské skladiště.

V r. 1991 byly zchátralé a devastované budovy navraceny řádu premonstrátů.

Je téměř neuvěřitelné, jak se podařilo řádu klášter znovu pozvednout. Pomoc Boží je zde cítit na každém kroku.

Klášter vlastní rozsáhlou knihovnu, jejíž základy byly položeny až po přeměně v klášter mužský. Významnou a systematicky budovanou knihovnu se stala až ve 2. polovině 18. století. V r. 1770 dal opat upravit pro knihovnu velký sál, později jej dal vyzdobit freskami. Knihovna má přes 20.000 zkatologizovaných svazků, po likvidaci kláštera v r. 1950 se ztratilo zhruba 630 svazků. Složení fondů připomíná spíše zámekovou než klášterní knihovnu, teologická literatura tvoří asi čtvrtinu všech svazků.

Do **Kostelního Vydrří** jsme dorazili po obědě v Nové Říši a opět bylo co obdivovat. Vznik mariánského poutního místa se datuje do r. 1709, kdy zbožný šlechtic Gerhard Jindřich Butz z Rolsbergů nechal na kopci, kde se údajně někdy vyskytovala zvláštní záře, vystavět kapli. Do kaple umístil obraz Panny Marie Karmelské. Další příslušníci rodu Rolsbergů pak postupně přestavovali a dostavovali poutní místo až do dnešní podoby. Oblíbené poutní místo spravují členové řádu bosých karmelitánů, pomáhají jim sestry karmelitánky od Dítěte Ježíše. Donedávna zde sídlila redakce známého Karmelitánského nakladatelství, která v současnosti pracuje v Praze. V kostele Panny Marie Karmelské jsme vykonali poutní pobožnost s modlitbou růžence a po návštěvě malého lesního hřbitůvku jsme se vydali na poslední

zastavení **do historické perly- města Telče.**

V Telči už byl program cesty zcela individuální-výběr velmi široký. A tak někteří navštívili telčský zámek, jiní obdivovali centrální náměstí s unikátními fasádami náměstí lemujiících domů, další setrvali na koncertu festivalu mezinárodních dětských sborů. Nicméně všichni jsme se ukázněně sešli ve stanovenou dobu u autobusu a vydali se na zpáteční cestu. S P.Lohem jsme poděkovali Pánu za vydařený zájezd a duchovní prožitky, Ivo Suchý (jako obvykle) pronesl děkovnou řeč, do které zahrnul pana řidiče i otce Lohela a farnice, které připravily sladkosti na cestu. Přistáním ve výchozím bodě u kostela sv. Jana pak naše úspěšné putování skončilo.

A příprava na další putování má zelenou!!

Sv. Maxmilián Kolbe, kněz a mučedník – památka 14. srpna

Připomínáme si světce, velice nadaného a vzdělaného člověka, který svůj život naplnil mimořádnou aktivitou při hlásání víry. Jeho život od nás není časově příliš vzdálen. Patřil do generace rodičů nás starších. Narodil se 8. ledna 1894 ve Zduňské Woli nedaleko Lodže. Tato část Polska tehdy patřila carskému Rusku. Byl druhý syn Julia Kolbeho a Marie, rozené Dabrowské. Otec byl německého původu, matka byla Polka. V místním kostele byl pokřtěn jménem Rajmund. V roce 1906 se mu podle jeho svědectví zjevila Panna Maria a tento zážitek jej silně ovlivnil pro celý zbytek života.

V roce 1907 spolu se starším bratrem Františkem překročili rusko-rakouské hranice a začali společně studovat ve františkánském chlapeckém semináři ve Lvově. V roce 1910 byl přijat do noviciátu minoritů (františkánů konventuálů) a přijal jméno Maksymilian. O dva roky později

odjel studovat nejprve do Krakova a o několik měsíců později byl jako obzvlášť nadaný student poslán do Říma, kde studoval teologii, filozofii, matematiku a fyziku. Zde složil r. 1914 věčné sliby a přijal jméno Maria. V roce 1915 získal doktorát filozofie, v dubnu 1918 byl vysvěcen na kněze, v roce 1919 získal doktorát teologie. Poté se vrátil do nezávislého Polska.

Maxmilián Maria Kolbe si byl vědom toho, že moderní doba vyžaduje moderní prostředky. K šíření a povzbuzování víry začal využívat tisk. Nejprve v klášteře v Grodně, později v klášteře Niepokalanów (česky bychom řekli klášter Neposkvrněného Početí, polsky *niepokalany* znamenají *neposkvrněný*), který založil v roce 1927, začal vydávat různá periodika. Maxmilián Kolbe byl velkým ctitelem tajemství Neposkvrněného Početí. V r. 1983 Jan Pavel II. o něm řekl: „Všechny apoštolské činy patera Maxmiliána Kolbeho svědčí o tom, že tajemství Neposkvrněného Početí se stalo středem jeho myšlení.“

V letech 1930-36 podnikl několik misijních výprav do Japonska, kam také rozšířil společenství Rytířstvo Neposkvrněné, které založil, a založil františkánský klášter v Nagasaki.

Za druhé světové války Maxmilián Kolbe v Niepokalanowě, který měl tehdy asi 800 řeholníků, zřídil úkryty pro uprchlíky, kterými prošlo postupně asi 2-3 tisíce lidí, včetně stovek Židů. Mniši pro ně obstarávali jídlo, oblečení i padělané doklady. Pater Maxmilián byl zatčen již v září 1939, ale pak byl propuštěn. Znova byl zatčen v únoru 1941, v květnu byl odvezen do Osvětimi a stal se číslem 16 670. Je řada svědectví o tom, že v táboře dodával odvahu spoluvězňům, pomáhal jim, dělil se o svůj příděl potravy.

Koncem července uprchl z tábora vězeň. Velitel tábora vybral 10 mužů, kteří měli být pro výstrahu ostatním popraveni. Čekala je krutá a pomalá smrt hladem a žízní v podzemním bunkru. Jeden z nich, Polák Franciszek Gajowniczek, nařikal: „Co bude s mojí ubohou ženou a s mými malými dětmi!“ P. Maxmilián zaslechl jeho nářek, odhodlaně vystoupil z řady a nabídl za něj svůj život. Všichni, kdo stáli okolo, strnuli hrůzou. Veliteli tábora P. Maxmilián odhodlaně zopakoval: „Jsem katolický kněz a nabízím za něj svůj život. Má ženu a děti, kteří ho potřebují.“ Po chvíli napjatého ticha velitel přikývl.

Deset mužů pak bylo uvězněno celé dva týdny bez jakéhokoli jídla a pití v temném bunkru, dokud jeden po druhém neumřeli. Svědkové líčili, jak bylo z hladomorny slyšet po celé dny modlitby a zpěv. P. Maxmilián dodával svým spoluvězňům odvahu, aby si nezoufali. Zůstal naživu jako poslední. Aby bunkr byl uvolněn pro další popravy, dal jeden osvětimský dozorce na kost vyhublému knězi smrtící injekci. Bylo to 14. srpna 1941.

Oběť P. Kolbeho se po válce stala všeobecně známou a získala velkou úctu. Proces beatifikace byl zahájen v r. 1947. Papež Pavel VI v roce 1971 Maxmiliána Kolbeho blahorečil. V roce 1982 prohlásil papež Jan Pavel II. Maxmiliána Kolbeho za svatého. Řekl v homilii: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele (Jan 15,13). Ode dneška Církev nazývá svatým muže, který splnil tato Spasitelova slova absolutně doslova.“

Slavnosti v Římě se zúčastnil také téměř osmdesátiletý František Gajowniczek se svou ženou. Po vrásčité tváři mu tekly slzy. Jejich dva synové však zahynuli v důsledku válečných událostí ještě před návratem otce z koncentračního tábora.

Podle pramenů z internetu (www.ewtn.com, arcidiecéze Lodž, vatican.va, aj.)

M.P.

Chrám jako klíčka

aneb kostel sv. Jana Nepomuckého a jak vše souvisí s Bílou Horou

Ne. Tentokrát není znovu řeč o farní pouti na Bílou Horu z června roku 2008, ani o kostele v Praze-Košířích. I v německém Mnichově stojí kostel zasvěcený tomuto českému světcí (St. Johann Nepomuk Kirche). Zatímco ten košířský vznikl díky sbírkám lidu, ten mnichovský, lidově zvaný „Asamkirche“, kostel bratří Asamů, si v letech 1733-1746 postavili Cosmas Damián a Egid Quirin

Asam, kteří se v městě usadili a získali zde i pozemky. Původně se mělo jednat o soukromý chrám bratří, avšak na protest obyvatel jej Asamové museli zpřístupnit ostatním lidem.

Cosmas Damian Asam (1686-1739) byl německý malíř a architekt, bratr Egid Quirin (1692-1750) rovněž malíř, architekt, štukatér a sochař. Oba se řadí svou tvorbou do pozdního baroka. Většinou spolupracovali a prováděli zakázky, byť každý na svůj vlastní účet, společně, jejich práce se mnohdy navzájem doplňovala. V Mnichově zdobí jejich díla interiéry hned několika kostelů (Ducha Sv., sv. Anny). Zakázky dostávali nejen v oblasti Bavorska a Frank, jejich působnost sahá od Švýcarska a Tyrol až po Čechy. Bratři udržovali styky s řádem benediktinů, a tak nepřekvapí, že se spolupodíleli na výzdobě břevnovského kláštera. Cosmas Damian navíc vymaloval kupoli poutního kostela na Bílé Hoře.

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Mnichově vznikl na neobyčejně malém prostoru o délce 22m a šířce pouhých 8m. O to více vyniká bohaté, mistrovsky umělecké zpodobení interiéru, svisle rozděleného pomyslně na tři části – temná nejspodnější znamená zemi, námahu a utrpení tohoto světa. Jsou v ní umístěny lavice a zpovědnice. Následuje druhá, světlejší část, vyhrazená císaři, a v té poslední úplně nahoře poukazují výzdoba i způsob osvětlení na nebe a věčnost. Architektonicky zvláště zdařená je hra se světlem vcházejícím do prostoru chrámu okny a dopadajícím na oltář a sochy kolem. Jedno z oken kromě toho umožňovalo Egidu Quirinovi, aby ze svého domu viděl přímo na hlavní oltář.

Prameny: <de.wikipedia.org>

Text + foto: jlm

OKÉNKO VÍRY

Svátostná ekonomie

218. Co je to liturgie?

Liturgie je slavení Kristova tajemství, zvláště jeho velikonočního tajemství. Je vykonáváním kněžského úřadu Ježíše Krista, znamením naznačuje a uskutečňuje posvěcení lidí a je veřejnou bohospoutou, kterou koná tajemné Kristovo tělo, a to hlava a údy.

219. Jaké místo zaujímá liturgie v životě církve?

Liturgie, činnost navýsost posvátná, je vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její životní síla. Skrze liturgii Kristus pokračuje ve své církvi, s ní a skrze ni, v díle našeho vykoupení.

220. V čem spočívá svátostná ekonomie?

Svátostná ekonomie spočívá ve sdílení plodů Kristova vykoupení prostřednictvím slavení svátosti církve, zvláště eucharistie, „dokud on nepřijde“ (1 Kor 11,26).

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

Září

Už pátým rokem

Nadpis tohoto úvodního textu pro Košířský farní list na měsíc září je radostným konstatacím. Ano, už pátým rokem máme svatého Otce, papeže Benedikta XVI., Josepha Ratzingera, který letos navštíví naši drahou vlast ve dnech 26. – 28. září.

Když jsem poprvé zaslechl zprávu o jeho zvolení na jaře roku 2005 před závěrečným požehnáním při mši svaté ve strahovské bazilice, zachvělo se mi srdce radostí. Během uplynulých let jeho pontifikátu pak přicházely další podněty, které mou radost z tohoto věrného pastýře a vytrvalého pracovníka na Boží vinici prohlubují.

Mnohé skutečnosti z jeho života jsou dostatečně známy a bohatě komentovány v literatuře i v různých sdělovacích prostředcích. Můžeme si je připomenout ve světle biblických slov z páté knihy Mojžíšovy, kde v 6. kapitole a 4. verši čteme: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou!“

Vzpomeňme na mládí současného papeže, které bylo vystaveno běsnění nacistické totality, kdy horda zločinců ovládla jeho rodnou zemi a expandovala zkázu do okolního světa. Jistě to byla láska k Bohu, díky které dokázal tyto hrůzy přežít a nechat se vést Božím hlasem za Kristem cestou ke svátostnému kněžství.

Pilné studium a teologické bádání bylo také neodmyslitelně spjato s jeho láskou k Hospodinu, k živému vzkříšenému Kristu, jemuž chtěl naplno sloužit, jak jej nacházel přítomného i v jeho tajemném Těle – Církvi. Dokázal citlivě vnímat různé teologické proudy, které nebyly zdravé a slučitelné s církevním učením. Zvláště v šedesátých letech minulého století pozoroval, jak tyto vlny zaplavovaly akademickou půdu a kontaminovaly myšlení a víru mnohých kněží a laiků. Nebylo jistě snadné uchovat si v tom potřebnou rezistenci. Náročné a odpovědné postavení pastýře – biskupa motivovalo ke zdravé obezřetnosti v síle lásky k Hospodinu – celým srdcem, celou duší a celou silou.

Dlouholeté působení v čele kongregace pro nauku víry pak přineslo bohaté plody této lásky. Nebyla to jen nějaká suchopárná úředničina, ale jedna z nejdůležitějších služeb v církvi, která vyžaduje naprosté nasazení nejbližšího spolupracovníka papeže.

Jak je možné napsat během tak vypjaté činnosti tolik teologicky propracovaných knih, je nepochopitelné bez lásky k Bohu a k lidem, která tohoto člověka neustále ponouká a pudí.

Ohlédneme-li se do téměř pětiletého Benediktova působení, můžeme s radostí vnímat vyzrálou osobnost, která přináší požehnané duchovní plody moudrým vedením a obnovou církve, posilováním zdravých a osvědčených základů, nekompromisní kritikou nekřesťanských a nelidských projevů současné civilizace, zároveň však jasným nastíněním cesty podle Kristova evangelia.

Už tedy pátým rokem se máme z čeho těšit a za co děkovat. Jistě nám také leží na srdci co největší duchovní přínos návštěvy papeže Benedikta XVI. v naší zemi. Pokusme se k tomu nějak přispět.

P.L.

3.	čtvrtek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4.	pátek	1. pátek v měsíci
5.	sobota	1. sobota v měsíci
6.	NEDELE	23. neděle v mezidobí, 1. neděle v měsíci
7.	pondělí	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8.	úterý	Svátek Narození Panny Marie <i>začátek novény v přípravě na návštěvu papeže Benedikta XVI.</i>
9.	středa	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	čtvrtek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12.	sobota	Jména Panny Marie
13.	NEDELE	24. neděle v mezidobí
14.	pondělí	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	úterý	Památka Panny Marie Bolestné <i>závěr novény v přípravě na návštěvu papeže Benedikta XVI.</i>
16.	středa	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	čtvrtek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
18.	pátek	Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19.	sobota	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	NEDELE	25. neděle v mezidobí
21.	pondělí	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23.	středa	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26.	sobota	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27.	NEDELE	26. neděle v mezidobí
28.	pondělí	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29.	úterý	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30.	středa	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Náboženství

Přihlášky na hodiny náboženství jsou připraveny mezi tiskovinami u vchodu do kostela. Rodiče je po vyplnění mohou předat P. Lohelioví v sakristii. Výuka bude zahájena od začátku října ve farním sále sv. Jana podle domluveného rozvrhu.

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní se uskuteční od středy 16. do pátku 18. září v kostele Nejsvětější Trojice vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší svatou. Z těchto důvodů se nebude slavit mše sv. ve čtvrtek v kostele sv. Jana Nepomuckého, ale ve spojení s eucharistickým výstavem bude u Nejsvětější Trojice.

Změna mše svaté

V sobotu 26. září budou slaveny společné nešpory kněží a řeholníků se sv. Otcem Benediktem XVI. v katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava. Z těchto důvodů se mše svatá v kostele sv. Jana Nep. přesouvá na 10.00 hod.

Autobus pro farníky na setkání se sv. Otcem

Pro farníky, kteří si objednali místenky na bohoslužbu se sv. Otcem ve Staré Boleslavi, bude v pondělí 28. září v 7.00 hod. přistaven autobus pod kostelem sv. Jana Nepomuckého.

Pozvání

Br. Mojžíš Jan Zygfryd Wawrzinek OFM
Br. Bonaventura Ondřej Čapek OFM

Zveme vás na naše **SLAVNÉ SLIBY**, které složíme
dne 3.10. 2009 v 10,00 hodin do rukou otci provinciálovi
Jeronýmovi Fantiškovi Jurkovi OFM

V kostele Panny Marie Sněžné
Jungmannovo nám. 18
Praha

Br. Bonaventura Ondřej Čapek OFM
O tři týdny později 24.10. vás dále zvou na **JÁHENSKÉ
SVĚCENÍ**, které mi bude uděleno
Mons. Karlem Herbstem SDB v 11.00 hodin, rovněž
u Panny Marie Sněžné.

Po obřadech jste zváni na pohoštění ve františkánském klášteře.

Vážení farníci a farnice,

určitě jste zaregistrovali, že se naše farnost pustila do poměrně finančně i organizačně náročného díla odvlhčení kostela Nejsv. Trojice. O co vlastně jde? Ve stručnosti se dá říci, že přestože na začátku devadesátých let byl kostel opraven, za což dík páteru Wernerovi, odpovědní projektanti opomněli důležitý detail. Svody dešťové vody ponechali ústít do jílovité půdy u kostela a i primitivní odtokový žlab neplnil svůj účel, neboť byl vyspádován směrem ke kostelu. Tím došlo k průniku dešťové vody do základů kostela a následnému vzlínání vody a ničení omítek a fasády tohoto kostela. A to nemluvím o tom, že chodník v Plzeňské ulici je vyspádován tak, že dešťová voda teče též do základů kostela.

Minulý rok na podzim se ukázala situace neúnosnou a tak se farní rada usnesla, že je třeba zjednat nápravu. V první etapě jsme prošli všechny dostupné projekty rekonstrukce z počátku devadesátých let, ale žádné řešení tam nebylo. Projekční firma ISP, s.r.o, v zastoupení majitele Ing. Jaroslava Frány a jeho syna Jaroslava Frány, se ujala vypracování projektové dokumentace

na odstranění toku jak dešťové vody, tak i podzemní vody od objektu kostela. Byl proveden hydrogeologický průzkum a zároveň i kamerový průzkum stávající dešťové kanalizace. Jak jsme předpokládali, kanalizace byla v havarijním stavu. Spolu s projektem jsme dostali i rozpočet ve výši cca 800.000,-Kč. Tato suma přesahovala několikanásobně roční možnosti farnosti. Co s tím? Vítek Bobysud a Ondřej Vaněček spojili své síly a prověřili možnosti získání grantů. To se ukázalo jako klíčové při uskutečnění této akce.

Přestože termíny byly šibeniční podařilo se s výrazným přispěním projekční firmy, hlavně Jaroslava Frány ml., dát dohromady potřebné doklady a podat žádost o granty na ministerstvu kultury a na odboru kultury MČ Praze 5.

Všechny potřebné dokumenty a informace pro grant na min. kultury vyřizoval Ondřej Vaněček (díky za vynaložený čas i finanční prostředky na ověřování dokumentů, kopií apod.) a grant na Praze 5 měl na starosti Vítek Bobysud. Oba granty se podařilo díky Bohu získat. Min. kultury dalo 200.000,-Kč a Městská část Praha 5 dala 140.000,-Kč. Nakonec především díky Vám, farníci, kteří jste přispěli, se podařilo vybrat potřebnou částku.

Vybrání dobré stavební firmy není lehké, ale firma Kanálservis, Herčík a Kříž, se ukázala dobrou volbou. Zabývá se totiž pouze čištěním a výstavbou kanalizace. Akci jsme rozdělili do dvou etap. První část byla mezi domečkem a kostelem. Při tom se ukázalo, že třeba kaplička na plyn byla v dezolátním stavu a bylo třeba ji postavit znova. Též betony u kostela se ukázaly v horším stavu než se předpokládalo a tak se musely udělat nové. Též elektřina vedoucí do domečku se musela

udělat nová a tak se uskutečnily dvě noční brigády farníků, od 19 hod do cca 24:00, ve spolupráci s elektrikářem Emilem Novákem. Tím byla ukončena první etapa.

V průběhu prací přišla paní Vacková s nápadem zatravňovacích tvárnic u domečku. Tato myšlenka se ujala a s touto myšlenkou se ztotožnil i nájemce garáže, který předplacením nájemného umožnil realizaci zatravňovacích tvárnic u domečku. Pak následoval třítydenní klid a poté následovala druhá etapa podél Plzeňské. Tato etapa se musela kvůli terénu dělat ručně a tak byla finančně daleko náročnější. Přitom se podařilo udělat i drenáž směrem ke hřbitovu a tak po cca 3 týdnech intenzivní práce se dílo podařilo.

Krátce po ukončení prací došla ještě jedna pozitivní správa. Technická správa komunikací přislíbila po jednání s představiteli Prahy 5 zrekonstruovat chodník na Plzeňské ulici. Za to si pan starosta a vedení Prahy 5 zaslouží náš dík. Rozhodně to v dnešní finanční situaci není samozřejmost. Chodník by měl být zrekonstruován v průběhu září.

Jaký je výsledek? Dešťová voda ze svodů je odvedena pryč a vedle kanalizace je položena drenáž, která odvede pozemní vodu pryč od kostela. A pokud v září proběhne rekonstrukce chodníku, je kostel kompletně odvodněn.

Jak jsem se zmínil výše, bylo potřeba udělat i práce mimo rozpočet. V současné době nemáme pokryto zhruba 70.000,-Kč. Pokud můžete, prosím přispějte, ať můžeme firmě vše uhradit v co nejkratším termínu.

Děkuji všem za duchovní, finanční i pracovní podporu. Přísloví *Práce jako na kostele* je více než trefné.

Vítek Bobysud

Sv. Petr Klaver, kněz – památka 9. září

Kněz – světec, kterého si připomínáme, se narodil r. 1580 v rodině zemědělce v katalánské obci Verdú (asi 100 km západně od Barcelony) ve Španělsku. Začal studovat na univerzitě v Barceloně, ve 20 letech vstoupil v Tarragoně do Tovaryšstva Ježíšova. V době studií filozofie na Malorce se pod vlivem klášterního vrátného Alfonsa Rodrigueze rozhodl pro působení v misiích. V r. 1610 přistál v Cartageně v dnešní Kolumbii. Nějaký čas strávil v Santa Fé (dnešní Bogota) a v Tunje. Vrátil se do Cartageny a tam r. 1616 přijal kněžské svěcení.

Cartagena byla tehdy střediskem obchodu s černými otroky dováženými z Afriky. Petr Klaver pracoval s P. Sandovalem na trzích otroků. Byl otřesen tím, jak se s nimi zacházelo, slíbil, že jim bude pomáhat a r. 1622 si napsal do deníku: „Petr Klaver, navždy otrok otroků“. Otroci přijížděli ve strašném stavu. Asi třetina jich zemřela cestou.

Petr se jim snažil pomoci a spolu se skupinou tlumočnicků, kterou zorganizoval, se o ně staral. Dával jim léky, jídlo, přikrývky a další potřebné. Často líbal rány otroků a říkal jim, že Bůh je miluje. Říkal, že s černými bratry a sestrami musíme mluvit nejdříve svými rukama a pak svými ústy. Učil je ve víře a křtil nejdříve umírající, pak nemocné. Ukázal sílu, kterou ostatní kněží neměli. Způsobilo mu to mnoho nenávisti. Vznešené cartagenské dámy se vyhýbaly kostelům, kde Petr Klaver shromažďoval své černochoy.

Působil v Cartageně čtyřicet let. Podporu lidí neměl, ale Bůh byl s ním. Pokřtil snad všechny, kteří byli během jeho působení přivezeni. Bylo jich prý 300.000. Postavení černých otroků se vlivem jeho činnosti postupně zlepšovalo. Vyčerpán a v posledních letech nemocný zemřel v Cartageně 8. září 1654.

Je pohřben v Cartageně v katedrále, jeho tělo je ve skleněné rakvi pod hlavním oltářem. U jeho hrobu se při návštěvě katedrály v r. 1986 modlil papež Jan Pavel II.

Petr Klaver byl prohlášen za blahoslaveného Piem IX v r. 1850, v roce 1888 ho papež Lev XIII. prohlásil za svatého, zároveň s jeho přítelem z Malorky, Alfonsem Rodriguezem. Roku 1896 byl prohlášen za patrona misí mezi černochoy.

Bl. Marie Terezie Ledochowska založila r. 1894 Institut misionářek sv. Petra Klavera. Tyto sestry působí hlavně v Africe.

P.S. Otroctví bylo v provincii Cartagena zrušeno v roce 1852.

Podle pramenů z Internetu: Cath.Encyc., CaribeNet, BEC, jesuit.cz/bulletin/

MP

OKÉNKO VÍRY

VELIKONOČNÍ TAJEMSTVÍ V ČASE CÍRKVE

Liturgie – dílo Nejsvětější Trojice

221. Jakým způsobem je Otec zdrojem a cílem liturgie?

Otec nás v liturgii zahrnuje svým požehnáním ve vtěleném Synu, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, a vylévá do našich srdcí Ducha Svatého. Zároveň církev velebí Otce klaněním, chválou a díkůvzdáním a naléhavě prosí o dar jeho Syna a Ducha svatého.

222. Jak v liturgii církve působí Kristus?

Kristus v liturgii církve naznačuje a uskutečňuje především své velikonoční tajemství. Sesláním Ducha Svatého udělil apoštolům a jejich nástupcům moc uskutečňovat dílo spásy eucharistickou obětí a svátostmi, v nichž on sám působí sdělováním své milosti věřícím celého světa a všech dob.

223. Jak v liturgii církve působí Duch Svatý?

V liturgii se uskutečňuje nejtěsnější spolupráce Ducha Svatého a církve. Duch Svatý připravuje církev na setkání s jejím Pánem; připomíná Krista a představuje ho víře shromáždění; zpřítomňuje a obnovuje Kristovo tajemství; spojuje církev s životem a posláním Krista a přispívá, aby dar společenství přinášel v církvi plody.

VELIKONOČNÍ TAJEMSTVÍ VE SVÁTOSTECH CÍRKVE

224. Co jsou a které jsou svátosti?

Svátosti jsou vnímatelná a účinná znamení milosti, ustanovená Kristem a svěřená církvi, jimiž se nám uděluje božský život. Je jich sedm: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství a manželství.

225. Jaký vztah mají svátosti ke Kristu?

Tajemství Kristova života tvoří základy toho, co nyní Kristus rozděluje ve svátostech prostřednictvím služebníků své církve.

226. Jaké je spojení mezi svátostmi a církví?

Kristus svěřil svátosti své církvi. Jsou „svátostmi církve“ ve dvojím významu: jsou „z ní“, protože jsou činností církve, jež je svátostí Kristovy činnosti; jsou „pro ni“, neboť budují církev.

227. Co je to svátostné znamení?

Je to duchovní *pečet*, kterou udělují svátosti křtu, biřmování a kněžství. Je příslibem a zárukou Boží ochrany. Mocí tohoto znamení je křesťan připodobněn Kristu, různým způsobem se podílí na jeho kněžství a je zařazen do různých stavů a funkcí v církvi. Je tedy posvěcen k bohoslužbě a ke službě církvi. Svátostné znamení je nezrušitelné, proto svátosti, které je vtiskují, lze přijmout jen jednou v životě.

228. Jaký vztah mají svátosti k víře?

Svátosti víru nejen předpokládají, ale také ji slovy a obřady živí, posilují a vyjadřují. Slavením svátostí církev vyznává apoštolskou víru. Odtud pochází starobylé rčení : „*Lex orandi, lex credendi*“, totiž že církev věří tak, jak se modlí.

229. Proč jsou svátosti účinné?

Svátosti jsou účinné *ex opere operato* (prostým udělením), protože v nich působí sám Kristus, který uděluje milost, již svátosti naznačují, nezávisle na osobní svatosti udělovatele. Nicméně plody svátostí závisí také na dispozicích toho, kdo je přijímá.

230. Z jakého důvodu jsou svátosti nutné ke spáse?

Svátosti jsou pro věřící v Krista nutné ke spáse, i když ne všechny pro každého jednotlivého věřícího, protože působí svátostnou milost, odpuštění hříchů, přijetí za Boží děti, připodobnění Kristu Pánu a přivtělení k církvi. Duch Svatý uzdravuje a proměňuje ty, kdo je přijímají.

231. Co je to svátostná milost?

Svátostná milost je milost Ducha Svatého, darovaná Kristem a vlastní každé svátosti. Tato milost pomáhá věřícímu na jeho cestě svatosti, a tak zároveň pomáhá církvi, aby rostla v lásce a vydávání svědectví.

232. Jaký je vztah mezi svátostmi a věčným životem?

Ve svátostech církev již dostává závdavek věčného života, i když zatím ještě „očekává v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Ježíše Krista“ (Tit 2,13).

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Grafická úprava:** V. Dráb**Č.ú.: 125708379/0800****Neprodejné**

Říjen

Který eucharistii ustanovil...

*Tento růženec darují čeští
biskupové papeži*

Poslední růžencové tajemství světa nás podněcuje, abychom v blízkosti Bohorodičky rozjímalí o daru eucharistie. Je také jedním z mnoha užitečných způsobů, jak se připravovat na slavení mše svaté. Zamysleme se proto i v tomto kněžském roce nad některými skutečnostmi, které jsou v tomto slavení přítomny.

Velmi užitečný postřeh jednoho středověkého autora nám připomíná: „Kdo dobře rozlišuje, dobře učí.“

Kdyby církev nebyla vedena Duchem svatým, který ji jako nejlepší Učitel pomáhá rozlišovat, dávno by podlehla nejrůznějším věroučným i morálním omylům, jak to vidíme u mnohých autorů provádějících akrobacii s Božím slovem. Slovy antického myslitele je i zdravé přirozené myšlení „ohradou vinice“.

Platí to jistě i o výroku Krista Pána: „Vezměte a jezte z toho všichni“, při konsekraci obyčejného chleba v Tělo Kristovo nebo o výzvě k jeho přijetí v eucharistické svátosti: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53)

Těmi „všemi“ nejsou myšleni absolutně všichni bez ohledu na podmínky potřebné k přijetí svátostného Spasitele. Jde o všechny, kteří splní stanovené předpoklady. Jde o ty, kteří se ochotně a poctivě připraví na tak velikou a svatou chvíli.

Svatý Pavel rozlišuje mezi „hodným“ a „nehodným“ svatým přijímáním, když píše: „Kdo by tedy jedl chléb (Páně) nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať chléb jí a z kalicha pije. Kdo totiž jí a pije, a tělo (Páně) nerozlišuje (od obyčejného chleba), jí a pije si odsouzení“ (1 Kor 11,27-29). Nehodně by tedy přijímal ten, kdo si je vědom těžkého hříchu. Musí tedy nejprve přijmout svátost smíření.

Neměli bychom se však spokojit s tímto krajním vyostřením podmínek eucharistického přijímání. Přijímající Krista by měl stále prohlubovat své kající smýšlení. Jestliže se smíruje s Bohem jen jednou za rok nebo jednou za několik let, může být přesvědčen, že se nedopustil těžkého hříchu, ale jeho svědomí mohlo také otupět, ztvrdnout a zakrtnět, takže si už mnohé věci není schopen uvědomovat. Pak upadá do určitého povrchního minimalismu eucharistického života. Eucharistická úcta slábne, svaté přijímání je mělké a často zvykové. Láska k Bohu i k lidem ochladne. Je proto třeba oživit blahoslavenství „hladovějících a žíznících po spravedlnosti“. (Mt 5,6)

Velmi blahodárné je také prohlubování kajícího života i mimo nebo souběžně se svátostí smíření. To se praktikuje zvláštními smírnými úkony jako je například modlitba Otče náš, když do ní vložíme kající úmysl nebo kající postoj v touze po smíření s Bohem při četbě evangelia, hlubší prožívání kajících prvků při mši sv. (úkon kajícího na začátku mše, „Pane nejsem hoden...” před svatým přijímáním) nebo skutky křesťanské lásky vykonané se smírným úmyslem a s prosbou o odpuštění našich vin.

Kromě těchto podstatných a vnitřních postojů nelze podcenit ani vnější stránku přijímajícího, která podporuje a umocňuje hloubku a kvalitu vnitřního prožívání. K přijetí této svátosti mají věřící zachovávat půst předepsaný v jejich církvi. (CIC, kán. 919) Také tělesný postoj (chování, šaty) má vyjadřovat úctu, slavnostní ráz a radost této chvíle, v níž se Kristus stává naším hostem.

Pokud jsme pozváni na nějakou hostinu, bylo by divné, kdybychom tam odmítali účast na společném jídle a pití. Můžeme to vztáhnout i na velikonoční eucharistickou hostinu. I zde odpovídá samotnému významu eucharistie, když věřící přijímají pokaždé, kdykoliv jsou na mši svaté, mají-li ovšem požadované předpoklady pro hodné svaté přijímání. Církev vřele doporučuje věřícím, aby přijímali eucharistii v neděli a ve sváteční dny nebo ještě častěji, ano i každý den. /KKC 1388-1389/ Tak se naplňuje touha věřícího srdce vyjádřená v modlitbě Otče náš: „chléb náš vezdejší dej nám dnes“. Chce denně čerpat sílu z nejvzácnějšího pokrmu, kterým je pro nás Pán darovaný v eucharistii.

V dějinách se vytvořil zbytečný problém ve sporu o přijímání pod jednou či pod obojí způsobou. Církev odsoudila utrakvistický blud zdůrazňující nezbytnost přijímání pod obojí k platnosti tohoto úkonu. Věříme, že Kristus je svátostně přítomen pod každou způsobou i v její nepatrné části, a tak přijímání jen pod jednou způsobou chleba dovoluje přijmout celé ovoce eucharistické milosti. Z pastoračních důvodů se v latinském obřadu tento způsob přijímání právoplatně ustálil jako nejběžnější. Nicméně „plněji je vyjádřeno svátostné znamení při svatém přijímání, když se podává pod obojí způsobou, neboť v této formě dokonaleji vyniká znamení eucharistické hostiny“. (Všeobecné pokyny k Římskému misálu, 240.) To je obvyklá forma přijímání ve východních obřadech. V našem západním obřadu se doporučuje tato forma při slavnostnějším slavení eucharistie např. ve mších spojených s udělováním jiných svátostí nebo při různých slavnostech liturgického roku.

Nikdy nedokážeme dostatečně projevit svou vděčnost za tak nesmírný dar, kterým je pro každého z nás svátostný Spasitel. Snažme se však v tomto postoji stále růst.

Prosme o pomoc Pannu Marii, Královnu posvátného růžence, aby nás v této snaze podpořila svou přímluvou a ochranou.

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2009

1.	čtvrtek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2.	pátek	Památka svatých andělů strážných , první pátek v měsíci
4.	NEDĚLE	27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
6.	úterý	Sv. Bruna, kněze

7.	středa	Památka Panny Marie Růžencové
9.	pátek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
11.	NEDĚLE	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
12.	pondělí	Sv. Radima, biskupa
14.	středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	čtvrtek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	pátek	Sv. Hedviky
17.	sobota	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18.	NEDĚLE	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
19.	pondělí	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží a druhů, mučedníků
23.	pátek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	sobota	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
25.	NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
28.	středa	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31.	sobota	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Růženec

Po celý měsíc říjen se modlíme tajemství posvátného růžence přede mší svatou. Můžeme se také více věnovat této modlitbě i v rodině a soukromě s prosbou o růst křesťanského života v naší zemi. V tomto roce kněží také prosíme za kněžská povolání.

Slavnost posvěcení kostela nejsvětější Trojice

Výročí posvěcení košířského farního kostela Nejsvětější Trojice budeme slavit poslední říjnovou nedělí 25. 10 2009. Po mši sv. jsou všichni účastníci zváni na malé občerstvení, které bude letos také ve znamení radosti nad dokončením náročného systému na odvlhčení kostela.

Katecheze

Pravidelné biblické katecheze a setkávání v domečku u kostela Nejsvětější Trojice a ve farním sále u sv. Jana Nep. budou pokračovat během měsíce listopadu.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 12. září 2009

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Stanislav Hojek, Jan, Havel, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojic

Práce na kostele Nejsv. Trojice

Vít Bobysud poreferoval o průběhu dokončených prací, souvisejících s odvodněním budov. Nakonec se díky štědrosti farníků podařilo realizovat všechny etapy, včetně S2, která měla být původně kvůli nedostatku financí odložena. Podařilo se také zajistit povrchovou úpravu dvora a zpevnění svahu u Plzeňské ulice pomocí betonové zatravnovací dlažby. Technická správa komunikací Prahy 5 opravila spád chodníku v Plzeňské ulici tak, aby srážková voda odtékala do kanalizace a nikoli na pozemek kostela; kvalitu výsledku zkontroluje náš odborník – geodet. Ohledně grantů, jež jsme obdrželi, zbývá ještě dokončit některé úřední úkony.

V budoucnu bude třeba ještě uskutečnit opravu vyzdívek u kanalizačních šachet.

Výhled prací u Nejsv. Trojice v příštím roce:

V roce 2010 bude třeba u kostela Nejsvětější Trojice vyspravit drobné závady.

Je nutno vyspádovat schod před hlavním vchodem chrámu (směrem ze hřbitova), neboť zatékající srážková voda poškozuje přiléhající část dveří. Stávající cihlový stupeň bude nahrazen betonovým, spodek veřejí bude pak opraven.

Jako další ochranné opatření před zatékáním vody z chodníku v Plzeňské ulici do areálu kostela bude navýšena přiléhající plotová zídka, která se nyní opravou chodníku oproti jeho povrchu snížila.

Domeček

V okapovém žlabu zůstává voda a v jednom spoji prosakuje a skapává k základům – z toho vyplývá, že žlab má chybný spád, který brání odtoku vody. Proto bude žlab znovu vyspádován.

Sponzorským darem bude obnovena podlahová krytina ve společenské místnosti „domečku“. Při té příležitosti budou odstraněna stará nepoužívaná akumulární kamna.

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Na příští rok je naplánována výměna posledních dvou původních litinových dešťových svodů nad oratoří s varhanami, přičemž ten za varhanami je porušen a voda z něj затéká do zdiva. Litinové roury budou vyměněny jako v předchozích případech za plastové, opatřené elektrickým vyhříváním. Na získání potřebných financí pro tento účel bude zaměřena vánoční sbírka.

3. Farní život a obecná rozprava

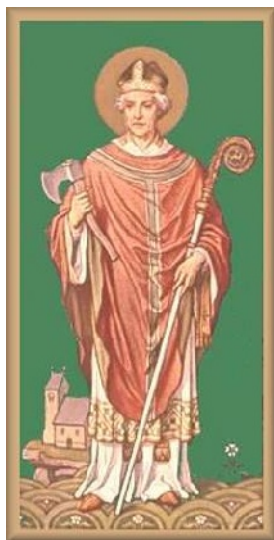
Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 9. října.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Wolfgang, biskup – památka 31.října

Křesťanství zapustilo kořeny u našich západních sousedů o hodně dříve než u nás. Již v 8. století vybudoval sv. Bonifác v Německu pevnou církevní organizaci, která se opírala o nově založená biskupství. Z biskupství v Řezně (Regensburg) a v Pasově tehdy vycházela misijní činnost do Čech, na Moravu a do Uher. O tom ale písemné zprávy mlčí. Známa je jen stručná zmínka ve fuldských análech o křtu čtrnácti českých velmožů v r. 845, pravděpodobně v Řezně.

Velkým zdrojem duchovního života a vzdělanosti byly benediktinské kláštery. V jižním Německu to, kromě dále zmíněných, byly Sankt Gallen (v dnešním Švýcarsku), Hirsau, Niederaltaich, Andechs aj.

Z tohoto prostředí pocházel sv. Wolfgang, světec 10. století. Rok a místo jeho narození je nejisté. Narodil se pravděpodobně r. 924 v Pfullingen (v oblasti Stuttgartu) v jižním Německu ve šlechtické rodině. Již jako sedmiletý byl poslán do školy v klášteře Reichenau na ostrově v Bodamském jezeře. Tam uzavřel přátelství s Heinrichem babenberským, příbuzným würzburgského biskupa. S ním později odešel do würzburgské školy, kde působil vynikající učenec Štěpán z Novary. Když byl Heinrich r. 956 ustanoven arcibiskupem v Trevíru, odešel s ním, stal se učitelem katedrální školy a působil při reformě diecéze. Tam také poznal klášter sv. Maximina, který byl střediskem klášterní reformy. To upevnilo Wolfgangovy sklony k mnišskému a asketickému způsobu života.

Po Heinrichově smrti (r. 964) vstoupil Wolfgang do benediktinského řádu v opatství Einsiedeln (v dnešním Švýcarsku) a biskup sv. Ulrich z Augsburgu ho tam vysvětil na kněze v r. 968. Také tam pak působil jako učitel v klášterní škole.

V r. 971 odešel – snad na Ulrichův popud - na misie k Maďarům. (Maďaři se po prohrané bitvě na Lechfeldu (955) usadili v bývalé Panonii a tím skončily jejich nájezdy na Evropu.) Brzy byl však povolán zpět a na návrh Pilgrima, pasovského biskupa, jmenován o vánocích roku 972 řezenským biskupem. Tato diecéze tehdy zahrnovala i území Čech. Již 23. března roku 973 dal jako moudrý pastýř velkorysý souhlas se zřízením nové diecéze v Praze, tedy s vyčleněním části území vlastní diecéze. Své kapitule, která s jeho rozhodnutím nesouhlasila, tehdy vzkázal: „Vidíme na půdě oné země skrytou vzácnou perlu, kterou nemůžeme získat, neobětujeme-li své poklady. Proto slyšte: rád obětuji sebe sama i vše, co mi patří, aby tam církev zesílila a dům Páně zapustil pevné kořeny.“ (Tento citát je ze životopisu sv. Wolfganga, který v 11. století sepsal Otloh, mnich kláštera sv. Emmerama v Řezně.)

Sv. Wolfgang působil v Řezně velmi horlivě. Byl učitelem pozdějšího císaře Jindřicha II. (svatého) a pozdějších arcibiskupů v Trevíru a v Magdeburgu, Poppa a Tagina. V diecézi upevňoval disciplínu a podporoval reformu klášterního života.

Na sklonku svého života zatoužil odejít do samoty, proto se uchýlil do poustevny v Salcbursku, dnešní sv. Wolfgang u jezera. Byl však objeven a navrátil se do Řezna. Při pastorační cestě v Podunají zemřel 31. října 994 ve vesnici Puppung nedaleko Lince.

Jeho tělo bylo odvezeno do Řezna a tam byl slavnostně pohřben v kostele sv. Emmerama. Papež Lev IX. jej roku 1052 kanonizoval.

Sv. Wolfgang je v Německu velmi populární světec. I v Čechách a na Moravě máme kaple a kostely zasvěcené sv. Wolfgangu, v Krupce v Krušných horách, v Ostrohu u Chebu, v Hnanicích u Znojma aj.

Budete-li mít příležitost, vykonejte pouť k hrobu sv. Wolfganga a poproste ho o přímluvu za naši zem. Řezno je velmi pěkné město, které stojí za návštěvu. Leží něco přes 100 km od našich hranic - něco přes hodinu jízdy autem.

Podle J.Kadlece, Přehled českých církv. děj., pramenů z Internetu (Cath.Encykl., Kirchenlexikon aj.)

M.P.

Pánská jízda na severovýchod.

Ve dnech 26.8 – 30.8. se uskutečnila pánská jízda pěti svobodných a jednoho ženatého člena farnosti na Severní Moravu a do Polska. Akce se zúčastnili: Vítek Bobysud, Václav Dráb, Jaroslav Dráb, Ondřej Vaněček, Petr Křížovský a Honza Fridrich.

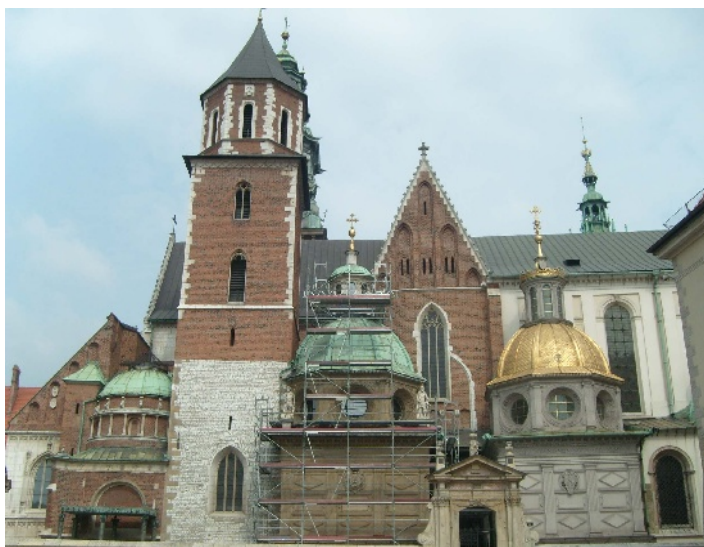

Na nádvoří kroměřížského zámku

První auto s osádkou Vítek Bobysud a Ondřej Vaněček vyrazilo v 18 hod z Košíř poté, co se Ondřej rozloučil s milující a velmi přející manželkou a dcerkou. Cesta po D1 do Brna a do Kroměříže proběhla bez problémů. Ubytování zajistil Vítek Bobysud přes internet. Hotel jsme našli celkem bez problémů. Telefonicky jsme se ujistili, že druhá osádka vyrazila v cca 20 hod. Po prohlídce pokoje jsem zjistil, že není uklizený. Recepční se ani nedivil a tak jsme dostali dva dvoulůžkové pokoje. Pak jsme s Ondrou čekali při konzumaci Radegasta a tlačanky, až přijede druhá část výpravy. Přijeli asi v 11:45. Dali jsme si na recepci jednoho ne moc dobrého zubra a šli spát.

Ráno jsme šli na předem koupenou snídani, ale ejhle. Nikdo nás nečekal a číšník nás nechtěně zasvětil do nefunkčních vztahů, mezi restaurací a recepcí. Vše korunoval poznámkou, že pokud by neměl ten den svatbu, tak jsme bez pečiva. No nakonec jsme celkem dobrou snídani dostali. Pak jsme vyjeli do centra a začala prohlídka Kroměříže. Kromě kostelů, jsme si prohlédli zámek, degustovali místní víno a ochutnali čokoládu a pak jsme si prohlédli přilehlý anglický park. Následoval přesun na náměstí, kde jsme poobědvali a vyplenili krámek se sportovně výletnickými potřebami. Jen Honza utratil něco přes 3 tisíce a my ostatní jsme se též nenechali zahanbit. Obě prodavačky nás vyprovodily milým úsměvem a poklonou. Posledním cílem naší prohlídky byla zahrada ve francouzském stylu. Je opravdu nádherná. Po prohlídce už následoval jen přesun k autům a cesta do Ostravy. Hotel jsme v Ostravě-Vítkovicích našli bez problémů, ale rezervace nebyla zanesena v počítači. No nakonec jsme dostali místo třílůžkových dvoulůžkové pokoje a tak jsme na tom vydělali.

Večer jsme si šli prohlédnout Stodolní ulici, což je ulice, kde jsou pouze bary, restaurace, kluby s různou muzikou. No prostě doupě neřesti. Překvapivě zde bylo málo lidí, ale to bylo tím, že byly prázdniny a čtvrtky. Zakotvili jsme ve steakové restauraci. Čekal nás opravdový kulinářský zážitek, pštrosí, klokaní, hovězí steaky, sušené švestky obalené slaninou, zapečené a sypané parmazánem a vynikající zákusky. Prostě mňam. Obsluha byla vynikající a i přinesené merunkovice, hruškovice, borůvkovice ze Spiše byly vynikající. Nakonec obsluha přinesla za odměnu jednu rundu grátis. Končili jsme okolo jedné hodiny po půlnoci někdo s Mochitem, někdo s Kuba libre a šli jsme spát. Ráno jsme opustili hotel okolo 9 hodiny a jeli jsme do centra Ostravy. Musím říci, že se centrum celkem zvedlo. Šli jsme okolo sídla stanice Noe, ale Václav Plíšek byl s rodinou na dovolené. Prohlédli jsme si hrad, který se dolováním propadl o 17 metrů a přesto stojí. Teda to co zbylo po 200 letech chátrání a třech privatizacích ze začátku 90 let. Až r. 2001 koupilo hrad město a opravilo ho. Pak jsme se vydali na oběd do našeho steak hausu a kromě dobrého oběda nás čekaly objednané lahve destilátů ze Spiše. Zaplatili jsme a vyrazili směr radnice, která má vyhlídkou věž. Zde byla průvodkyně a tak jsme se dozvěděli hodně o Ostravě. Muzeum hornictví jsme již nestihli a tak jsme vyrazili směr Krakov. Cesta okreskami v Polsku je opravdové martyrium. Do Krakova jsme dorazili za tmy a protože jsme ztratili vytištěnou mapu, jeli jsem poslepu. Nakonec jsme u pumpy koupili mapu a ochotný personál nám ukázal směr. Do hotelu jsme dorazili okolo 22 hod. Ráno jsme autobusem vyrazili směr Wavel. Fronta na lístky byla dlouhá a trvala cca 1,5 hod. Mezitím jsem si prohlédli katedrálu, pak reprezentační prostory a klenotnici se sbírkou zbraní. Všichni jsme toho měli tak akorát. A to jsme neviděli všechno. Pokračovali jsme prohlídkou kostelů a starého města. Na hlavním rynku jsme si dali pivo a pak jsme se rozhodli zajít na večeři. Cestou jsme viděli mnoho svateb. Nakonec jsme na radu místního kněze a řádové sestry zakotvili v jedné restauraci. Byl to velmi dobrý tip. Já jsem si dal studený

Krakov - Wawel

litevský boršč a kotletu se št'ouchanými bramborami a zelí s kapustou. Opravdu jsem se přejedl. A to nad stolem visely uzené salámy a uzená žebra. Dostali jsme nápad koupit si pivo a někde v parku s výhledem na Wawel ho vypít. No nebyl to dobrý nápad, protože v Polsku se nesmí pít alkohol na ulici. A tak náš nejvzornější člen Ondra byl lapen policií a dostal za pití pokutu. A protože jsme mysleli, že se ztratil, napadaly nás různé myšlenky, kam zmizel. A on chudák platil pokutu. Nakonec jsme se všichni sešli v autobusu a na pokutu jsme se Ondrovi složili. Večer jsme dopili alkohol, který jsme vezli sebou a čekala nás poslední noc v hotelu.

Po snídani jsme vyrazili směr Wieliczka, což je solný důl těsně u Krakova, kde se těžilo nepřetržitě 750 let. Opět zde byla fronta na vstup. Cca 1 hodinu. Prohlídka trvá cca 2,5 hodiny. Je zde 150 m pod zemí vytesaná kaple a veškerá výzdoba včetně obrazů je ze soli. Prostě nádhera. Doporučuji navštívit. Je zde též restaurace cca 150 m pod zemí a tak jsme si s Ondrou dali bigoš po polsku. Je to zelí s klobásou.

I nastal čas na návrat. Dálnice se opravuje a tak cesta do Ostravy trvala asi 3,5 hodiny. Cestou jsme utratili poslední zlatky a na cestě zpátky jsme se v Ostravě podívali na socialistický realismus, tzv. SOREL. Je to velká budova do půlkruhu, vedou v ní dvě silnice, kde jezdí i autobusy. Měla to být brána do socialistické Ostravy. Ale zůstalo jen u této jedné budovy. Honza spěchal a tak jsme se rozloučili. Já, Ondra a Václav jsme se stavěli ještě na večeri v jedné zapadlé hospůdce s velmi příjemnou obsluhou. Jídlo bylo velmi dobré a pak jsme už pokračovali do Prahy. Honza, Petr a Jarda dojeli asi v 23 hod a my v půlnoci.

SOREL

Výlet se velmi vydařil a jen doufám, že se naše slečny nedají zahanbit a dočteme se pro změnu o dámské jízdě do zajímavých končin.

Vítek Bobysud

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOSTNÉ SLAVENÍ VELIKONOČNÍHO TAJEMSTVÍ

Slavení liturgie církve

Kdo slaví

233. Kdo je činný v liturgii?

Liturgie je dílem „celého Krista“ („Christus totus“), hlavy i těla. Kristus ji slaví jako Velekněz spolu se svým tělem, s církví nebeskou i pozemskou.

234. Kdo slaví nebeskou liturgii?

Nebeskou liturgii slaví andělé, svatí Staré i Nové smlouvy, zvláště Matka Boží, apoštolové, mučedníci a „veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků“ (Zj 7,9). Když ve svátostech slavíme tajemství spásy, podílíme se na této věčné liturgii.

235. Jakým způsobem slaví liturgii pozemská církev?

Církev na zemi slaví liturgii jako kněžský lid, v němž každý vykonává to, co odpovídá jeho funkci, v jednotě Ducha Svatého: pokřtění přinášejí sami sebe v duchovní oběť, posvěcení služebníci slaví podle svěcení, které dostali ke službě všem členům církve: biskupové a kněží jednájí v osobě Krista – hlavy.

K PŘEMÝŠLENÍ

„ Kdo opravdu chce, tomu není nic nesnadné, zvláště to ne, co má být vykonáno z lásky.“

Chceš-li, tak najdeš v každém způsobu života potěšení; hořkost, která je podle našeho mínění ve věcech obsažena, si děláme sami; ony věci by byly samy o sobě bez viny a velmi snadné, kdybychom před nimi neprchali a nedělali je svou nechutí vůči nim trpkými.

Aby nám chutnala práce, dala nám příroda jako koření **lásku**. To je veliké dobrodiní! S láskou nebude nic tak obtížné, aby v tom milující srdce nenašlo útěchu.

Jako dovede vynikající umělec použít pro své umění každý materiál, tak dokáže i milující člověk využít všeho ke svému prospěchu. Žádná událost nebude pro něho tak nepříjemnou, aby ji svou láskou nedokázal proměnit v příjemnou.

Naučme se milovat a nebude skutečně nic, čeho bychom se mohli obávat. Tímto uměním se srdce připravuje na nesnadné věci. Láskou se staneš nezranitelným bez jakéhokoliv podezření z kouzelnictví. Láska je tím nejsnadnějším a nejspolehlivějším prostředkem proti všem námahám a nesnázím.

G.Hevenesí: Jiskry sv. Ignáce. Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Praha 1993

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Listopad

PŘITAŽLIVOST SVATOSTI

Nedávná návštěva našeho papeže Benedikta XVI. přinesla bohaté povzbuzení. Jedním z výrazných podnětů byl pohled Svatého otce do života knížete Václava ve Staré Boleslavi, kde nám připomněl, že v každém lidském životě je mnohem důležitější svatost než úspěch a že ten, který byl poražen vlastním bratrem, nakonec zvítězil a jeho oběť přinesla odpuštění a pokoj.

Liturgie a Boží slovo nás ke svatosti stále inspirují. Na samém začátku měsíce listopadu slavíme vítězství Boží lásky v životě všech jeho přátel. Hledáme však také potřebné cesty, jak ke svatosti osobně směřovat.

Z Božího slova k nám v nedávné době promluvila starozákonní kniha Baruch, ze které jsme četli v sobotu 26. týdne v mezidobí.

V názvu této knihy je jméno její hlavní postavy – Jeremiášova spolupracovníka a písaře Barucha (hebr. „Požehnaný“ nebo „At' je požehnan“). Uvádí nás do doby babylónského zajetí. Toto deuterokanonické dílo je v Septuagintě zařazeno mezi proroctví Jeremiášovo a Pláč (Nářky proroka Jeremiáše), kdežto Vulgáta je umísťuje až za Pláč. Písař Baruch se na rozdíl od Jeremiáše dostal do Babylóna. Odtud posílá svůj spis lidu, který zůstal po deportaci v Judsku.

Po předmluvě (1,1-14) následuje modlitba (1,15-3,8), která patří k literárnímu druhu veřejného žalozpěvu. Jsou v ní podobnosti s Danielovou kající modlitbou (Dan 9,5-19) i s jinými částmi Písma. Druhá část je poučný žalm, v němž spisovatel ukazuje cestu vedoucí k moudrosti (3,9-4,4). Třetí část je žalozpěv, v němž autor oplakává vyhnanství, vyznívá však v slib útěchy (4,5-5,9).

Náš úryvek je ze třetí části a obsahuje útěšná slova pro lid, který přijal od Hospodina tolik slibů na věčné věky, že nemůže naprosto zahynout. Několikrát se vrací výzva k „dobré mysli“. Nejprve zaznívá ve slovech: „Buď dobré mysli můj lide, který máš slavné jméno Izrael“ (4,5); potom v dalším exhortativním textu: „Buďte dobré mysli, děti, volejte k Bohu! Vytrhne vás z násilí, z rukou nepřátel“ (4,21); a ještě jednou: „Buďte dobré mysli, děti, a volejte k Bohu, neboť vás bude mít na paměti ten, který to dopustil“ (4,27). „Dobrá mysl – půl zdraví“ – říká jedno úsloví. Jde o stav mysli naplněný nadějí, důvěrou, jistotou a radostí, která je prodchnuta posvátnou bázní. Jde o postoj Božího dítěte, které pevně spoléhá na láskyplnou a mocnou ruku Otce. Dobrá mysl se nebojí, neklesá do malomyslnosti. Baruch připojuje osobní projev tohoto zaměření: „Neboť já doufám ve Věčného, že budete vysvobozeni. Svatý mi dává radost z milosrdenství, které k vám brzo přijde od Věčného, vašeho Spasitele“ (4,22).

Takto vyladěná „dobrá mysl“ myslí v dobrém nejen na sebe, ale také na druhé. Myslí to s nimi dobře. Vnímá je bez předpojatosti, předsudků a podezíravosti. Přeje jim také (nejen k svátku či narozeninám) všechno dobré.

„Kam nedosáhnou ruce, tam proniknou přání; těm se nedá zabránit v dosažení cíle žádnou překážkou, žádnou vzdáleností nebo časovým omezením. Vzdálenost, kterou neujdou nohy za mnoho let, urazí přání v jediném okamžiku.“

Aby však nezůstalo jen při pouhých přáních, musí jim dodat váhu modlitba, aby Bůh udělil milost získávat duše jiných, poněvadž ty si ji pro svou neschopnost nezasluhuješ. Získané duše

nejsou ani tak zásluhou potu misionáře jako tvé zbožnosti (Gabriel Hevenesi: Citáty a reflexe k dennímu zamyšlení, Velehrad – Křesťanská akademie – Řím 1982.s. 210.)

Dobré smýšlení o Bohu, o sobě a o druhých je plodem skutečné proměny srdce. K tomu Baruch nabádá, když říká: „Jako vaše mysl tíhla k tomu, abyste se od Boha vzdalovali, tak se ho snažte po svém obrácení zase hledat s desetkrát větší horlivostí“ (4,28). (S tímto textem se můžeme také setkat v poledním krátkém čtení pátku 2.týdne Denní modlitby církve – breviáři). Mysl nebyla dobrá, odkláněla se od Boha, hledala často své sobecké zájmy, utápěla se v různých starostech a světských záležitostech, topila se v různých banalitách atd. Na adresu věřících říkají často ateisté, že jsou „nábožensky zatížení“. Zatížený je však ve skutečnosti ten, kdo se nechá odtáhnout od Boha a je tak vláčen vším možným. Člověk duchovní se však vyznačuje určitým odlehčením, vzletem, distancí od nejrůznějších závislostí a bludiček. Žije ve světle Boží pravdy a lásky.

Na naší cestě víry však dochází k určitým propadům. Pohybujeme se na proměnlivých vlnách vzepjetí a ochablosti. Obrácení, obracení se a návrat k Bohu jsou stále aktuální. Během modlitby třeba zjišťujeme, že jsme úplně mimo, v jiných vodách, než bychom měli být. Můžeme však nastavit kormidlo správným směrem a znovu hledat svého Pána „s desetkrát větší horlivostí“. Tyto nové začátky jsou známe ze života mnohých světců. Nacházíme je i při četbě evangelií např. případě Zachea, kající ženy, celníka při modlitbě v chrámu, marnotratného syna aj. Cum spiro, spero – Dokud dýchám, doufám. Ke svatosti vede duchovní boj. Prohry nás nesmí odradit, ale vyburcovat k desetkrát větší horlivosti. Bez dobré mysli to však nejde.

Listopad je chápán jako měsíc dušičkový. Je však také měsícem ve znamení svatosti, kterou evokuje slavnost hned na jeho začátku. Chceme-li co nejvíce prospět drahým zesnulým v očistci, buďme co nejvíce svatí!

P.L.

Liturgický kalendář

listopad 2009

1.	NEDELE	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	pondělí	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	úterý	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	středa	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6.	pátek	První pátek v měsíci
7.	sobota	První sobota v měsíci
8.	NEDELE	32. neděle v mezidobí
9.	pondělí	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	úterý	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11.	středa	Památka sv. Martina, biskupa
12.	čtvrtek	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	pátek	Památka sv. Anežky České, panny
15.	NEDELE	33. neděle v mezidobí
16.	pondělí	Sv. Markéty Skotské
		Sv. Gertrudy, panny
17.	úterý	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	středa	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů
		Petra a Pavla
21.	sobota	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	NEDELE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
23.	pondělí	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
		Sv. Kolumbána, opata
24.	úterý	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů,
		mučedníků
25.	středa	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
29.	NEDELE	1. NEDELE ADVENTNÍ
30.	pondělí	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Odpustky pro duše v očistci:

V neděli 1. listopadu odpoledne a v pondělí 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Pozn. : Rozdíl mezi plnomocnými a částečnými odpustky je dán mírou odpuštění časných trestů za spáchané hříchy. Plnomocné odpustky zahlazují všechny tresty, zatímco částečné jenom některé tresty.

Mše sv. na „dušičky“

V den Památky na všechny věrné zemřelé budou v 7.30 hod. na Klamovce a v 17.30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice s možností návštěvy Malostranského hřbitova od 17.00 do 18.30 hod.

Katecheze (hodiny náboženství)

Nejmladší skupiny dětí – mezi 8. a 10. rokem věku – se konají každý čtvrtek od 14.00 hod. do 14.45 hod.

Příprava na svátost biřmování

pro mládež bude pravidelně od pátku 6. listopadu v 15.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Pravidelné setkávání seniorů v domečku

u kostela Nejsvětější Trojice budou kromě druhého pátku v měsíci vždy v pátek po skončení bohoslužeb v 18. 35 hod. Soustavné téma je možné navrhnout P. Lohelioví na začátku listopadu.

Pravidelné katecheze po dospělé

ve farním sále u sv. Jana Nep. budou každou první a třetí sobotu v měsíci, tedy 7. a 21. listopadu. Návrhy tématu přijímá P. Lohelius na začátku listopadu.

Mikulášská besídka

pro všechny farníky a pozvané příbuzné a přátele se uskuteční v sobotu 5. prosince po mši sv. v 18.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Farní adventní duchovní obnova – rekolekce

se uskuteční v sobotu 12.12.2009. První rekolekční promluva bude v 15.00 hod., potom bude příležitost ke sv. zpovědi a k eucharistické adoraci. Při mši sv. v 17.30 hod. bude druhá rekolekční promluva.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 9. října 2009 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Václav Funda, Vít Bobysud, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Tzv. „domeček“

Ve společenské místnosti „domečku“ byla rozebrána a z ní vystěhována stará elektrická akumulční kamna; kovové části zamíří do sběru, šamotové cihly byly uskladněny jakožto cenná stavebnina pro případné použití.

Bylo rozhodnuto, že před položením nové PVC podlahové krytiny (linolea) ve společenské místnosti bude ještě opravena omítka poničená vlhkostí a vymaluje se. Tomu by ještě měla předcházet případná rekonstrukce rozvodu elektřiny v místnosti.

Problém způsobený špatným vyspádováním okapového žlabu zatím trvá.

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Je potřeba pokosit trávu v areálu kostela; zajištěním úkolu bude pověřen Václav Dráb.

3. Farní život a obecná rozprava

Společenství maminek s dětmi

Na rokování výboru zazněly dva shodné náměty – aby se vytvořily podmínky pro setkávání maminek s malými dětmi. Bylo rozhodnuto, že je možné ke schůzkám takového společenství využít zázemí farního sálu, který je trvale vytápěn. Kontaktní osobou bude paní Markéta Vaněčková (tel.: 242 412 677, e-mail: marketa.vaneckova@email.cz).

Fotodokumentace farního života

Výbor uvítal návrh, aby Anna Fundová obstarávala fotodokumentaci farního života jako fotografa i jako koordinátor pro ostatní příležitostné fotografie, jejichž snímky jsou rovněž vítány.

Farní akce

Probíraly se náměty na jarní farní výlet. Jeho těžištěm by mohla být návštěva P. Jendy Dlouhého v jeho novém působišti Mníšku pod Brdy a atraktivní místa v nedalekém okolí.

Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 11. listopadu.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Ondřej Dung-Lac a druhové – památka 24. listopadu

Křesťanští misionáři přinesli katolickou víru do tradičně budhistického Vietnamu poprvé v 16. století. V následujících stoletích křesťané trpěli pro svou víru. Mnoho jich podstoupilo i mučednictví, zejména za vlády císaře Minh Manga (1820-1840). Papež Jan Pavel II. prohlásil dne 19. června 1988 117 těchto mučedníků za svaté.

Svatý Ondřej Dung-Lac, který reprezentuje tuto skupinu, byl diecézní kněz. Narodil se kolem roku 1795 v chudé pohanské rodině v severním Vietnamu. Ve dvanácti letech se spolu

s rodiči, kteří hledali práci, odstěhoval do Hanoje. Tam se setkal s katechetou, který mu zaopatřil ubytování a stravu. Tři roky se vzdělával v katolické víře a pak přijal křest a křestní jméno Ondřej. Naučil se čínský i latinský jazyk a stal se sám katechetou. Pak vystudoval teologii a r. 1823 byl vysvěcen na kněze.

Působil jako diecézní kněz. Hlásal slovo Boží, často se postil a mnoho času věnoval modlitbě. Mnoho jeho krajanů přijalo, podle jeho příkladu, křest. V r. 1835 byl poprvé uvězněn. Jeho farníci vybrali ale peníze a on byl propuštěn. Aby unikl pronásledování, změnil si jméno na Odnřej Lac a odstěhoval se do jiné prefektury. V r. 1839 byl znovu uvězněn zároveň s knězem Petrem Thi, u něhož se byl zpovídat. A zase byli oba propuštěni po zaplacení příslušného peněžního obnosu. Doba svobody ale netrvala dlouho.

Zakrátko byli oba uvězněni po třetí a odvezeni do Hanoje. Tam byli mučeni a sťati mečem dne 21. prosince 1839.

Dalším ze skupiny vietnamských mučedníků je seminarista Tomáš Tran Van Thieu. Po mučení, které podstoupil, když se nechtěl odříci víry, zemřel 21. září 1838.

Celkem bylo svatořečeno 8 biskupů, 50 kněží a 59 laiků. Mezi nimi jediná žena – Anežka Le Thi Thanh – matka 6 dětí.

Tito světci byli předtím prohlášeni za blahoslavené v několika skupinách v letech 1900, 1906, 1909, 1951.

Setkáváme se dnes s Vietnamci denně a musíme s lítostí přiznat, že o nich a jejich církvi víme velice málo. Vietnam je velmi lidnatá země, má k 80 milionům obyvatel. Země mnoho utrpěla za války a za dosud trvajících komunistického režimu. Dnes se snad situace uklidňuje a vietnamská církev může žít. Těžko odhadneme za jakých podmínek.

Prosme svatého Ondřeje i všechny ostatní vietnamské mučedníky za upevnění katolické víry na celém světě.

Podle pramenů z Internetu (Vatican.va, Kirchenlexikon, Norge katolsk aj.)

MP

Pout' za svatým otcem

Nedlouho po obnovení svatováclavských poutí (v r. 2003) se do památného místa Staré Boleslavi vypravil sám pozemský „náměstek Kristův“ a „nástupce Petrův“. V pondělí 28. září, v den slavnosti patrona naší země sv. Václava, se proto řada farníků v čele s P. Lohem společně vydala do Staré Boleslavi na setkání s Jeho Svatostí, Benediktem XVI. Pravda, nekráčeli jsme po někdejší Svatováclavské cestě, po které dle pověsti vezli mrtvé tělo svatého knížete do Prahy. Od košířského kostela sv. Jana Nepomuckého jsme vyjžděli autobusem v sedm hodin ráno. Již při odjezdu bylo patrné, že probouzející se den bude prozářený sluníčkem. Počasí nezklamalo.

Cesta, kterou vyplnil zpěv – našla se i jedna poutní písnička ke sv. Václavu, rychle ubíhala. V Boleslavi jsme zdaleka nebyli první, po vystoupení z autobusu jsme poněkud splynuli s davem, na Proboštské louce v daném místě, sektoru D3, rozbili menší tábor a čekali na začátek bohoslužby. Tou dobou Svatý Otec již v bazilice sv. Václava uctil ostatky světce a Palladium země české. Zanedlouho poté se ozvala zpráva, že Benedikt XVI. se už nachází na cestě na Proboštskou louku. Všichni zpozorněli. Z tváří lidí přímo vyzařovalo nadšení, a co teprve, když jsme ho pak viděli projíždět přímo kolem nás.

Naše Václava

Při homílii

Mezi přítomné patřil rovněž prezident Václav Klaus. Nejen jemu, ale i všem ostatním nositelům jména českého knížete papež Benedikt XVI. na začátku své promluvy nezapomněl popřát k jmeninám. Z naší výpravy jméno knížete Václava nese paní Václava Drábová a věrní pomocníci u oltáře v košířských kostelech Václavové Funda a Dráb.

Ve své homílii papež dále vyzdvihl příklad sv. Václava a jeho aktuálnost pro dnešní dobu, kdy stejně jako v dávném středověku může být někdy navýsost odvážný počin upřednostnit království nebeské „před kouzlem pozemské moci, úspěchem a lidskou slávou“.

Na setkání se dostavilo asi 50.000 poutníků, nejen z Čech, ale ještě například ze Slovenska, Polska, Německa – a tak příslušné vlajky včetně nepřehlédnutelného bavorského praporu radostně zavlály nad hlavami lidu, když papež v různých jazycích zdravil věřící a nakonec také vlastní krajany.

Košířští ministranti

Nejmladší účastnice poutě -

Maruška Vaněčková

Ihned po zakončení mše se Benedikt XVI. setkal s českou mládeží. Její zástupce ve svém pozdravu a stručné promluvě zdůraznil jednu z myšlenek homílie, totiž důvěryhodnost křesťana, která se projevuje zejména uskutečňováním Slova v činech. Následovalo předání darů – těmi byla kniha s fotkami vypravujícími o životě mládeže v českých diecézích a šek s finanční částkou věnovanou na pomoc africké mládeži. Na oplátku papež ve svém projevu, poselství mládeži, znovu varoval před odcizujícími a falešnými svody konzumní společnosti a vyzval všechny mladé, aby se otevřeli Božímu hlasu a nebáli se jej následovat. I když je jasné, že v mládí člověk stojí před řadou závažných rozhodnutí, jaká představuje například volba povolání, jistě měla jeho slova přinést

povzbuzení pro každého, aby vytrvale usiloval o dobro ve společnosti. S mládeží se papež hodlá setkat znovu v Madridu v srpnu 2011.

Po rozloučení s Benediktem XVI. v Boleslavi ještě pokračoval program svatováclavské pouti. Z louky se však zástupy lidí vydaly na zpáteční cestu, či spíš exodus. Neboť polední žár slunce a prach z cesty jakoby trochu připomněl starozákonní líčení cest pouštěmi a názorně ilustroval počáteční slova písně „Pozdvihni se, duše, z prachu“... Ačkoli by se mohlo zdát, že v tak ohromném davu se jde jenom ztratit, nestalo se tak. Všichni jsme se šťastně shledali a vydali se na zpáteční cestu do Prahy. Autobusem kolovalo chutné domácí pečivo připravené naší milou poutnicí –oslavenkyní. Kolem třetí hodiny odpoledne jsme šťastně přijeli domů.

Třídenní pobyt Svatého Otce v České republice dospěl ke svému konci. Nutno říci, že na tyto tři dny, velice bohaté na události, setkání a promluvy papeže k rozličným společenským skupinám, člověk pohlíží s velkým vděkem, neboť návštěva se po všech stránkách vydařila a proběhla v poklidu. Za návštěvu Svatého otce a náš výlet srdečné a vřelé díky!

jlm

Slavné sliby

Náš bývalý farník, ministrant, lektor a zpěvák žalmů

Bonaventura František Ondřej Čapek

zasvětil svůj život službě Bohu v řeholním společenství františkánů (OFM). Dne 3.10. 09 složil v kostele Panny Marie Sněžné spolu s dalším františkánským spolubratrem, za hojné účasti věřících (včetně zástupců naší farnosti), **věčné sliby.**

Přejeme a vyprošujeme mu, aby na své cestě vytrval a donesl vítězně korunu slávy před trůn Páně. A doufáme, že nezapomene na svou farnost [i]ve svých modlitbách a občas nás poctí i svou přítomností!

Košířští farníci

A zase svatba...

V sobotu 10. 10. 09 si udělili s požehnáním P.Lohela v kostele sv. Jana svátost manželství *Stanislav Maxant a* (nyní již jeho manželka) *Pavla*.

**Přejeme hojnost Božího požehnání
do společného života.**

Blahopřejeme!

Dlouholetý (a velmi zasloužilý) předseda Spolku přátel košířských kostelů, pan

Stanislav Dobeš

oslaví v listopadu v plné duševní i fyzické svěžesti neuvěřitelné 75. výročí narození. Postava je to známá, aktivit ve prospěch košířské farnosti vykonává bezpočet (má to ostatně v genech - jeho otec Spolek spoluzakládal), ale v poslední době převládá vzorná starost o kapli Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Jeho zvučný hlas se z krásné barokní kazatelny nese prostorem kaple tak, že i méně slyšícím neunikne ani slovo z jeho čtení posvátných textů.

Milý Stanislave, všechno dobré, hodně zdraví a sil pro všechny Tvé služby Ti přeji a za vše děkuji

Košířští farníci

OKÉNKO VÍRY

236. Jak se slaví liturgie?

Slavení liturgie je protkáno znameními a symboly, jejichž význam má své kořeny ve stvoření a v lidských kulturách, upřesňuje se v událostech Staré smlouvy a plně se zjevuje v osobě a díle Kristově.

237. Jaký je původ svátostných znamení?

Některá znamení pocházejí ze stvoření (světlo, voda, oheň, chléb, víno, olej); jiná ze společenského života (omývání, mazání olejem, lámání chleba); další pak z dějin spásy Staré smlouvy (obřady paschy, oběti, vkládání rukou, posvěcení). Tato znamení, z nichž některá jsou směrodatná a neměnná, převzatá Kristem, se stávají nositeli spásy a posvěcení.

238. Jaká je souvislost mezi úkony a slovy při slavení svátosti?

Úkony a slova jsou při slavení svátosti úzce spojeny. I když symbolické úkony jsou již samy o sobě řečí, je přesto nutné, aby tyto úkony byly doprovázeny a oživovány slovy obřadu. Slova a úkony v liturgii jsou neoddělitelné ve své funkci znamení a poučování, i při uskutečňování toho, co naznačují.

239. Jaká jsou kritéria pro užívání zpěvu a hudby při slavení liturgie?

Zpěv a hudba jsou úzce spjatý s liturgickým děním, proto jejich užívání má splňovat následující kritéria: soulad textů s katolickou naukou a jejich výběr především z Písma svatého a z liturgických textů; krása vyjádření modlitby; kvalita hudby; účast shromáždění; kulturní bohatství Božího lidu a posvátný a slavnostní ráz slavení liturgie. „Kdo zpívá, dvakrát se modlí.“ (sv. Augustin).

240. Jaký je účel posvátných obrazů?

Posvátný obraz, liturgická ikona, představuje především Krista. Ostatní obrazy, které představují Madonu a svaté, jsou znamením Krista, který je v nich oslaven. Hlásají totéž evangelijní poselství, které předává Písmo svaté prostřednictvím slova a pomáhají vzbuzovat a živit víru věřících.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně

Prosinec

ADVENT A BOŽÍ SOUD

V dřívější době nesvobody, kdy se sledovalo náboženské přesvědčení uchazečů o nějaké zaměstnání, se šéf jedné instituce zastal věřícího uchazeče a připojil k tomu komentář: „Tento člověk věří v Boží soud, a tak by na něho mělo být spolehnutí“.

Část listopadu a drtivou většinu prosince zaujímá adventní doba, která není jenom ve znamení čtyřsvíčkového věnce a krásných rorátních bohoslužeb. Texty Písma i texty adventních rorát velmi silně upozorňují na příchod Mesiáše a tím i Jeho soudu.

„Každý člověk dostává ve své nesmrtelné duši svou věčnou odplatu hned po své smrti, při soukromém soudu, od Krista, soudce živých i mrtvých“. KKC 1051

„Smrt ukončuje život člověka, to znamená, ukončuje čas otevřený k přijetí nebo odmítnutí božské milosti projevené v Kristu. Nový zákon mluví o soudu hlavně ve výhledu na konečné setkání s Kristem při jeho druhém příchodu, ale mluví také na více místech o bezprostřední odplatě, kterou po smrti dostane každý podle svých skutků a své víry. Podobenství o chudém Lazarovi a Kristova slova na kříži pronesená k dobrému zločinci, stejně jako další texty Nového zákona, mluví o konečném osudu duše, který může být pro každého jiný.“ KKC 1021

„Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství a kdo jsou dokonale očištěni, žijí navždy s Kristem. Jsou navždy podobni Bohu, protože ho vidí „takového, jaký je“ (1 Jan 3,2), tváří v tvář“. KKC 1023

Než se tak stane, uskuteční se Boží soud. Ten předpokládá Boží spravedlnost. V Bibli je tato Boží vlastnost jako jedna z nejopěvovanějších. Známost Boha vždy spravedlivého udržovala ve věřících vznešený pojem o něm. „Bůh je spravedlivý ve všem“, to vyznávali, více však ještě žili v očekávání, že spravedlnost Boží se ukáže i navenek. Zjevení spravedlnosti Boží přivolává ta skutečnost, že jsou lidé dobří a zlí, lidé žijící podle mravního řádu a Bohem daných příkázání a jiní, kteří jsou zaměřeni sobecky a na Boží zákon nedbají. Celý mravní řád by se zhroutil, kdyby zlí nebyli trestáni a spravedliví odměňováni nebo kdyby nebyla alespoň naděje, že se tak jistě stane v budoucnosti. To předpokládá soud nad lidmi. Jako Bohu přísluší být Pánem a Zákonodárcem všech lidí, tak patří mezi jeho přednosti být jejich Soudcem.

A jako se Bůh zjevil jako Zákonodárce, tak se ukázal nebo se podle očekávání věřících ukáže i jako Soudce všech lidí a každého jednotlivce zvlášť. Toto přesvědčení a očekávání Božího soudu není jen výplod mravního a přirozeně náboženského citění – představa o Bohu soudci je společný majetek semitských národů – nýbrž se opírá o prohlášení Božích vyslanců. O tom je mnoho dokladů jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Dějinami, o nichž Písmo svaté vypravuje, jsou protkány skutky Božích soudů. Hned na začátku dějin lidstva je zaznamenán soud Boží nad Adamem a Evou, kteří zhřešili neposlušností. To bylo první poučení o Bohu, který svou spravedlnost neskrývá. Nezůstal lhostejný ani ke Kainovu zločinu, jak plyne ze slov: „Hlas krve tvého bratra ze země volá ke mně. Bud' nyní zločecem na zemi“ (Gen 4, 10. 11) V případě Henochově, který „zmizel, neboť Bůh ho vzal“ (5,24), se ukázalo, že Bůh odměňuje zbožný život.

Potopa, která byla uvalena na bezbožné lidstvo, a potrestání Sodomy a Gomory pro přestupky přirozeného zákona připomnělo, že Bůh zlo nenávidí a spravedlivě je trestá.

Tyto počáteční projevy Boží spravedlnosti jak k dobrým tak ke zlým, které předpokládají soud Boží, přispěly jednak k dokonalejšímu pojmu o Bohu jako bytosti nejvyšší mravní a svaté, a také prohlubovaly vědomí mravní odpovědnosti. Více však a jasněji se mluví o Božích soudech až v dějinném vývoji izraelského národa.

Boží soudy se uplatňují v izraelských dějinách. Hospodinova smlouva s izraelským národem obsahovala i různé tresty za přestupky zákona a sliby těm, kdo mu zůstanou věni, jak je možné vidět v desateru (Ex 20,5. 6. 12)

V době proroků, kdy pojem o Bohu byl vytríbenější, čistší a vznešenější, se také Boží spravedlnost zjevila v jasnějším světle. Dále platilo, že Bůh odměňuje nebo trestá každého podle jeho skutků. Soudy Boží předpovídané proroky se odehrávají na zemi během dějin lidstva. Nemluví se při nich výslovně o všeobecném Božím soudu nad živými a mrtvými na konci světa. Může nás trochu překvapit, že proroci mluví jen o pozemských soudech Božích a málo znají poslední soud po skončení běhu dějin lidstva. Souvisí to s postupem Božího zjevení o posmrtném životě. Čím blíže se nacházíme k novozákonní době, tím více o něm svatopisci píší. Teprve novozákonní zjevení dostatečně poučuje o posmrtném životě a zvláště o soudu.

Problém osobní odplaty vystupuje do popředí až v době babylonského zajetí. Před tím se počítalo s pozemským požehnáním jako odměnou za plnění zákona. Odplata po smrti je zřejmá až v knize proroka Daniela 12, 1.2: „V té době povstane Michael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý kdo je zapsán v Knize. Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou: jedni k životu věčnému druzí k pohaně a věčné hrůze.“ Jde tu o věčnou odměnu podle zásluh každého jednotlivce. Udílení odměny podle zásluh však předpokládá soud nad jednotlivcem. Na vzkříšení jako na odměnu za utrpení čekali i bratři umučení v době Makabejské (2 Mak 7, 9. 14).

V době blízké Kristovu vystoupení a potom bylo náboženské myšlení a očekávání Židů velmi prostoupeno myšlenkami a nadějemi na Boží soud. Souviselo to s očekáváním mesiášské doby, o jejímž blízkém nástupu byli přesvědčeni. Myšlenky a obrazy tohoto soudu jsou většinou vzaty ze starozákonních knih. Den soudu se očekával s hrůzou. Proto když Ježíš Kristus a potom apoštolové mluvili o Božím soudu po smrti, nenaráželi u lidí na nevědomost nebo nezájem o tyto věci.

Před Kristovým vystoupením mluvil o soudu Božím Jan Křtitel. Hrozil jím těm, kteří byli na příchod pravého Božího království nejméně duchovně připraveni, totiž farizeům a saduceům, jimž pravil: „Pokolení zmijí, kdo vám ukázal, abyste utekli budoucímu hněvu? ... Již je přiložena sekera ke koření stromu: každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a uvržen do ohně.“ (Mt 3,7 – 10). Jde tu nejspíše o Boží soud pozemský, který stihne lidi, kteří se zatvrdili ve své domnělé spravedlnosti.

Pán Ježíš představil Boha jako dobrého Otce všech. O soudu Božím se zmiňoval příležitostně. K těm, kteří v něho uvěřili, mluvil o věčné odměně, kterou budou obdařeni pro svou víru. K těm však, kdo zatvrzele odmítali důkazy jeho božského poslání hrozil Božím soudem, jehož vykonavatelem bude on sám. Podle jeho slov a chování byl tento Boží záměr: poslání Syna znamenalo ze strany Boží zjevení velké blahovlnosti a dobroty vzhledem ke spáse nejen židů, ale celého světa: Boží soud tím byl oddálen: „Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, nýbrž aby svět byl skrze něho spasen.“ (Jan 3,17). Neuvěřili-li ovšem svět v Krista a tím odmítne spásu Bohem upřímně nabízenou, potom nebude uchráněn hrůzy Božího soudu. Tento soud se děje již na zemi, ne ovšem vnějším vynesením rozsudku, ale vnitřně u každého, který neuvěří: „Kdo věří v něho (Syna), nebývá souzen; kdo však nevěří, již je odsouzen, poněvadž nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan 3,18). Soud se tedy uskutečňuje na každém neviditelně podle chování ke Kristu. Při tomto soudu chybí ovšem vnější odsouzení, ale přece je to skutečný soud, neboť jeho hlavního cíle se dosahuje, totiž rozlišení mezi těmi, kteří světlo přijímají a tedy mají v sobě život, a lidmi, kteří světlo odmítají. A nezmění-li se, nabude tento soud platnosti i na věčnosti. „Kdo mnou pohrdá a nepřijímá moje slova, ten má svého soudce: To slovo, které jsem mluvil, to ho odsoudí v den poslední.“ (Jan 12,48).

„Synu Panny čisté, Spasiteli náš, kéž i v soudu den nám milost svoji dáš, ty jsi naše spása, světa Mesiáš!“ (pondělní roráty) P.L.

29. 11. NEDĚLE **1.NEDĚLE ADVENTNÍ**
30. 11. pondělí **Svátek sv. Ondřeje, apoštola**

prosinec 2009

3.	čtvrtek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4.	pátek	Sv. Jana damašského, kněze a učitele církve
6.	NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
7.	pondělí	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8.	úterý	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
9.	středa	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
11.	pátek	Sv. Damasa I., papeže
12.	sobota	Panny Marie Guadalupské
13.	NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
14.	pondělí	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
20.	NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24.	čtvrtek	ŠTĚDRÝ DEN večer: mše z vigilie Narození Páně
25.	pátek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ - zasvěcený svátek
26.	sobota	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27.	NEDĚLE	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
28.	pondělí	Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
29.	úterý	Pátý den v oktávu Narození Páně (Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka)
30.	středa	Šestý den v oktávu Narození Páně
31.	čtvrtek	Sedmý den v oktávu Narození Páně (Sv. Silvestra I., papeže)

Oznámení

Pravidelné setkání maminek a jejich malých dětí

se koná každý týden ve středu dopoledne od 9.30 hodin ve farním sále. Pohodlný dojezd kočárkem až ke kostelu, teplo, možnost připravit si horký nápoj a další zázemí. Kontaktní osobou je paní Markéta Vaněčková - tel.: 242 412 677 , e-mail: marketa.vaneckova@email.cz). Pozor: 24. a 31. prosince se nekoná.

Mikulášská besídka

V sobotu 5. prosince se uskuteční mikulášská besídka v rámci farního dne. Po večerní mši sv. jsou proto do farního sálu u sv. Jana Nep. zváni nejen rodiče s dětmi, ale všichni farníci jakéhokoliv věku.

Adventní rekolekce

Adventní rekolekce se koná v sobotu 12. prosince s obvyklým programem. Úvodní promluva začne v 15.00 v zimní kapli sv. Václava. Potom bude příležitost k adoraci a sv. smíření. Další promluva bude během večerní mše sv.

Vigilie Narození Páně

Při vigilii Narození Páně 24. 12. v 16.00 hod. bude zpívat pěvecký sbor *Sponte sua* pod uměleckým vedením Jana Lejsala.

Bohoslužba na Nový rok

Děkovná bohoslužba s prosbou do Nového roku bude letos soustředěna do jednoho kostela sv. Jana Nep. se začátkem v 16.00 hod. Bude možné se tak spojit v jednom farním společenství.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 13. listopadu 2009 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomni: : P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Václav Funda, Elena Horáková, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice – domeček
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice - domeček

Viz Rekonstrukční práce v naší farnosti

2. Farní život a obecná rozprava

Úspěšně se rozběhly pravidelné schůzky maminek s malými dětmi.

Byly diskutovány možnosti financování oprav farních nemovitostí, které proběhnou v příštím roce.

Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 11. prosince.

Zapsal Ondřej Vaněček

Z P R Á V A

F A R N Í

C H A R I T Y

PŘEHLED SBÍREK ZA ROK 2008

72. Sbírka

LEDEN – ÚNOR	Pomoc těžce nemocným	2 000 Kč.
--------------	----------------------	-----------

73. Sbírka

BŘEZEN – DUBEN	Na stavbu kostela sester trapistek	3 000 Kč.
----------------	------------------------------------	-----------

74. Sbírka

KVĚTEN – ČERVEN	Pomoc lidem bez domova	3 500 Kč.
-----------------	------------------------	-----------

75. Sbírka

ČERVENEC – SRPEN	Na klášter trapistů v Novém Dvoře	3 200 Kč
------------------	-----------------------------------	----------

76. Sbírka

ZÁŘÍ – ŘÍJEN	Na postižené leprou	5 800 Kč.
--------------	---------------------	-----------

77. Sbírka

LISTOPAD – PROSINEC	Na charitní poradny	1 300 Kč.
---------------------	---------------------	-----------

Farní charita srdečně děkuje všem věrným dárcům.

MUDr. M. Horáková

Rekonstrukční práce v naší farnosti.

Vážení farníci a farnice,
v dnešním čísle bych rád pokračoval ve známém evergreenu s názvem Rekonstrukční práce v naší farnosti. Tentokrát jde sice o menší věc, ale její důležitost spočívá v něčem jiném. Iniciativa tentokrát nevzešla od nikoho z výboru, ale od jedné naší farnice, v tomto případě pí Vackové.

O co jde. Pí. Vacková po konzultaci s otcem Lohelem a mnou přišla s myšlenkou zrekonstruovat schůzovní místnost v domečku u kostela Nejsvětější Trojice. Po prvních konzultacích, kdy otec Lohel seznámil pí Vackovou s nemožností poskytnout finanční prostředky z farní kasy vyčerpané při rekonstrukci kostela, se pí. Vacková nevzdala a sehnala sponzora (spíš sponzorku), která výraznou měrou přispěla k finančnímu krytí akce.

V první řadě se odstranila stará akumulární kamna. Poté došlo na výměnu elektrického vedení v předmětné místnosti. Toto provedl elektrikář Emil ve spolupráci s Vítkem Bobysudem a Petrem Křížovským. Společně jsme se složili na Emilovu odměnu. A proto povzdech Petra: „6 hodin tady pracuji a ještě za to zaplatím“, říká vše.

Před samotným malováním zajistila pí. Vacková kominíka, který vymetl a zkontroloval komín. .

Ve třetí fázi došlo k zednickým a malířským pracím, kdy na přání otce Lohela byla zvolena světle žlutá na místo původní bílé barvy. Na pokrytí těchto prací se v začátku částečně složili mladší farníci a pak se přidali i někteří další.

Pí Vacková správně podotkla, že když už, tak z gruntu. A spolu s p. Fundou jeli koupit nové trubky ke kamnům, které již jsou nastříkány barvou a nahradily původní již hodně zrezivělé. Přitom se zjistilo, že zděh do komínu je totálně zrezivělá a tak se taky musí vyměnit.

Poslední etapou, která je plně v režii pí. Vackové je nové linoleum, které bude též odborně položeno. Když čtete tyto řádky, už je položeno.

Je třeba zmínit, že pí. Vacková též udržovala v kamnech oheň v průběhu dní, kdy probíhaly stavební práce. A to z důvodu urychlení vysychání.

Na závěr bych chtěl říci, že si velmi této iniciativy vážím a mám výzvu pro všechny ostatní, kteří mají nějaký nápad na zlepšení prostředí, nebo jsou schopni a ochotni se podílet na rekonstrukčních pracích v našich kostelech. Všichni jsou vítáni. Členové výboru SPKK rádi vyslechnou všechny podněty a pokud bude ve finančních či lidských možnostech farnosti, rádi pomůžou s jejich realizací.

Jinak na příští rok připravujeme výměnu posledních dvou svodů v kostele sv. Jana a na tento účel bude určena vánoční sbírka.

Vítek Bobysud

Slavné sliby JÁHENSKÉ SVĚCENÍ

Máme radost, že Rok kněží, vyhlášený svatým Otcem Benediktem XVI. u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého faráře arského (4. srpna 1859 - 2009) nachází odezvu mezi kněžími i laiky v modlitbách, pobožnostech a dalších pastoračních aktivitách na úrovni diecézí i farností. Přináší i pro naši farnost své plody v podobě nedávného jáhenského svěcení bratra Bonaventury Čapka OFM a dá-li Pán, můžeme se za několik měsíců těšit na jeho kněžské svěcení. Dejme v následujících řádcích slovo jemu i dalším aktérům jáhenského svěcení tak jak je zaznamenal v interview pro televizi Noe a své košířské spolufarníky Václav Plíšek.

Bonaventura OFM:

Je to jeden z mých největších přelomů v mém životě. Pět let jsem se na tuto událost připravoval studiem teologie a teď jako

posvěcený služebník budu moci hlavně žehnat, kázat a oddávat a zároveň si uvědomuji, že jáhen znamená diakonos, služebník a že to je moje poslání v tuto chvíli - napodobovat Krista sloužícího.

A nejspíše za třičtvrtě roku bych měl obdržet i kněžské svěcení a tím dosáhnout plnosti kněžství. Naplnit tak povolání, které jsem zaslechl, ke kterému mě Ježíš pozval a já jsem sice váhal, ale nakonec jsem mu řekl svoje ano.

Biskup Mons. Karel Herbst:

Byla to dnes velká radost, bratr Bonaventura Ondřej Čápek přijal jáhenské svěcení. Asi před třemi týdny měl věčné sliby. Byla to dnes velká radost pro celou františkánskou rodinu, protože jeden z nich je zase jáhnem. A je to takový bratr veselý, já si myslím, že bude svatého Františka dobře reprezentovat. A jak bývá zvykem, seběhla se celá františkánská rodina (před tím klášterem tady zrovna stojíme) a bylo to takové milé sobotní hezké dopoledne. Zase takový štědrý Boží dar, zvláště v těch našich dobách, kdy těch povolání je relativně málo.

Každé takové setkání vždycky potěší, tak jsem tu byl mezi bratry velice rád a snad byli i rádi oni, že mají o jednoho jáhna ve svých řadách víc. Tak si vždycky říkám, ať se jim daří. Na závěr jsme si řekli, svatý František byl taky jáhen a jistě to vidí a co si asi tak myslí o něm o Bonaventurovi a tak si myslím, že i v nebi je radost z takového povolaneého dělníka Božího.

Ondřej Vaněček:

Pro mne byla ta slavnostní bohoslužba významná i proto, když já jsem do Ondřejovy, tedy Bonaventurovy domovské farnosti přicházel jako nový věřící, tak on od tamtud odcházel za tím Božím povoláním. A bylo to první jáhenské svěcení, které jsem viděl, tak mne to hluboce dojalo.

Košířští farníci

Svatý Jan od Kříže, kněz a učitel církve – památka 14. prosince

Tento španělský světec se narodil r. 1542 jako Jan de Yepes ve Fontiveros v Kastílii. Ve dvou letech ztratil otce a matka se s třemi syny odstěhovala do Mediny del Campo. Jan studoval na jezuitské koleji a přitom pracoval jako ošetřovatel v nemocnici. V 21 letech vstoupil do kláštera karmelitánů v Medině. Ti ho poslali na univerzitu do Salamanky a tam byl také vysvěcen na kněze.

Život v karmelitánském řádu se mu zdál málo přísný, chtěl proto odejít ke kartuziánům. V té době se však setkal se sv. Terezií z Ávily a ta ho získala pro svou myšlenku reformy řádu. Jan spolu s jedním druhem založil v r. 1568 v Duruelu klášter bosých karmelitánů. Ti se řídili pravidly řeholního života podle sv. Terezie. Pak věnoval své úsilí pro reformu řádu. V té době se začal nazývat Janem od Kříže. Plnil různé úkoly na různých místech, pak ho sv. Terezie povolala do Ávily, kde pobýval, s přestávkami, přes pět roků. Při tom musel překonávat různé překážky. Jeho provinciál ho povolal zpět do Mediny, ale Jan to odmítl s tím, že má poslání ne od řádu, ale od apoštolského delegáta. Byl zajat a dán do vězení v prosinci 1577. To trvalo devět měsíců. A právě tam napsal řadu svých mystických spisů. V srpnu příštího roku z vězení uprchl. Pak se zase věnoval organizaci reformovaného řádu. Byl však zbaven všech funkcí a poslán do jednoho z nejchudších klášterů, kde onemocněl. Proto přešel do kláštera v Ubedě v Andalusii. Tam zemřel 14. prosince 1591.

Jeho svatost pak uznali i jeho protivníci a byl slavnostně pohřben. Později bylo jeho tělo přeneseno do Segovie.

Jan snášel všechna protivenství trpělivě. Stále se modlil: „Trpět a být v opovržení.“

Řád bosých karmelitánů získal papežské schválení až po jeho smrti (1593). V současné době žije po celém světě asi 4 000 bosých karmelitánů a 13 000 bosých karmelitek. U nás jsou mužské kláštery u Pražského Jezulátka a ve Slaném, ženské kláštery v Praze na Hradčanském náměstí a v Dačicích.

Sv. Jan od Kříže byl blahořečen 25. ledna 1675 papežem Benediktem XIII., svatořečen 27. prosince 1726 papežem Klimentem X. Učitelem církve byl prohlášen roku 1926.

Sv. Jan od Kříže je ovšem hlavně velký mystik. Jeho nejdůležitější mystická díla jsou Duchovní píseň, Výstup na horu Karmel, Temná noc a Živý plamen lásky. Jsou to básně a komentáře k nim, v nichž vykládá každý verš. Ve verších se neustále vrací motiv „noci“, která je už ale jako-by prosycená Světlem. Jeho dílo vyšlo česky v Karmelitánském nakladatelství.

Typické jsou pro něj tyto verše: „Abys došel k vědění všeho, nechtěj v ničem něco vědět. Abys došel k vlastnění všeho, nechtěj v ničem něco vlastnit. Abys došel k bytí vším, nechtěj v ničem něčím být. Abys došel k tomu, co neokoušíš, máš jít, kudy neokoušíš. Abys došel k tomu, co nevíš, máš jít, kudy nevíš. Abys došel k tomu, čím nejsi, máš jít, kudy nejsi.“

Podle Internetu (Cath.Enc., Kirchenlexikon, teologickelisty, str.karmelitánů a j.)

MP

OZNÁMENÍ O NAROZENÍ

Jistě už pro vás není žádným tajemstvím, že dobrý Otec Bůh svěřil do naší péče další dceru. Přišla na svět 24.10. v 9.05 hodin. Vážila 3,65 kg a měřila 51 cm. Vybrali jsme jí jméno Salome = pokojná.

Salome je biblické jméno hebrejského původu (šalóm = mír, klid), jde vlastně o ženskou podobu jména Šalamoun.

V knize Rok se svatými je uváděna blahoslavená Salome, abatyše Klarisek, narozená kolem roku 1210 v Krakově.

Podle tradice se tak jmenovala dcera Herodiady a jejího prvního manžela, tato tradice

však není nikde v Novém zákoně zaznamenána. V Novém zákoně je Salome zmiňována pouze dvakrát: 1. Jedna z žen pod křížem podle Mk 15,40 - "Zpovzdálí se dívaly také ženy, mezi nimi i Marie z Magdaly, Marie, matka Jakuba mladšího a Josefa, a Salome."

2. Salome byla mezi ženami,

které nesly vonné věci k hrobu Ježíšovu viz. Mk 16,1 - "Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat."

Věříme, že naše dcera bude nablízku Pánu Ježíši stejně jako její jmenovkyně z Nového zákona.

Do společenství křesťanů bude Salinka přijata v neděli o svátku Křtu Páně

10.1. 2010 při mši svaté **v 9 hodin** v kostele sv. Jana Nepomuckého. Těšíme se, že společně s námi prožijete tuto slavnost.

Veronika a Pavel Peterkovi

OKÉNKO VÍRY

Kdy slavit

241. Co je středem liturgické doby?

Středem liturgické doby je neděle, základ a jádro celého liturgického roku, který vrcholí v každoroční slavnosti velikonoc, svátku všech svátků.

242. Jakou funkci má liturgický rok?

Církev v liturgickém roce slaví celé Kristovo tajemství, od jeho vtělení až po jeho slavný druhý příchod. Ve stanovených dnech církev se zvláštní láskou uctívá blahoslavenou Marii, Matku Boží, a slaví také památku svatých, kteří žili pro Krista, spolu s ním trpěli a s ním jsou oslaveni.

243. Co je to denní modlitba církve?

Denní modlitba církve (liturgie hodin) je veřejná a společná modlitba církve, je to modlitba Krista spolu s jeho tělem, církví. Kristovo tajemství, které slavíme v eucharistii, jejím prostřednictvím posvěcuje a proměňuje čas každého dne. Tvoří ji hlavně žalmy a jiné biblické texty a také spisy církevních otců a duchovních učitelů.

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	16,00 hod
----------------------	--------	-----------

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	24,00hod.
----------------------	--------	-----------

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep.	25.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice	25.12.	11,00 hod.
-----------------------	--------	------------

Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

kostel sv. Jana Nep.	26.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel sv. Jana Nep.	27.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11.00 hod.
-----------------------	--	------------

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep.	31.12.	16,00 hod.
----------------------	--------	------------

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep.	1.1.10	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné